

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

κομνηνή
απρίλης 86

**ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤ' ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ
Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΟΥ "ΔΙΠΛΑ" ΜΑΣ, ΑΥΤΗ ΜΑΣ ΤΡΟΜΑΖΕΙ**

Έχουμε να διαλέξουμε ανάμεσα σε δύο δρόμους, της οριστικής άφεσης στην εξουσιαστική αλλοτρίωση και επιβίωση, και της ολόπλευρης απελευθέρωσης ως και το παραμικρό στοιχείο της καθημερινότητάς μας.

Συνειδητοποιούμε

ότι οι εξουσίες γεννιούνται και αναπαράγονται μόνο όπου τις επιτρέπουμε, κι ότι η κοινωνία της εξουσίας επιβιώνει και διαιώνίζεται όσο εμείς οι ίδιοι, σε μεγάλο βαθμό, αναπαράγουμε μέσα μας (ατομικά και διαπροσωπικά) τις δικές της αντιφάσεις.

Η ίδια η ιστορική εμπειρία, συνάμα, επιβεβαιώνει:

τη λειτουργική αφομοιωτική δυνατότητα του συστήματος απέναντι στην κριτική του λόγου, δυνατότητα που εκμηδενίζεται στο σημείο που συναντά την έμπρακτη αντιεξουσιαστική κριτική.

Άρα,

είναι αναγκαία η οργανωμένη κριτική στάση και αντίσταση στα βιομηχανικά υπο-προϊόντα και στις ανταλλακτικές αξίες της θεαματικής κοινωνίας της κατανάλωσης.

η πάλη μας ενάντια στο σύστημα περνά μέσα από την καθημερινή πάλη ενάντια στον ίδιο μας τον εαυτό που ΑΠΟΒΑΛΛΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ αυτού που αντιμάχεται για ν' αποτρέψει τον εκφυλισμό μας, σαν άμεση αντανάκλαση του είδους των σχέσεών μας, και να δημιουργήσει μια γνήσια προοπτική αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας, μη εξαρτητικής, ανθρώπινης, που όλα τα μέλη της (καθένα ατομικά) θα είναι άξιοι ηγέτες χωρίς οπαδούς.

Επιβάλλεται το ξεκόλλημά μας από τη μιζέρια και την ατονία, η αποσύνδεσή μας απ' τα άλλο-θι, τις ιδεολογίες, το υποκριτικό ψέμμα, την πλαστή συντροφικότητα, την εξουσιαστική νοοτροπία...

Εμείς, εντούτοις,

επιμένουμε να συντηρούμε την "επικοινωνία" της αποξένωσης, των συμβατικών σχέσεων, της εξουσίας, κι εξαντλούμαστε στη συνειδητή κατανάλωσή τους.

Δίνουμε το έρεισμα στην εξουσία να μας χρησιμοποιεί, σαν πλέον κατάλληλους για το ρόλο του "κακού" ή του φολκλόρ (παλιότερα κυρίως).

Είμαστε το άλλοθι της, δικαιολογία για την ύπαρξή της.

Οι διαπροσωπικές μας σχέσεις είναι διαβρωμένες απ' την εμπάθεια, τον υπολογισμό, την έλ-λειψη συναισθηματικής διαθεσιμότητας, την αβεβαιότητα. Η γενικευμένη κοινωνική εμπλοκή, που διασπάται σε ισάριθμες ατομικές δυστυχίες (ξεκομμένες ή μια απ' την άλλη), τείνει να συμπεριλάβει ολοκληρωτικά και μας στα πλοκάμια της, καθένας μας ξαποστέλλεται στην μοναξιά του ψάχνοντας πλέον την "προσωπική" "λύση", επιλογή που προτείνει η διαχωρισμένη θεαματική κοινωνία. Η αναδίπλωση στον εαυτό μας, η απομόνωση, η παθητικότητα, μας εξασφαλίζουν το καθημερινό βίωμα της μοναχικής και αδιέξοδης υποκειμενικότητάς μας.

Αν πάσχετε από εσωτερική συναισθηματική αδιαθεσία.

Αν σας ταλαιπωρεί συχνά εκείνη η οδυνηρή αίσθηση κενού.

Αν βιώνετε καθημερινά το ανικανοποίητο της ατομικής δυσπρακτικής και δυσανεκτικής ανεπάρκειάς σας.

Τι κάνετε;

Επιθυμείτε και επιδιώκετε έμπρακτα τη συνολική και γενικευμένη αποπομή τους... στο πυρ το εξώτερον και την ταυτόχρονη ατομική απο-εμπλοκή, απο-εξάρτησή σας...

Τότε έχουμε πολλά να... πούμε μεταξύ μας.

Προσπαθείτε να τα απαλύνετε καταναλώνοντας διάφορα-παθητικά-υποκατάστατα. Ω μεμφίμοιροι οπαδοί του "οινοπνεύματος", της μουσικής, λογιών-λογιών ναρκωτικών, ακολουθητιστές του ζευ και της γιόγκα, κ.ο.κ., οι ηθικές σας οδύνες δεν καλύπτονται όσο κι αν αυξάνετε τις δόσεις του οπίου σας, στο οποίο αφιερώνετε αποκλειστικά τη συναισθηματική σας διαθεσιμότητα....

Για τους περιστασιακούς (ανάλογα με τα κέφια ή τις εποχές) επαναστάτες... Και τους επαναστάτες... της προσωπικής υπεραξίας (ψάλτες επαναστατικών ιδεολογημάτων για πολιτική κλπ. καταξίωση)....

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΠΡΟΣΟΧΗ

οι καιροί είναι αμείλικτοι όσο ποτέ. Τα περιθώρια στενεύουν. Το σύγχρονο κράτος εξοπλίζεται, οργανώνοντας παράλληλα τη φαινομενικότητα της "παντοδυναμίας" του, και δεν συναντά την παραμικρή αντίδραση. Ας αποφορτίσουμε το νου και τις αισθήσεις μας απ' όλα τα εξουσιαστικά είδωλα που μας βαρύνουν. ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ο θείος ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΟΙΝΟΒΙΟ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ 2000 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ...

...."Ήταν, επίσης, κάποιος Ιάμβουλος, που έκανε ένα μακρύ ταξίδι στις θάλασσες κι ανακάλυψε στον ωκεανό ένα νησί όπου ο Χρυσός Αιώνας βασιλεύει ακόμη. Οι κάτοικοι αυτού του νησιού ονομάζονται Πάντσας κι είναι εξαιρετικής ομορφιάς. Μοιράζονται την τροφή τους, τα σπίτια τους, ακόμη και τις γυναίκες τους. Σ'αυτούς, κανένας άντρας δεν ξέρει ποιά είναι τα παιδιά του. Έτσι, δεν αποφεύγουν μόνο την αλαζονεία της ιδιοκτησίας μας και την αλαζονεία του αίματος. Για παραδειγματισμό, οι πλούσιοι του τόπο θανάτωσαν τον Ιάμβουλο -ειρήνη κι ευλογία στη μνήμη του.- και με τον τρόπο αυτό κανένας δεν ξέρει πια πού βρίσκεται το νησί των Πάντσας.

Ο Σπάρτακος σώπαινε. Ήταν ξαπλωμένος, με τα μάτια ανοιχτά, και κοίταζε τη μέρα να χαράζει αργά. Καθισμένος στην πέτρα του, ο Εσσαίος εξακολουθούσε να μιλάει.

-Θυμήσου. Δεν πάει πολύς καιρός που δυο ρωμαίοι πατρίκιοι συγκλόνισαν όλη την Ιταλία. Ο ένας ονομαζόταν Γάιος Γράκχος και ο άλλος Τιβέριος. Ήταν αδέρφια. Ήθελαν να μοιράσουν τη γη σ'όλο το λαό. Έβγαζαν πύρινους λόγους. Ο ένας έλεγε: "Τ'άγρια θηρία που ζουν στην Ιταλία έχουν τις φωλιές τους, μα οι άνθρωποι που πολεμούν και πεθαίνουν για την Ιταλία δεν μπορούν να δικαιούνται τίποτα περισσότερο απ'τον αέρα και το φως. Δεν έχουν ούτε σπίτι, ούτε κατοικία. Πρέπει να περιπλανιούνται στο ύπαιθρο με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Για τα περίσσεια πλούτη άλλων, πρέπει να χύνουν το αίμα τους και να πεθαίνουν. Τιτλοφορούνται κυρίαρχοι του κόσμου και δεν έχουν ούτε μια χούφτα γης που να μπορούν να πουν ότι τους ανήκει.."

"Τον σκότωσαν με ροπαλιές... Ειρήνη και ευλογία στη μνήμη του."

-Κι ο αδερφός του; ρώτησε ο Σπάρτακος.

-Είχε την ίδια τύχη, λίγο αργότερα. Πέταξαν τα πτώματά τους στο ποτάμι, αλλά, στο σημείο του μαρτυρίου τους, έχτισαν ένα ναό προς τιμή της Ομόνοιας.

Σκοπός του Σπάρτακου ήταν να σταματήσουν τον πόλεμο, να εγκαταστήσει τη μεγάλη αδερφότητα όλων των βοσκών, όλων των εργατών κι όλων των δούλων της νότιας Ιταλίας, και να ιδρύσει μια ομοσπονδία πόλεων που θα στηριζόταν στις ιδέες της δικαιοσύνης και της καλής θέλησης. Δεν πραγματο-

ποίησε αυτό το φιλόδοξο σχέδιό του παρά πολύ αργότερα και μόνο κατά ένα μέρος στην πόλη του Θούριου, αφού νίκησε τους ρωμαίους στρατηγούς και τον ίδιο το Βαρίνιο, γιατί οι Ρωμαίοι ήξεραν πως μια τέτοια κοινότητα, έστω και χωρίς πολεμικές διαθέσεις, σίγουρα θ'απειλούσε τις βάσεις της Δημοκρατίας τους που στηριζόταν στην τοκογλυφία και την αδικία. Γιατί η υγεία και η αρρώστια δεν μπορούν να συγκατοικήσουν μέσα στο ίδιο σώμα κι είναι μοιραίο, τελικά, να υπερισχύσει η μία ή η άλλη. Γι'αυτό η αρρώστια δε θ'αρκεστεί ποτέ στο όργανο που έχει προσβάλει. Αντίθετα, θα ξαπλώσει τους βλαβερούς χυμούς της και σε άλλα όργανα. Για τούτον ακριβώς το λόγο, ο πραίτορας Βαρίνιος δε δίστασε ούτε μια στιγμή να κυνηγήσει τους αντάρτες και να τους επιβάλει μια εκστρατεία που θα διαρκούσε πολλούς μήνες.

Τούτη η εκστρατεία σημαδεύτηκε από πολλές περιπέτειες και

τέλειωσε με την ολοκληρωτική νίκη των σκλάβων, είναι μια απόδειξη για τη διορατικότητα του Σπάρτακου.

Πιο κάτω, οι σκηνές των υπαξιωματικών του Σπάρτακου σχημάτιζαν έναν κύκλο που έζωνε το λόφο κι ακόμη χαμηλότερα, απλωνόταν ένας κύκλος ακόμη μεγαλύτερος ήταν τα κοινά κτίρια, τα μαγαζιά, τα σιδερουργεία, οι αποθήκες, οι στάβλοι και οι τραπεζαρίες. Στις κατοικίσιμες περιοχές, καθένας έχτιζε το σπίτι του όπως ήθελε, μα τα τρόφιμα, τα ζώα, τα όπλα και τα εργαλεία ήταν ιδιοκτησία όλων. Όταν στήθηκαν τα θεμέλια της Πόλης, ο διοικητής σύνταξε τους καινούργιους νόμους που έμειναν αθάνατοι απ'την πένα του Φούλβιου.

1. Κανένας δεν θα φροντίζει πια για τις προσωπικές του ανάγκες και κανένας δε θα έχει το δικαίωμα να εμποδίσει ή να καταπιέζει τον παιϊνό του ανάλογα με την επιθυμία ή την απληστία του. Στο εξής, η κοινότητα θα φροντίζει για τις ανάγκες του καθενός.

2. Κανένας δε θα υπηρετεί τον πλησίον του, ο αδύναμος δε θα υποτάσσεται στο δυνατό. Εκείνος που δε θα έχει ένα τσουβάλι αλεύρι δε θα εξαρτάται από εκείνον που θα έχει γιατί όλα τα τρόφιμα θα είναι κοινά στην Αδερφότητα.

3. Για το λόγο αυτό, κανένας δε θα

μπορεί να διατηρεί στο σπίτι του τρόφιμα περισσότερα από ένα γευμα, ούτε να συγκεντρώνει εμπορεύματα ή τη συγκομιδή του στο σπίτι του. Καθένας θα σιτίζεται απ'τα τρόφιμα όλων σε μεγάλες κοινές τραπεζαρίες όπως ταιριάζει στα μέλη μιας αδερφότητας.

4. Επίσης οι ανάγκες σε εργαλεία ή όπλα, και οι άλλες ανάγκες θα ικανοποιούνται ανάλογα με την εργασία που θα έχει προσφέρει ο καθένας, ανάλογα με την προσφορά του στην κοινότητα, είτε σα μαραγκός, είτε σα σιδηρουργός, είτε σα γεωργός. Όμως, καθένας θα πρέπει να δουλεύει σύμφωνα με τις δυνατόμεις και τα μέτρα του και δε θα υπάρχει καμιά διαφορά στην κατανομή των αγαθών όλες οι μερίδες θα είναι ίσες.

5. Κανένας δε θα μπορεί να είναι ανώτερος απ'τον παινό, είτε με κάποια αγορά, είτε με κάποια πώληση, και κανένας δε θα πρέπει να έχει περισσότερα απ'τη μερίδα του. Γι'αυτό η Αδερφότητα της Λευκανίας δε θα χρησιμοποιεί κανένα χρυσό ή αργυρό νόμισμα, ή άλλα πολύτιμα μέταλλα· όποιος συλληφθεί να κατέχει οτιδήποτε απ'τα πιο πάνω αναφερόμενα, θα αποβάλλεται απ'την κοινότητα και θα θανατώνεται.

Αυτοί ήταν οι νόμοι που είχε υπαγορεύσει ο Σπάρτακος για να κυβερνήσουν την Πόλη του Ήλιου. Ήταν καινούργιοι αλλά και συνάμα τόσο παλιοί όσο κι ο κόσμος. Απ'τις πρώτες κιόλας μέρες, είχαν φέρει στο φως τα ερείπια του αρχαίου Σύβαρη, τείχη φθαρμένα απ'το χρόνο, κεραμική από άργιλο, σπασμένοι αμφορείς που χρονολογούνταν απ'την εποχή του Κρόνου, αυτή την εποχή που λαχταρούσαν όλοι οι λαοί.

Οι σκλάβοι απ'την υπόλοιπη Ιταλία δεν ξεσηκώθηκαν. Απ'την άλλη πλευρά, οι σύμμαχοι του Σπάρτακου, η μειονεκτική θέση εξαιτίας των όπλων δεν μπόρεσαν να στο θέατρο του πολέμου το ρόλο που περίμεναν απ'αυτούς.

Ο Σπάρτακος κι οι άντρες του έμειναν λοιπόν απομονωμένοι στην πόλη τους που τριγυριζόταν από έναν εχθρικό κόσμο. Οι καιροί που προσδοκούσαν και που τόσες ενδείξεις είχαν προμηνύσει, δεν είχαν έρθει. Τίποτα δεν είχε αλλάξει· η παλιά τάξη επικρατούσε παντού. Κάτω απ'αυτές τις συνθήκες η Πόλη του Ήλιου έπρεπε μοιραία να δίνει την εντύπωση ότι ανήκε σε μια περασμένη εποχή, ότι ήταν χτισμένη σε κάποιον άλλο πλανήτη. Γιατί ο άνθρωπος δεν μπορεί να οργανώνει τη ζωή του έξω απ'την εποχή του, χωρίς να υφίσταται και τις συνέπειες.

...Κι οι σκλάβοι, κλεισμένοι πίσω απ'τα τείχη τους, γεύτηκαν αυτή την αλήθεια. Η μοίρα κι η αδικία της τάξης των πραγμάτων του είχαν καταδικάσει από πριν στη δουλεία, είχαν φυτέψει στα σπλάχνα τους την πείνα και την επιμία. Οι Σκλάβοι μεταμορφώθηκαν σε λύκους· σαν κοπάδι θηρίων είχαν ορμήσει τότε στη Νόλα, στη Σουεσούλα και στην Καλατία. Έπειτα, αφού είχαν ικανοποιήσει τις επιθυμίες τους, είχαν πετάξει το σκληρό τρίχωμα κι είχαν αλλάξει μορφή. Είχαν χτίσει την Πόλη τους κι είχαν ονειρευτεί μια ζωή στηριγμένη στη δικαιοσύνη και την καλή θέληση. Όμως, η αδυσώπητη εποχή τους είχε θυμήσει πως έξω απ'τα τείχη τους, ο δικός τους νόμος ήταν ανίσχυρος, γιατί εκεί κυριαρχούσε το δίκαιο του πιο δυνατού. Η εποχή είχε αναγκάσει εκείνους που ήθελαν να ζήσουν σαν άνθρωποι να ξαναγίνουν λύκοι.

Ο γραφέας σαστίζει. Εξηγεί στους ξένους ότι ο Σπάρτακος σκοτώθηκε στη μάχη του Σίλαρου και πως το πτώμα του κήκε την επομένη. Είναι γεγονός που κανένας δεν μπορεί ν'αμφισβητήσει. Ο νεώτερος απ'τους ξένους κοιτάζει τον Απρόνιο με δυσπιστία. Τα μάτια του πέφτουν στην απίθανη ρόμπα τότε ένα χαμόγελο χαλαρώνει τα χαρακτηριστικά του.

- Είστε σίγουρος ότι πέθανε; ρωτάει

- Αφού σας λέω ότι βρήκαν το πτώμα του. Ήταν, λένε, φριχτό. Το στόμα του ήταν γεμάτο χύμα. Το έκαψαν την επομένη...

- Και σεις, πώς το ξέρετε; επιμένει ο ξένος και το βλέμμα του δεν ξεκολλάει απ'τα μάτια του γραφέα. Υπάρχουν κι άλλοι που λένε ότι τον είχαν τρυπήσει χίλια ακόντια, μα πως το πτώμα του δε βρέθηκε ποτέ. Δε θα 'ναι η πρώτη φορά που θα δούμε ν'ανασταίνονται άνθρωποι που ενταφιάστηκαν επίσημα....

Κουνώντας το κεφάλι του, ο Κούιντος Απρόνιος σηκώνεται. Παίρνει το δρόμο της επιστροφής. Τα παράξενα λόγια των δύο αγνώστων του βασανίζουν το μυαλό. Το σκοτάδι έχει αρχίσει να πέφτει στη συνοικία των Όσκων. Ο Απρόνιος ανεβαίνει τη σκάλα που οδηγεί στο σπίτι του· γδύνει το λιγνό του κορμί, τοποθετεί προσεχτικά τα ρούχα του στο κουτσό τρίποδο και σβήνει το κερί. Απ'το δρόμο υψώνεται το γνωστό ρυθμικό βήμα: είναι οι δημόσιοι σκλάβοι που γυρίζουν απ'τη δουλεία. Ξαναβλέπει τις κακοξυρισμένες φάτσες τούς, τ'αλυσοδεμένα χέρια τους· ανάμεσά τους, ένας γίγαν τώσωμος άντρας...

Η ΤΑΞΗ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ, ΜΑ ΔΕΝ ΚΥΒΕΡΝΑ

.....ο μεγάλος εκπολιτιστικός ρόλος της αστικής τάξης συνίσταται σ' αυτή την απεριόριστη παραγωγή μιας ριζικά ανθρώπινης μιζέριας, κι η αληθινή απειλή για την αστική τάξη είναι αυτή η απεριόριστη παραγωγή και όχι οι εσωτερικές συνέπειες της κυριαρχίας της που είναι οι οικονομικές λεγόμενες κρίσεις... Ζαν Πιέρ Βουαγέ.

Αν τελικά υπάρχει ένας μπελάς απ' τον οποίο η εξουσία δεν θα απαλλαγεί ποτέ, είναι η μιζέρια και η δυστυχία του ανθρώπου, του ηττημένου. Χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος υποτάσει τον άνθρωπο, η δυστυχία θριαμβεύει. Τόσες εξεγέρσεις και επαναστάσεις, τόσοι θάνατοι και αίμα υποταγμένα στην αιώνια μοίρα του ηττημένου ανθρώπου. Οι δάσκαλοι και οι παπάδες, οι ιστορικοί και οι οικονομολόγοι και οι φιλόσοφοι λένε ψέμματα για την ιστορία που έχουν αναπλάσει, κανείς ποτέ μα ποτέ δεν αναρωτήθηκε για τη μοίρα του απλού ανθρώπου αυτού που γιεννέται και πεθαίνει στη διαδοχή των γενεών, που κανείς δεν του έχει αποδώσει το ελάχιστο φόρο τιμής. Και τα ευτυχισμένα βασίλεια και οι περίοδοι ευμάρειας για μερικούς λαούς δεν είναι στην ουσία παρά δυστυχία και αίμα των παντοτινά χαμένων ανθρώπων: δεν υπάρχει παρά μονάχα ένας ιστορικός νόμος που ισχύει για όλους, αλλοίμονο στους ηττημένους. Οι ηττημένοι πληρώνουν ανέκαθεν το τίμημα της χαμένης μάχης και αν οι φωτιές των οδοφραγμάτων δεν φθάνουν ακόμα για να ζώσουν για τα καλά το τεράστιο αυτό αίσχος, υποκλινόμαστε μπροστά σ' αυτό που για τους πολλούς φαίνεται τρελλό και ανεξήγητο: οι ενέργειες χωρίς σκοπό και νόημα πολλαπλασιάζονται προσδιορίζοντας το στίγμα του φτωχού (χωρίς σκοπό και νόημα), κόσμου, προσδιορίζοντας αυτό που φαινομενικά δεν υπάρχει κι όμως ενεδρεύει για να βρει την ευκαιρία να πραγματοποιηθεί. Είναι ο πόθος της καταστροφής, ο πόθος του ανθρώπου να ξεπεράσει την κρίση που τον έχει παγιδεύσει, να ξεπεράσει την κοινωνία που τον παραλύει κάνοντάς τον να πιστέψει πως είναι αδύνατο να αντισταθεί - η δύναμη αυτής της κοινωνίας μπορεί να μετρηθεί σ' αυτή την οριακή περίπτωση που τελικά θα

μπορούσε να διακηρύξει ότι επιβάλλει μια τόσο κενή και απελπιστική ζωή, ώστε η καλύτερη λύση θα ήταν να κρεμαστούμε, δίνοντάς της την ευκαιρία να προωθήσει μια ακόμη καθαρή αποδοτική επιχείρηση κατασκευάζοντας τυποποιημένες κρεμάλες.

Κι όμως οι επιθυμίες του ηττημένου ανθρώπου φαίνεται να ικανοποιούνται η "τάξη" συντροφιά με την εξουσία βασιλεύουν, η "τάξη" είναι σκοπός που αγγιάζει τα πάντα κι ο άνθρωπος υποταγμένος σ' αυτή ομολογεί την ήττα του. Η επιθυμία των αφεντικών για την τάξη που τους προσφέρει όλα τα προνόμιά τους απλώνεται παντού σαν κατάρρα στο ανθρώπινο γένος, ενώ ταυτόχρονα καθδράρεται θεαματικά μέσα από την κυριαρχία της υφιστάμενης "ειρήνης" που δίνει την ευκαιρία στα τσογλάνια της πολιτικής να καπηλευτούν για άλλη μια φορά την επιθυμία του νικημένου για μια καλύτερη ζωή. Τα γεγονότα όμως τους διαψεύδουν, στην "ειρήνη" που επιθυμούν και προβάλουν απαντά η αταξία του κοινωνικού πολέμου που έχουν κηρύξει οι απλοί άνθρωποι, από τον πιο μικρό σαμποτέρ ως τον τελευταίο αποχωρήσαντα αυτόχειρα που εκφράζουν με τον τρόπο τους τη δική τους, επιθυμία. Η επιθυμία λέει ο Χέγκελ είναι μια αντικειμενική-τητα που βρίσκεται σε διαρκή αντίφαση με την γενική φύση του υποκειμένου και που μολοταύτα διεγείρεται ξανά και αδιάκοπα απ' την έλλειψη που αισθάνεται το άμεσο υποκείμενο, και που εν συνεχεία δε φθάνει τίποτε τέλεια το σκοπό του και δε φέρνει ποτέ παρά την αόριστη πρόοδο. Η επιθυμία είναι η ελπίδα, είναι το όπλο του νικημένου ανθρώπου που μπορεί να χάσει κι άλλες, μάχες, μα δεν θα ξεχάσει, δεν πρόκειται να ξεχάσει κι αν ακόμη χαθεί η επόμενη μάχη - κι αν δείχνουμε αδύναμοι ακόμη γι' αυτή, μπροστά στη δύναμη του εχθρού, δεν ανησυχούμε, δεν έχουμε άλλωστε συνηθίσει σε παρελάσεις, το θέαμα που αρνούμαστε είναι φυσικό να μας αρνείται... πριν τη μάχη.

Υ.Γ. μια ακόμη υπενθύμιση για όσους ακόμα αρνούνται τη φωτιά: ο άνθρωπος που καταστρέφει εμπορεύματα, φανερά την ανωτερότητά του πάνω τους, την διάθεσή του να ξεκαθαρίσει μια και καλή με τον κόσμο της ψευτιάς και του αίσχους.

13

T

1

Ο ΜΥΘΟΣ

ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΗΣ 'ΕΘΝΙΚΗΣ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ ΤΗΣ

Επανειλλημμένα κοινωνικές ομάδες ή άτομα έκφρασαν έμπρακτα την αντίστασή τους στη λογική και πρακτική του κράτους και των μηχανισμών του (που έκαναν χρήση του μοναδικού "επιχειρήματος" που διαθέτουν, της απροκάλυπτης κατασταλτικής βίας), και τις περισσότερες φορές αντιμετώπισαν την πλήρη αδιαφορία ή και εχθρότητα απ' τη μεριά αυτής της τρομερής σιωπηλής-πάντα-πλειοψηφίας που σε στάση θεατή έκρινε τη διαφορά τους με το κράτος σαν αποκλειστικά "προσωπική" υπόθεσή τους. Η ίδια η πραγματικότητα όμως που υποβόσκει ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, αναφάνηκε αποκαλυπτική της αλήθειας. Είναι αυτή η πραγματικότητα που χαρακτηρίζει κάθε κρατικό οργανισμό, σαν το οργανωμένο έγκλημα μιας μειοψηφίας ανθρώπων, σαν όργανο για τη διατήρηση των προνομίων της, παρά και ενάντια στην ανθρώπινη φύση και τις πραγματικές της ανάγκες. Ήρθε η στιγμή που καθένας είναι αναγκασμένος να δοκιμάσει το κρατικό λ ο υ κ ο ύ μ ι....

Μόλις δυο-τρεις μήνες μετά της εκλογές το "σοσιαλιστικό" κράτος που διαχειρίζεται το κόμμα του Πασόκ, ανταποδίδει τις ευχαριστίες του στους ψηφοφόρους, επιβάλλοντας τα νέα οικονομικά μέτρα (η κρατική επίθεση δεν είναι αποκλειστικά οικονομικής υφής. Βλέπε δολοφονίες των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών, "αντι"-τρομοκρατικά σχέδια νόμου, νομοσχέδιο για τις νέες ταυτότητες και σύγχρονο ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ φακέλωμα με εγκεφάλους-κομπιούτερς). Τις προηγούμενες ανατιμήσεις της δραχμής ακολουθούν οι αυξήσεις σε μέσα μεταφοράς, "κοινωφελείς" οργανισμούς, φόρους, νοίκια, είδη πρώτης ανάγκης... Αυξήσεις που συνοδεύονται από πάγωμα των μισθών (πλην των στρατιωτικών, δικαστικών, αστυνομικών) για δυο χρόνια(!), πιέσεις και εκβιασμούς με σκοπό την εντατικοποίηση της παραγωγικότητας, ξυλοκόπημα απεργών ή καταληψιών εργατών, απολύσεις, εξαφάνιση των υποτυπωδών "κοινωνικών παροχών".... Για να δικαιολογηθούν όλα αυτά και να εξασφαλιστεί η κοινωνική "συναίνεση" για την ανώδυνη επιβολή- "νομιμοποίησή" τους, οι διαχειριστές της εξουσίας επικαλούνται άλλη-μια φορά τη δύναμη του ψέματος, που χρησιμοποιείται τώρα σε γελοίο βαθμό! Λένε ότι η κρίση της "εθνικής" οικονομίας επιβάλλει λιτότητα (για ποιούς;) και σκληρή δουλειά όλων (δηλαδή των εργαζόμενων), η δε "ανάκαμψή" της θα φέρει την ευημερία για όλους(;) στο μέλλον!..

Τι είναι όμως αυτή η κρίση για την οποία μιλούν; Ξέρουμε ότι ο κόσμος αυτός εδραιώνεται στην παγκόσμια κυριαρχία της οικονομίας, είναι φτιαγμένος όπως βολεύει στην κυρίαρχη μειοψηφία που κατέχει και εκμεταλλεύεται τον κοινωνικό πλούτο. Η ορθολογιστική οργάνωση και σχεδιασμός της οικονομίας αφορά αποκλειστικά την εξυπηρέτηση και διαιώνιση των συμφερόντων της (και των πιστών υπηρετών της) σε βάρος όλων των υπολοίπων· αυτή η αντιφατική αναφορικά με τις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες και την ικανοποίησή τους λειτουργικότητα της ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ Οικονομίας, υποδηλώνει και το χαρακτήρα της κρίσης. Μιας κρίσης που αφορά την παγκόσμια καπιταλιστική παραγωγή και ανάπτυξη, και υποθάλπεται από τις οξείες εσωτερικές διαμάχες ανάμεσα στους καπιταλιστές, που καθένας τους επιδιώκει την αναπαραγωγή και επέκταση του κεφαλαίου του (το κεφάλαιο απ' τη φύση του είναι ανταγωνιστικό. Η ανταγωνιστικότητά του αποτελεί γι' αυτό όρο ύπαρξης). Η κρίση οξύνεται από τις ίδιες τις εσωτερικές αντιφάσεις του καπιταλισμού και την κοινωνική αντίσταση που συναντά, με αποτέλεσμα την μη ικανοποιητική εκμετάλλευση των εργαζόμενων από τα αφεντικά. Πρόκειται δηλαδή για κρίση των καπιταλιστικών (και μόνο) συμφερόντων, προσδιοριστική της κρίσης του ίδιου τους του κόσμου.

Η κρίση χρησιμοποιείται σα μέσο από τα αφεντικά για να ρίξουν τις ευθύνες στους εργαζόμενους που "καταναλώνουν παραπάνω απ' όσα παράγουν, γι' αυτό και πρέπει ν' αυξήσουν την παραγωγικότητά τους", ώστε να εδραιωθεί η υποταγή τους.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Οι τωρινοί πολιτικοί εκφραστές της εξουσίας στην Ελλάδα καταλογίζουν ως υπαίτιο για τη σημερινή κρίση του κεφαλαίου το παρελθόν του... Οι πρώην θεωρούν υπεύθυνο την κυβέρνηση του Πασόκ. Και οι δυο συγκαλύπτουν το

**ΝΑ
ΠΑΡΟΥΜΕ
ΤΗ
ΖΩΗ
ΜΑΣ**

**ΣΤΑ
ΧΕΡΙΑ
ΜΑΣ**

κοινό τους ψέμμα, αφού παρουσιάζουν απλά διαφορετικές εκδοχές του, κρύβοντας ταυτόχρονα τό από ανέκαθεν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ: το κεφάλαιο μ' οποιαδήποτε μορφή του (ιδιωτικό, κρατικό κλπ.), σαν βάση της κοινωνικής οργάνωσης, είναι η αιτία κάθε κρίσης. Οι κάθε φορά διαχειριστές του, εκ των πραγμάτων δεν μπορούν παρά να προτείνουν διαφορετικές μορφές οργάνωσής του, δηλαδή διαφορετικούς τρόπους οργάνωσης της εκμετάλλευσης κι όχι κατάργησής της. Το διεθνικά οργανωμένο κεφάλαιο συνιστά παγκόσμια τάξη πραγμάτων, είναι πάνω από πολιτικές διαμάχες. Κάθε κυβέρνηση, αναπόφευκτα υποτάσσει τις πολιτικές επιλογές της στις επιταγές του, γι' αυτό και είναι ο αποκλειστικός συνυπεύθυνος.

Όσον αφορά ειδικά το Πασόκ: στις αρχές αυτής της δεκαετίας ο εκσυγχρονισμός του κεφαλαίου στην Ελλάδα ήταν απαραίτητος όρος για την ανάπτυξή του και το ξεπέρασμα της κρίσης του. Μπροστά στην αποτυχία της χρεωκοπημένης και ανίκανης να τον προωθήσει δεξιάς, το Πασόκ σαν επιλογή για τη διαχείριση της εξουσίας ήταν η μόνη εναλλακτική λύση, η πλέον συμφέρουσα για το κεφάλαιο, αφού η άνοδός του στην εξουσία παρείχε όλα τα εχέγγυα για τη μη ύπαρξη κοινωνικής αντίστασης στις διαδικασίες αξιοποίησης του κεφαλαίου. Πέντε χρόνια μετά, και το Πασόκ αποδείχτηκε πολύ πιο πιστό σκυλί απ' ότι ίσως περίμεναν τ' αφεντικά: προώθησε την εντατικοποίηση της συσώρευσης του κεφαλαίου, επέβαλλε την πλήρη κυριαρχία του σύγχρονου καπιταλιστικού κράτους (που οργανώνει και επιβάλλει σε γενικευμένο επίπεδο τις αντίστοιχες του κοινωνικές σχέσεις), επιχείρησε την αναβάθμιση του εθνικού κεφαλαίου στα πλαίσια της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς. Τη σημαντική προσφορά της στο εγχείρημα της αναδιοργάνωσης του Ελληνικού καπιταλισμού και στην ανάλογη βαθμιαία προσαρμογή της Ελληνικής κοινωνίας, έδωσε η ίδια η κοινωνική συναίνεση που εξασφάλισε το Πασόκ χάρη στο ψευδοσοσιαλιστικό προσώπείο του, που σήμερα ήδη ξεσκεπάστηκε ολοκληρωτικά.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΑΣΗ

Η έμπρακτη συμπαράστασή μας αφορά κάθε άνθρωπο που αντιτάσσεται στην εκμετάλλευση (κι επιθυμεί να οργανώσει σχέσεις έξω απ' αυτήν), πέρα από τα παραπλανητικά ρεφορμιστικά παιχνίδια εργατοπατέρων και κατ' επάγγελμα συνδικαλιστών, που εγκλοβίζουν τη σκέψη και τη δράση σε ανώδυνα για το κράτος και το κεφάλαιο κανάλια αφομοίωσης και παραίτησης, εκτονώνουν τη δίκαιη οργή με πορειούλες-περίπατους (με μια σχετική, απαραίτητη, δόση αγώνα που δεν είναι παρά μια ολοκληρωμένη καλοστημένη ψευδαίσθηση) για να εμποδίσουν την εκδήλωση πραγματικού αγώνα, της καθημερινής συνειδητής ταξικής πάλης ενάντια σε κράτος κι αφεντικά. Μιας πάλης που περιλαμβάνει σαμποτάζ στην παραγωγή, λούφα στις ώρες δουλειάς, απροειδοποίητες γενικές απεργίες και καταλήψεις, άρση της σχέσης των εργαζομένων με την παραγωγική διαδικασία με στόχο την οριστική κατάργησή της, και τον επανακαθορισμό και ανακατανομή της υπό άλλους όρους σε μια αυτοδευθυνόμενη κοινωνία.

Οι εργαζόμενοι αποτελούν τα βασικά μέσα ανάπτυξης της εξουσιαστικής κοινωνίας, μιας ανάπτυξης που αντιστρατεύεται τη φύση και την ανθρώπινη ύπαρξη.

Ως τότε θα αναπαράγουν τις συνθήκες αυτοκαταστροφής τους;

Η υποταγή της ριζοσπαστικής προοπτικής στις λειτουργικές για το κεφάλαιο διαδικασίες, εγγυάται αποκλειστικά την "προοπτική" της διαιωνιζόμενης υποταγής στην κυριαρχία του.

«ΤΟ λουτρό μας είναι 30x20 πόντους κι ο νεροχύτης 30 πόντους». «Εμείς, 5 άτομα σ' ένα κουτί 20 τ.μ., έχουμε κουβά για τουαλέτα». «Κι εμείς κατ... σε κουβά». «Σ' ένα τετραγωνικό έχω το πετρογκάζ και μαγειρεύω και από πίσω του είν' η τουαλέτα. Είμαστε τρία άτομα». «Εμείς πλενόμαστε στη σκάφη». «Πολλοί έχουμε φύγει και νοιάζει τα σπτάκια μας. Αλλά αυτά έχουν μετατραπεί σε μπορντέλα»...

Αυτά και άλλα απίστευτα μας δήλωσαν πολλοί κάτοικοι της Νίκαιας, μετά την ενημερωτική συγκέντρωση που οργάνωσε ο δήμος τους.

Πρόσφυγες ή παιδιά προσφύγων, των 30.000 προσφύγων που ζουν στην καρδιά της Νίκαιας - της Κοκκινιάς, όπως λένε οι ίδιοι - δηλαδή σ' ένα γκέτο που καταλαμβάνει το 1/4 της πόλης - κάπου 800 στρέμματα έκτασης.

Πρόκειται για μια περιοχή με διάφορες κεραμοσκεπείς «πολυκατοικίες», όπου κάθε διαμέρισμα φτάνει - δεν φτάνει τα 30-40 τ.μ. Ετοιμόρροπες όλες και ανεπίδεκτες επισκευής. Χτίζουν έναν τοίχο, γκρεμίζεται άλλος. - Τους πρόσφυγες τους στρίμωξαν σε ελάχιστη γη οι μεγαλοϊδιοκτήτες, απαλλάσσοντας τις εκτάσεις τις δικές τους από τις απαλλοτριώσεις. Υπάρχει παραχωρητήριο των 10 τ.μ. ! είπε ο δήμαρχος.

Να λοιπόν που στην κοινωνία της αβθονίας και της ευμερίας που καταναλώνει σωρηδόν τα βιομηχανικά απόβλητα του καπιταλισμού, υπάρχουν ακόμη και σήμερα εστίες φτώχειας και στέρσης... Την ίδια ώρα τα αφεντικά του ΠΑΣΟΚ έχουν αρχίσει στο όνομα της πολεοδομικής "ανασυγκρότησης" ένα ανελέητο κυνηγητό σ' όσους εκφράζουν την επιθυμία να φτιάξουν ένα δικό τους σπίτι (βλ. γκρέμισμα "αυθαιρέτων" φτωχοβιοπαλαιστών, πολύτεκνων κλπ) και διαμορφώνουν φασιστικά ένα περιβάλλον που κυριαρχούν η συγκέντρωση του πληθυσμού στα μεγάλα αστικά κέντρα που πνίγονται από το μπετόν και την ατμοσφαιρική ρύπανση και ταυτόχρονα η έλλειψη κατοικίας μιας και είναι αδύνατο να βολευτεί όλος αυτός ο κόσμος με την κρίση που μαστίζει την οικοδομή. Η κυβέρνηση αναγκάζεται να ακολουθήσει αυτή την πολιτική γιατί σαν ενθροδοδός του κεφαλαίου που είναι ρυθμίζει την οικονομία και την πολιτική εκείνη που θα του εξασφαλίσουν τις αναγκαίες προϋποθέσεις λειτουργίας του, πράγμα που σημαίνει ότι όλα τα προβλήματα που έχει σωρεύσει ο καπιταλισμός όχι μόνο δεν μπορούν να λυθούν, αλλά απεναντίας θ' αναπαράγονται: 1. ως εκ τούτου η πολεοδομία (κατάλοιπο του καπιταλιστικού τρόπου ανάπτυξης της παραγωγής), όπως και να ρυθμιστεί μ' οποιοδήποτε νομοσχέδιο, θα εξακολουθήσει να είναι εξουσιαστική απέναντι στον άνθρωπο. 2. οι φτωχοί θα πληθαίνουν και η μιζέρια θα επεκτείνεται, την ίδια στιγμή που ο σωρευμένος στους πλούσιους και στους γραφειοκράτες πλούτος θα γίνεται βίλες, πολυτελή διαμερίσματα κλπ.

ΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΥΡΙΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΑΠΟΜΑΧΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ

ΣΕ ΣΥΝΘΗΚΕΣ βιομηχανικού προλεταριάτου του περασμένου αιώνα, ζουν και σήμερα διακόσιες εργατικές οικογένειες μεταλλωρύχων στο Λαύριο...

Αυτό τονίζουν με υπόμνημά τους στον υπουργό Οικονομικών κ. Δ. Τσοβόλα, τα μέλη του Συλλόγου Λαυρίου «Ο Κυπριανός».

«Η ανέγερση του οικισμού έγινε πριν 150 χρόνια. Η περιορισμένη συντήρηση και επισκευή που γίνεται στα σπίτια τα έχει μετατρέψει σε ερείπια.

φτωχών βιοπαλαιστών, απόμαχων συνταξιούχων μεταλλωρύχων, που «για δεκάδες χρόνια δούλεψαν για να θησαυρίσουν» οι Γάλλοι αποικιοκράτες.

Αρκετοί, ακόμη και σήμερα, εργάζονται στην Ελληνική Μεταλλουργική Μεταλλευτική Εταιρία Λαυρίου.

Γραφικός οικισμός, με παραδοσιακά σπίτια. Αλλά εικόνα θλιβερής εγκατάλειψης. Τα σπίτια έγιναν τρώγλες. Και όμως, σ' αυτά ζουν 200 οικογένειες,

Η παροχή ρεύματος των 110 βολτ προκαλεί ζημιές στις οικιακές συσκευές».

Εμείς θα προσθέσουμε πως όχι μόνο δίκαιο είναι το αίτημα των Λαυριωτών, αλλά αναφαίρετο δικαίωμά τους. Αρκεί να θυμίσουμε ότι εδώ και έναν αιώνα οι εργάτες έχουν δώσει τη ζωή τους σ' αυτή την κόλαση για να πλουτίσουν οι γάλλοι καπιταλιστές και το ελληνικό κράτος. Εξάλλου στο Λαύριο έγινε το 1895 η πρώτη προλεταριακή εξέγερση στην Ελλάδα ενάντια στη στυγνή εκμετάλλευση και την ασυδοσία των τότε αφεντικών, οργανωμένη από τον αντιεξουσιαστική σοσιαλιστή Καλλέργη και τους συντρόφους του μεταλλωρύχους που πλήρωσαν με τη ζωή τους το δικαίωμα να ζήσουν σαν άνθρωποι. Σήμερα οι εργάτες εξακολουθούν να ζουν κάτω από τις ίδιες άθλιες συνθήκες σε μια γη που ανήκει στο ελλην. δημόσιο και που αν δεν τους παραχωρηθεί τελικά, νομίζουμε ότι δεν έχουν άλλη λύση από το να την καταλάβουν μόνοι τους, ακόμη κι αν χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν βία ενάντια στους κρατικούς σφετεριστές.

Με επεισόδια που συνέβησαν πριν... έξι σχεδόν χρόνια, κατά τον εορτασμό του Πολυτεχνείου ασχολήθηκε το Πλημμελειοδικείο της Αθήνας.

Η καθυστερημένη μάλιστα ολοκλήρωση των ανακρίσεων και η επίσης καθυστερημένη εκδίκαση της υποθέσεως, οδήγησαν 17 από τους παθόντες να δηλώσουν ότι παραιτούνται από τη θέση τους ως πολιτικώς ενάγοντες, σε ένδειξη διαμαρτυρίας.

Συγκεκριμένα, στην εκδήλωσή για το Πολυτεχνείο στις 16.11.1980, παρά την απαγόρευση, οι συγκεντρωθέντες επέμεναν να κάνουν «πορεία». Η Αστυνομία, επενέβη. Ακολούθησαν αιματηρές συμπλοκές, με τα εξής αποτελέσματα:

1. Σκοτώθηκαν ο φοιτητής Ιακ. Κουμής και η Σταματίνα Κανελλοπούλου. Οι δράστες δεν εντοπίστηκαν. Και κανείς δεν πρόκειται να δικασθεί για τις δυο αυτές ανθρωποκτονίες.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΙΣΧΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ, ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΝ ΚΑΘΕ "ΔΙΚΑΙΩΜΑ" ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΥΝ

2. Τρεις αστυνομικοί έχουν παραπεμφθεί να δικαστούν προσεχώς στο Κακουργιοδικείο για απόπειρα ανθρωποκτονιών.

3. Ο τότε υπαστυνόμος και όμως, του επέβαλε φυλάκιση 18 ηδ συνταξιούχος Πέτρος Σπυρόπουλος, παραπέμφθηκε στο Κε Ελευθερός. Πλημμελειοδικείο, κατηγορούμενος για ηθική αυτοργία σε τραυματισμούς. Και η δίκη ακριβώς αυτή, έγινε τώρα.

Μετά τη διαδικασία, ο εισαγγελέας πρότεινε τη δίωξη του κατηγορουμένου. Το δικαστήριο, του επέβαλε φυλάκιση 18 μηνών. Ασκήσε έφεση και αφέθη.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ 'Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΟΨΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ...
ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

Όταν μιλάμε για τρομοκρατία εννοούμε καταρχάς τη θεσμοποιημένη βία του κράτους (αστυνομία, δικαστήριά...) που χρησιμοποιείται εκεί όπου οι ιδεολογικοί μηχανισμοί επιβολής της κυριαρχίας του αδυνατούν να καταβάλλουν όσους το αρνούνται και το αντιμάχονται. Από την άλλη υπάρχει η βία σαν απάντηση αυτών που νιώθουν καθημερινά την κρατική βία πάνω τους και αντιδρούν, με αποτέλεσμα την ανακύκλωσή της. Αυτό που μας αφορά εδώ, λόγω της διάψασης που πήρε το θέμα τελευταία, είναι η βία που παρουσιάζεται με τη συγκεκριμένη μορφή της τρομοκρατικής ενέργειας.

Οι τρομοκρατικές ενέργειες που στρέφονται ενάντια στο κράτος είναι: είτε ενέργειες οργανώσεων -ενόπλων τμημάτων μιας καταπιεσμένης - απελπισμένης εθνότητας που ζητά, βυθισμένη στην ψευδή συνείδηση, την τοπική αυτονομία ή τη χαμένη πατρίδα [Ε.Τ.Α. Ι.Ρ.Α., Ρ.Λ.Ο κλπ.]. είτε ενέργειες φασιστικών -ρατσιστικών οργανώσεων, που αποβλέπουν στη δημιουργία κλίματος αναταραχής, πάντα μεσ' τα πλαίσια του πολιτικού παιχνιδιού, με τελικό στόχο την άνοδο τους στην εξουσία. είτε ενέργειες ομάδων -οργανώσεων που θεωρούν σα μόνη απάντηση στην κρατική βία και καταστολή, τον ένοπλο αγώνα.

Το κράτος εκμεταλλεύεται κάθε τρομοκρατική

ενέργεια που γίνεται εναντίον του, αφού πετυχαίνει τελικά να τη χρησιμοποιήσει προς όφελός του προβάλλοντας και διαδίδοντας το "θέαμα της τρομοκρατίας". Σαν αρνητές της ισχύουσας κρατιστικής τάξης πραγμάτων μας ενδιαφέρουν άμεσα οι τρομοκρατικές ενέργειες των οργανώσεων εκείνων που δηλώνουν ότι έχουν ανατρεπτικές τάσεις και στρέφονται ενάντια στο εκμεταλλευτικό κεφαλαιοκρατικό σύστημα.

Οι οργανώσεις αυτές, προβάλλοντας τη δράση τους σαν αγώνα εν ονόματι¹ και για το καλό όσων καταπιέζονται από το εξουσιαστικό σύστημα και θέλοντας να παρουσιάσουν ότι αυτή εμπεριέχει την επαναστατική² στιγμή, συνεργούν στο να προωθηθεί από το κράτος η εικόνα του "επαναστάτη-τρομοκράτη".

Έτσι προβάλλοντας το κράτος (βασικά από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης) την εικόνα του τρομοκράτη που καίει, σκοτώνει κλπ, είναι επόμενο, στη συνείδηση του κόσμου, να δημιουργηθεί ανάλογη εντύπωση και για τον επαναστάτη, να περασθεί δηλαδή σαν ένας άνθρωπος που απλά σκοτώνει, ρημάζει, έχει σαν αυτοσκοπό του την τυφλή καταστροφή. Ταυτισμένος λοιπόν με την εικόνα του τρομοκράτη, κάθε αρνητής του κράτους και της τάξης πραγμάτων που αυτό συντηρεί, στιγματίζεται σαν ένας κοινός εγκληματίας (ένοχος έναντι του "καθολικού συμφέροντος"). θεωρείται κοινός εχθρός όλου του πληθυσμού και

του κράτους -που τον "προστατεύει" απ' αυτό τον εχθρό. Μεσ' τη γενική σύγχυση που επικρατεί, αυτός που βγαίνει καθαρός και νικητής είναι μονάχα το κράτος που, με την προβολή όλου αυτού του θεάματος και την αποδοχή του εκ μέρους του πληθυσμού, αυξάνει το κύρος του, διαλύει κάθε κακή υπόνοια για το ποιόν και τη λειτουργία του, πετυχαίνοντας έτσι το αποτέλεσμα για το οποίο πάντα ενδιαφέρεται: τη διατήρηση της ισχύουσας κοινωνικής τάξης πραγμάτων. Η τρομοκρατία έχει μεγάλη χρηστική αξία γι' αυτό, στο βαθμό που του χρησιμεύει σαν ένα μέσο για να ξεπεράσει τις αντιφάσεις του και τις κρίσεις που αντιμετωπίζει [απεργίες, καταλήψεις, αμφισβήτησή του..]. Γι' αυτό και χρησιμοποιείται από το κράτος, ιδιαίτερα εκείνες τις ιστορικές στιγμές που οι προλετάριοι εκδηλώνουν έμπρακτα τη ριζική τους αντίθεση-άρνηση του αλλοτριωτικού εξουσιαστικού κόσμου, επισείοντας τον κίνδυνο της κοινωνικής ανατροπής. Αυτές ακριβώς τις στιγμές προσπαθεί να παρουσιάσει την πραγματική προλεταριακή επιθυμία σαν διαφορετική απ' ό,τι είναι και να τη διαστρεβλώσει αποδίδοντας στους προλετάρους τέτοια ιδεολογική ταυτότητα και πρακτική (σαν του τρομοκράτη) που δεν μπορεί παρά να ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον ίδιο και τους υπερασπιστές του. Η προσπάθειά

...να αποκρύψει και παραποιήσει το πραγματικό περιεχόμενο της επαναστατικής σύγκρουσης - με την εφεύρεση και προβολή μόνο της εικόνας της, καθώς και η απόλυτη ανάγκη επιτυχίας αυτού του εγχειρήματος, ωθούν το κράτος στο να διεισδύσει μέσω των μυστικών υπηρεσιών του σε μια τρομοκρατική ομάδα και να τη χρησιμοποιήσει όπως θέλει. Μια τέτοια διεισδυση είναι άλλωστε εύκολη κυρίως λόγω της ιεραρχικής οργανωτικής δομής που χαρακτηρίζει τις ομάδες αυτές καθώς και λόγω του ότι δρουν μέσα σε πλαίσια μυστικισμού και πλήρους απομόνωσης (αρκεί να έρθει κανείς σε επαφή με κάποιο μέλος, οπότε είναι θέμα χρόνου το να ανέβει μέχρι τα ηγετικά κλιμάκια της οργάνωσης αναλαμβάνοντας και εκτελώντας επιτυχώς μερικές δύσκολες αποστολές). Αυτό συνέβει στην Ιταλία^{3*} με τις ερυθρές ταξιαρχίες των οποίων τα μέλη που συλλαμβάνονταν, αντικαθίσταντο από προβοκάτορες-πράκτορες των κρατικών μυστικών υπηρεσιών. Η τρομοκρατική δράση των "ερυθρών ταξιαρχιών" δεν ήταν παρά σχεδιασμένες και οργανωμένες από το Ιταλικό κράτος ενέργειες.

Είναι ευνόητο βέβαια ότι το κράτος μπορεί να οργανώνει μόνο του τρομοκρατικές ενέργειες και να τις φορτώνει σε ανύπαρκτες οργανώσεις-φαντάσματα (που αφήνουν τάχα και προκήρυξη αναλαμβάνοντας την ευθύνη για τις πράξεις τους...). Έτσι το θέαμα της τρομοκρατίας καταφέρνει να γίνεται ακόμα πιο πιστευτό.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- *1 που σημαίνει ότι χρησιμοποιούν, και μάλιστα διαχωρισμένα, την ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
- *2 με άλλα λόγια, προβάλλοντας σαν επαναστατική δράση μόνο τον ένοπλο αγώνα κι αποσιωπώντας-αποκρύβοντας ταυτόχρονα κάθε άλλη μορφή επαναστατικής πρακτικής.
- *3 το πιο φωτεινό παράδειγμα
- *4 δες "Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ"

Όσοι ακόμα κατ'σήμερον νομίζουν ότι, τρικλίζοντας πίσω από κάθε ένοπλη ιδεολογία, εξεγείρονται και ανοίγουν το δρόμο προς την επανάσταση, είναι γελασμένοι. Το κράτος σκηνοθετώντας την ιστορία περί τρομοκρατίας και προβάλλοντας την "ανάγκη" άμυνας απέναντι σ' αυτό το τέρας", και στο όνομα της "ευλαβικής" του αποστολής, δυναμώνει τον αστυνομικό έλεγχο πάνω στον πληθυσμό. Εξάλλου η εξάπλωση της "τρομοκρατικής επίδημίας" αποτελεί μια κολοσιαία κερδοφόρα επιχείρηση που εξασφαλίζει απασχόληση σε δημοσιογράφους, μπάτσους, δικαστικούς, κοινωνιολόγους, "ειδικούς" κάθε είδους φυράματος.

Η ιστορία μας έχει διδάξει ότι η τρομοκρατία ποτέ δεν υπήρξε αποτελεσματική σαν επαναστατική πρακτική, εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες που διεξάγονταν μέσα σε συνθήκες απροκάλυπτου κρατικού ολοκληρωτισμού, οπότε ευνοούνταν και αντικειμενικά η ύπαρξη παράνομης ένοπλης δράσης. Όσον αφορά τη χρήση τρομοκρατίας σα μέρος της ανατρεπτικής επαναστατικής διαδικασίας: μόνο στη φάση της γενίκευσης της οπότε και επιβάλλεται και η ενίσχυσή της, είναι εφικτό και χρήσιμο το να προβεί το προλεταριάτο σε τρομοκρατικές ενέργειες που θα επιταχύνουν την καταστροφή του κόσμου της εξουσίας. Σε κάθε άλλη περίπτωση, η καπηλεία στέκει πάνω από τα κεφάλια μας σε μια εποχή μάλιστα που το να είσαι "ύποπτος" παίρνει τη θέση του να είσαι ένοχος ή τουλάχιστον έχει την ίδια έννοια και το ίδιο αποτέλεσμα.

Στοά και ιταλική ΚΥΠ ...βοήθησαν στην πολύνεκρη βόμβα

ΡΩΜΗ, 13. (Του ανταποκριτή μας Λ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ).

ΜΕΤΑ από έρευνες 5 χρόνων, οι ανακριτικές αρχές της Μπολόνια εξέδωσαν εντάλματα συλλήψεως εναντίον 16 ατόμων, που κατηγορούνται ως υπεύθυνα για την ανατίναξη του σιδηροδρομικού σταθμού της πόλης, στις 2 Αυγούστου 1980, η οποία είχε προκαλέσει το θάνατο 85 ατόμων και τον τραυματισμό 200.

Τα εντάλματα εκδόθηκαν εναντίον του αρχηγού της μασονικής στοάς Π-2 Λίσινο Τζέλι, των δύο αξιωματικών της μυστικής υπηρεσίας «ΣΙΣΜΙ» Πιέρρο Μουζουμέτσι και Τζιουζέπε Μπελμόντε, του πράκτορα Φραντσέσκο Πατσιέντσα και εναντίον γνωστών νεοφασιστών, όπως οι Στέφανο ντέλε Κιάγιε και Πάολο Σινιορέλι. Η κατηγορία είναι σύσταση ανατρεπτικής οργάνωσης με σκοπό την τρομοκρατία.

Ο καταζητούμενος αρχιμασόνος Λίσινο Τζέλι γνώριζε, όπως επίσης και τα τρία στελέχη του ΣΙΣΜΙ, το σχέδιο των φασιστών για την ανατίναξη του σιδηροδρομικού σταθμού της Μπολόνια, και όχι μόνο δεν ανέτρεψαν την ενέργεια, αλλά την ενίσχυσαν και στη συνέχεια κάλυψαν και φυγάδευσαν τους δράστες.

Σε τρία επίπεδα

Σύμφωνα με τις ανακριτικές αρχές της Μπολόνια, το οργανωτικό σχήμα ήταν διαρθρωμένο σε τρία επίπεδα. Επικεφαλής ήταν η Π2 (πρώτο επίπεδο), που με τον Τζέλι και τον Πατσιέντσα ελέγχανε τη «ΣΙΣΜΙ» (δεύτερο επίπεδο), η οποία είχε επαφές με τις φασιστικές τρομοκρατικές οργανώσεις (τρίτο επίπεδο).

ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΙΝΙΔΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΟΡΜΠΑΣ

ΕΛΛΑΔΑ

ΕΝΟΠΛΗ ΛΑΙΚΗ ΒΙΑ - ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

... ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΧΡΟΝΙΚΟ

Καταγράφουμε ορισμένα στοιχεία αναφορικά με τις (πιο "σοβαρές"-θεαματικές) ενέργειες οργανώσεων "ένοπλης λαϊκής βίας" στην Ελλάδα, κατά την περίοδο 1975-1985. Μια κριτική ματιά, άμεσα σχετισμένη με την εκάστοτε συγκεκριμένη χρονική-ιστορική στιγμή (γενικότερη κοινωνικοπολιτική συγκυρία) εκδήλωσής τους, στα πλαίσια της αποκάλυψης της χρηστικής αξίας της ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ σε κάθε στάδιο της συσώρευσής της.

Γενικά, ελάχιστα μας ενδιαφέρει το να συμμετάσχουμε στο αίσχρο θεαματικό παιχνίδι της ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΡΟΛΟΓΙΑΣ, που εν χωρώ οργανώνουν και προωθούν έν-τεχνα η εξουσία και οι υπηρέτες της.

Ής έχουν στήσει το (κεντρικό) τραπέζι της δημιουργίας και αναπαραγωγής ψεύ-τικων διλλημάτων και "προβληματισμών" πάνω στην "τρομοκρατία". Όσο κι'άν επι-θυμούν και τη δική μας συσπείρωση γύρω απ' αυτό, δεν πρόκειται να τους τιμή-σουμε με την παρουσία μας.

Μένουμε αδιάφοροι μπροστά στην ανακάλυψη της ταυτότητας των ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ οργα-νώσεων "ένοπλης λαϊκής βίας" από της "ΨΕΥΤΙΚΕΣ".

Το ίδιο και μπρός στα βρώμικα εξουσιαστικά παιχνίδια (που η ίδια η εξουσία προωθεί θεαματικά) με τους Μποχάνηδες και τους Κρυστάλληδες.....

Δεν θα αναλώσουμε τη δραστηριότητά μας, θέτοντάς τα στο επίκεντρό της.

Οποιαδήποτε σχετική παρέμβασή μας αφορά μόνο το ξεσκέπασμά τους.

Η συνολική καθημερινή εξουσιαστική πραγματικότητα, που αποτελεί ταυτόχρονα και την πραγματικότητα της δικής μας αθλιότητας, προβάλλει πιά αμείλικτη όσο ποτέ. Θα σταθούμε εμπόδιο στην επιχειρούμενη "περιθωριοποίησή" της από τα υποπροϊόντα-παράγωγα του "τρομοκρατικού θεάματος".

ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ

σ'όλο το ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΟΡΓΙΟ της τρομοκρατορολογίας και της πρακτορολογίας, εμείς δεν ξεχνάμε ποιος είναι αυτός που πραγματικά ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ: το ίδιο το ΚΡΑΤΟΣ, με τους θεσμοποιημένους (κάθε μορφής) κατασταλτικούς μηχανισμούς που συνοδεύουν την ύπαρξή του (στρατός, αστυνομία, ψυχιατρείο, φυλακές, νόμοι.....) υπηρετώντας την κυριαρχία του, ΕΙΝΕ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ.

1975

Απρίλης ☼
Εμπρησμού βορειοαμερικάνικων αυτοκινήτων, την ευθύνη των οποίων ανέλαβε ο Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας (Ε.Λ.Α.). Σύμφωνα με τα στοιχεία που διαφαίνον-ται από την πολιτική πρακτική του, προέρχεται από την αντιδικτατορική οργά-νωση "20η Οκτώβρη" που είχε πλούσια δράση επί χούντας.

Μάης ☼
Άγριες συγκρούσεις στους δρόμους της Θεσσαλονίκης μεταξύ της αστυνομίας και διαδηλωτών.

Ιούλης ☼
Συγκρούσεις αστυνομίας και απεργών-εργαζομένων στα Ναυπηγεία Ελευσίνας. Πανελλαδική απεργία των Οικοδόμων παρά την αντίθετη θέληση της Ομοσπονδίας τους. Συγκροτούν πορεία (άν και έχει απαγορευθεί) και συγκρούονται με την αστυ-νομία που χρησιμοποιεί όπλα, στήνοντας οδοφράγματα, καταστρέφοντας "κλούβες" και αύρες κ.λ.π.

Δεκέμβρης ☼
Εκτέλεση του Σταθμάρχη της C.I.A στην Ελλάδα, Ρίτσαρντ Ουέλς. Λύγους μήνες πριν ο "επίσημος" τύπος δημοσίευε άρθρα για "πόλεμο μεταξύ των πρακτόρων της C.I.A" Μετά την εκτέλεσή του, χαρακτηρίστηκε "διπλός-πράκτορας", "δολοφονημένος από τη C.I.A". Όλοι ήταν βέβαιοι για το ΠΟΙΟΣ και ΓΙΑΤΙ της ενέργειας αυτής. Ανεξή-γητο έμενε μόνο το γεγονός των εφόδων-ερευνών σε σπίτια γνωστών αντιστασια-κών της δικτατορίας και αριστεριστών. Κάποιο κείμενο ανάληψης της ευθύνης για την εκτέλεση, που στάλθηκε στον τύπο από κάποια "Επαναστατική Ομάδα 17 Νοέμβρη" αποκρύφθηκε πλήρως με διαταγή των καραμανλικών μυστικών υπηρεσιών (για να δημοσιοποιηθεί η ύπαρξή του ένα χρόνο αργότερα).

Φλεβάρης

Ευλοκοποούνται τα Μ.Α.Τ απ'τους κατοίκους των Σπάτων. Ανατρέπονται τα περιπολικά της αστυνομίας στο κέντρο των Σπάτων. Καταστρέφονται αύρες.

Μάρτης

Απεργία στα μεταλλεία Μαντουδίου. Επί μιά βδομάδα οι κάτοικοι αντιστέκονται στους χιλιάδες αστυνομικούς που χρησιμοποιήθηκαν, με οδοφράγματα, πέτρες και φωτιές.

Απρίλης

Τοποθετείται βόμβα στα κεντρικά της τράπεζας AMERICAN EXPRESS . Την ευθύνη ανέλαβε ο Ε.Λ.Α

Μάης

Άγριες συγκρούσεις μεταξύ αστυνομίας και διαδηλωτών κατά του αντεργατικού Ν.330. Η αστυνομία δολοφονεί γριά πωλήτρια που βρίσκονταν στο δρόμο. Πυρπολούνται οι αύρες, καταστρέφονται τράπεζες, τραυματίζονται δεκάδες αστυνομικοί. Τα πολιτικά κόμματα μιλούν για ... προβοκάτορες.

Δεκέμβρης

Εκτέλεση του πρώην αστυνομικού της ασφάλειας και αρχιβασανιστή της χούντας Ευ.Μάλλιου. Η "Επαναστατική Ομάδα 17 Νοέμβρη" αναλαμβάνει την ευθύνη με κείμενό της στη Γαλλική εφημερίδα LIBERATION . Ταυτόχρονα δημοσιοποιείται και η ανάληψη της ευθύνης για την εκτέλεση του Ουέλς πριν ένα χρόνο, από την ίδια οργάνωση.

Στο κείμενο με το οποίο αναλαμβάνει τις ευθύνες για τις εκτελέσεις, η "17 Νοέμβρη" εξηγεί τους λόγους: ο Ουέλς για την ενοχή της Αμερικής στην υπόθεση της δικτατορίας, ο Μάλλιος γιατί, όπως και πολλοί άλλοι βασανιστές, "παράμενει ατιμώρητος απ'τον κρατικό μηχανισμό, δυό χρόνια μετά την πτώση της χούντας, κυκλοφορώντας ανάμεσά μας ελεύθερος".

Χαρακτηρίζει τη δράση της ως μη τρομοκρατική γιατί "τρομοκρατία είναι η χρησιμοποίηση βίας με τρόπο που να έχει για κύριο στόχο, για πλατύτερα λαϊκά στρώματα, εκφοβιστικό χαρακτήρα". Αντικρούει τις κατηγορίες περί "ατομικής τρομοκρατίας" που της απευθύνουν "διάφοροι επαναστάτες", σαν "σκέτες προφάσεις για να δικαιολογήσουν τη δική τους αδράνεια και παραίτηση". Θέτει άμεσα το ζήτημα της "οργάνωσης της ένοπλης λαϊκής βίας", που μπορεί να εκδηλώνεται ταυτόχρονα με τη νόμιμη πολιτική οργάνωση των μαζών, που δεν θα ασχολείται όμως καθόλου "με μια δουλειά (Σ.Σ.ένοπλη βία) που δεν είναι δική της". Υποστηρίζει ακόμα ότι "πλατειά λαϊκά στρώματα, κι όχι μειοψηφίες, επιδοκιμάζουν τη χρήση ένοπλης λαϊκής βίας, όπως φάνηκε κι από την καθολική λαϊκή επιδοκιμασία των εκτελέσεων των Ουέλς και Μάλλιου. Επιδοκιμασία που στηρίχτηκε όχι σε απλά συναισθηματικά κριτήρια για τα συγκεκριμένα άτομα, αλλά υπαγορεύτηκε απ'αυτό που το καθένα αντιπροσώπευε". Το κείμενο καταλήγει ως εξής: "η διαδικασία των ένοπλων ενεργειών είναι μιά συγκεκριμένη στρατηγική... στην πρώτη φάση για το χτίσιμο του λαϊκού στρατού... για τον αυριανό ένοπλο λαϊκό λαό, που είναι απαραίτητοι για να φτάσουμε στη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό".

Παρουσιάζει λοιπόν η "17 Νοέμβρη" τον εαυτό της σαν εκφραστή μιας τάσης (της πλειοψηφικής μάλιστα) της- "αριστερής"-λαϊκής συνείδησης, που επιθυμεί τον **ΕΝΟΠΛΟ** αγώνα αλλά δεν μπορεί να τον πραγματοποιήσει. Γι'αυτό και αναλαμβάνει η ίδια, που διαθέτει τα μέσα, στο όνομα της "λαϊκής επιθυμίας", να τον διεξάγει. Ποιά είναι όμως η λαϊκή συνείδηση της εποχής και τι αντιπροσωπεύει; Τα αιτήματα της "αποχουντοποίησης" και του "εκδημοκρατισμού" του κράτους που κυριαρχούν ολοκληρωτικά στο κείμενο της 17 Νοέμβρη (που χαρακτηρίζεται συνάμα από ένα στείρο-λεξιλογικό-αντιαμερικανισμό); Δεν το νομίζουμε, τουλάχιστον αναφορικά με το "μέρος" εκείνο της λαϊκής συνείδησης που απογοητευμένο από την "εξέλιξη" της εξέγερσης του 1973 και υποφιαζόμενο και το ΠΟΙΟΝ του ΚΟΙΝΟβουλευτικού κράτους, κατέβαινε συχνά αυτά τα δυό χρόνια στο δρόμο αμφισβητώντας το και συγκρουόμενο με τους μηχανισμούς του.

Αντίθετα η "αποχουντοποίηση", ο "εκδημοκρατισμός" και η "απο-φασιστοποίηση" συνιστούσαν κεντρικό ζήτημα της εποχής για το εξουσιαστικό-πολιτικό μπλόκ στο σύνολό του, με απαραίτητη και φανερή επιδίωξή του να κυριαρχήσει στη συνολική συνείδηση του πληθυσμού, που έπρεπε να αποπροσανατολιστεί από την καθημερινή πραγματικότητα, με την αλλοτρίωση και ανάλωσή της πάνω σε ψεύτικα διλήμματα και προβλήματα.

Την ολοκλήρωση του εξουσιαστικού σχεδίου θα βοηθούσε η κατασυκοφάντηση-διαστρέβλωση του κοινωνικού κινήματος ανατροπής που εκφράζονταν μέσα στους δρόμους και η μεγαλύτερη καθολική παρασιώπηση- απόκρυψη της ύπαρξης και των επιδιώξεών του (πράγμα που επιχείρησαν οι κρατιστές μ'όλους του τρόπους). Η "17 Νοέμβρη" με τις δυό θεαματικές ενέργειές της έδωσε τη συμβολή της στην περιθωριοποίηση του,διεκδικώντας μερίδιο στο συνολικό καταμερισμό των καθηκόντων για την πραγμάτωση του κρατιστικού εγχειρήματος.Οι συμβολικές-εκτελέσεις δύο προσώπων με άμεση σχέση με τη χούντα,γίνονται ένα και δύο χρόνια αντίστοιχα μετά την πτώση της.Δεν την κατηγορούμε βέβαια γιατί δεν τις πραγματοποίησε όταν η χούντα είχε την εξουσία.ΟΜΩΣ,οι απαραίτητοι σύμμαχοι του "χουντικού" κράτους δεν ήταν πιά αποκλειστικά αναγκαίοι και για το "κοινοβουλευτικό" κράτος που σ'αυτή τη δύσκολη για το ίδιο περίοδο(πρέπει να πείσει για την "δημοκρατικότητά" του,να φανεί "διαφορετικό" από τη χούντα,"αξιόπιστο") είχε τη δυνατότητα να θυσιάσει κάποιους έστω και απόλυτα πιστούς υπηρέτες του,αποποιούμενο έτσι τις ευθύνες για τη συνεχιζόμενη κοινωνική αθλιότητα και ρίχνοντάς τις στα "χουντικά κατάλοιπα".Αυτή δεν είναι σταθερή στρατηγική αυτοπροστασίας κάθε κρατιστικού συστήματος για την εκτόνωση της εναντίον του δυσαρέσκειας και την ταυτόχρονη παρεμπόδιση των συνειδητήσεων (που... υποφιάζονται τη φύση του) από την ολοκλήρωσή τους;

1977

Μάρτης

Εμπρησμού βορειοαμερικάνικων αυτοκινήτων. Την ευθύνη ανέλαβε ο Ε.Λ.Α

Οκτώβρης

Απόπειρα εμπρησμού ετούμων προϊόντων του εργοστασίου της Α.Ε.Σ. στην Αθήνα,από τον Ε.Λ.Α. Η απόπειρα που γίνεται σα διαμαρτυρία στην εξόντωση των μελών της R.A.F. στα γερμανικά λευκά κελιά,καταλήγει σε ένοπλη συμπλοκή με δυό διερχόμενους μπάτσους,στην οποία σκοτώνεται το μέλος του Ε.Λ.Α Χρήστος Κασίμης.Τις επόμενες μέρες στήνεται μιá πρωτοφανής σκευωρία σε βάρος του συνδικαλιστή Γ.Σερύφη,εργάτη της **A.E.G.**, που προβάλλεται σα μέλος του Ε.Λ.Α. Ο Σερύφης λίγο καιρό πριν την απόπειρα εμπρησμού είχε πρωτοστατήσει σε απεργία διαρκείας των εργαζόμενων στην Α.Ε. και ήταν,γενικά στη μαύρη λίστα των εργοδοτών. Αυτό βοήθησε στο στήσιμο της εναντίον του σκευωρίας από την αστυνομία που έπρεπε να παρουσιάσει επιτυχίες στο κυνήγι "τρομοκρατών"(μιá κι ο νεκρός Κασίμης της ήταν"άχρηστος"), να ανακαλύψει κάποιους "ενόχους",για να εξυψώσει το κύρος της.Οι δύο αστυνομικοί που βρέθηκαν στη συμπλοκή της Α.Ε.Σ. κατέθεσαν ότι τον είδαν το βράδυ εκείνο με την ομάδα των "τρομοκρατών".Μετά από προφυλάκιση 14 μηνών κι αφού είχαν παρέλθει οι λόγοι που οδήγησαν στην σκευωρία του,στη δίκη του τον αθώωσαν.Τα κόμματα στην αρχή της σύλληψής του τον αντιμετώπισαν σαν τρομοκράτη (προφανώς γιατί δεν ανήκε σε κανένα),ενώ τον καιρό της δίκης θεωρήθηκε ως "αθώος εργάτης που χρησιμοποιήθηκε για τις δολοπλοκίες του Καραθανάση".Τα συμπεράσματα που βγαίνουν από τη διδακτική αυτή ιστοριούλα είναι εύλογα:

Τον Οκτώβρη του 1977 επίσης,γίνονται πορείες διαμαρτυρίας για τις δολοφονίες των Μπάαντερ, Έσλιν,Ράσπε,στα λευκά κελιά. Στα πλαίσια της "πάταξης της τρομοκρατίας",συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται οι γνωστοί για τις πολιτικές πεποιθήσεις τους Φελέκης,Λινάρδος,κιό Ν. Άσιμος.Κατηγορούνται για ηθική αυτουργία στα επεισόδια που συνόδεψαν τις πορείες. Στις δίκες τους (3 χρόνια μετά) ούτε οι μπάτσοι- μάρτυρες κατηγορίας κατέθεσαν εναντίον τους.

1978

Γενάρης

Βόμβες στα γραφεία της Αμερικάνικης Υπηρεσίας Πληροφοριών και στην **AMERICAN EXPRESS**. Την ευθύνη ανέλαβε ο Ε.Λ.Α

Μάης

Καταστροφή αυτοκινήτου Αμερικάνικης υπηρεσίας στην Θεσσαλονίκη.Ανάληψη ευθύνης από τον Λαϊκό Επαναστατικό Αγώνα.

Ιούλης

Εμπρησμού λεωφορείων του Ο.Α.Σ,και των εισόδων της πλάζ του Ε.Ο.Τ,στον άλιμο.Ευθύνη αναλαμβάνεται από τον Ε.Λ.Α.

Σεπτέμβρης

Βόμβα σε έκθεση της Α.Ε.Σ. στη Θεσσαλονίκη καθώς και στο μηχανοκίνητο τμήμα της χωροφυλακής.Τις ευθύνες ανέλαβε ο Λ.Ε.Α

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΟΨΗ.....

Το μάρτη του 1978 κλείνονται στις φυλακές οι αναρχικοί Φ.Κυρίτσης, Σ.Κυρίτση καταδικασμένοι σε φυλάκιση 9 και 5 χρόνων αντίστοιχα, για "κατασκευή, κατοχή και απόκρυψη εκρηκτικών υλών", χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

Ο Γιάννης Σκανδάλης, συνεργάτης του Τσιρώνη καταδικάζεται σε 5 χρόνια φυλακή για .... συμμετοχή σε ανύπαρκτη τρομοκρατική ομάδα.

Καταδικάζονται σε πολυετείς φυλακίσεις τα μέλη της Λενινιστικής οργάνωσης Λαϊκή Μετωπική Πρωτοβουλία, Κ.Ζηρίνης (6 χρόνια), Χ.Μακρύδου (2 χρόνια) Κ.Χριστοφής (3 χρόνια), Ι.Μπερτράν, Μ.Μπαρσέφσκι, Γ.Χατζάκου.

Όλοι οι παραπάνω καταδικάστηκαν για αδικήματα του "αντι"-τρομοκρατικού Ν.774/78 του Μπάλκου. Οι σκευωρίες (ας όφονται οι ενέργειες ένοπλης βίας) ήταν **απαραίτητες** για τη στήριξη και δικαιολόγηση του νόμου.

΄Ας υπενθυμιστεί" και η δολοφονία του Τσιρώνη μέσ' το σπίτι του από μονάδα ειδικών αποστολών της αστυνομίας, τον Ιούλη του 1978.

1979

Γενάρης

Στις 31 εκτελείται ο αρχιβασανιστής Π. Μπάμπαλης. ΄Ηταν στενός συνεργάτης του Μάλλιου. Την ευθύνη ανέλαβε η οργάνωση Ιούνης 78 που παρουσιάζεται για πρώτη φορά. Η ενέργεια αυτή ήταν και η μοναδική της. Δύκαια λοιπόν της απονέμεται ο χαρακτηριζμός της οργάνωσης-φάντασμα. Στην προκήρυξή της δίκιολογεί την εκτέλεση του **Μπαμπαλη** ("πρώην βασανιστή της χούντας, μετέπειτα κύριος υπεύθυνος για τις ανεπίσημες, τρομοκρατικές ενέργειες της ασφάλειας") και αφιερώνει ένα μεγάλο μέρος της στην ταξική πάλη. Μόνο που δεν αναφέρει το ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ για τους τρόπους, μέσα και μορφές έκφρασής της. Απλά αναφέρει την ίδια τη λέξη συνοδευόμενη από γενικόλογες-αφηρημένες εκφράσεις: έμπρακτη ρήξη με το καθεστώς, η κληρονομιά του σκοτωμένου αγωνιστή Κασύμη..... για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης, η λαϊκή και επαναστατική βία θα οξύνει την ταξική πάλη. Ούτε λέξη για το πως νοεί τέλος πάντων ο "Ιούνης 78" την επαναστατική βία. Αυτή η επαναλαμβανόμενη αφηρημένη λεξιλογική χρήση εύλογα, αναδεικνύει τη σκοπιμότητά της: την επιμελή απόκρυψη αυτού που, με την μνημόνευσή του στο κείμενο και την ενδεχόμενη απόπειρα πραγματοποίησής του από προλετάριους, εμπεριέχει τη δυνατότητα να μετατρέψει στο αντίθετό του (για αυτούς που το ιδιοποιήθηκαν) το όφελος από την εκτέλεση του Μπάμπαλη. Ούτε λέξη λοιπόν για ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ κλπ. Το περύτεργο είναι ότι στο κείμενο αποφεύγεται επιμελώς και η χρήση της λέξης ένοπλος αγώνας, ένοπλη λαϊκή βία..., που δεν αναφέρεται ούτε μια φορά.

Απρίλης

Βόμβες στα γραφεία του Σ.Ε.Β. Ο Ε.Λ.Α. προειδοποιεί 10 'πριν την ώρα έκρηξής του. Οι επισκέπτες του κτηρίου δεν ειδοποιούνται, παρά βγαίνουν έξω βλέποντας τους βιομήχανους να φεύγουν έντρομοι. Δεν υπήρξαν τελικά θύματα.

Ιούνιος

Καταστροφή φορτηγού ενός επιχειρηματία στο Ηράκλειο.

Ιούλιος

Βόμβες εμπρηστικές από τον Λ.Ε.Α. στη Θεσσαλονίκη.

Οκτώβριος

Καταστροφή ηλεκτρονικού εγκεφάλου της I.B.M. στην Αθήνα από τους Αυτόνομους Πυρήνες (Ορισμένα χαρακτηριστικά από κατοπινή προκήρυξη, τον Οκτώβριο του 1980: "το ίδιο το κράτος-οργάνωση της θεσμοθετημένης και μονοπωλημένης βίας-καθορίζει το ΠΟΣΟΣΤΟ ΒΙΑΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ... Διαλέξαμε σα μορφή επέμβασης την οργανωμένη επαναστατική βία, σα μορφή άμεσης δράσης... και έχοντας ξεκαθαρίσει εν μέρει τις απόψεις μας για την οργάνωση, θεωρούμε επιτακτική ανάγκη τη σύσταση ομάδων δραστηριοποιημένων σύμφωνα με τον κοινωνικό χώρο που βρίσκονται...".

Το Μάη του 1979 συλλαμβάνεται ο Αναρχικός κ. Βασιλειάδης, προφυλακίζεται και καταδικάζεται τελικά σε 2,5 χρόνια φυλάκιση, για συνεργία σε κατασκευή εκρηκτικών υλών. Ο Αναρχικός κ. Μούρας καταδικάζεται σε 5 χρόνια φυλάκιση για κατασκευή, μεταφορά εκρηκτικών υλών. Καταδικάστηκαν βάσει της ομολογίας του γνωστού τους Γ. Ταπούτη στην ασφάλεια, ότι "όντως" είχαν συγκροτήσει τρομοκρατική ομάδα.

Αναφέρουμε τις συλλήψεις και πολύχρονες καταδίκες μιας παρέας στη Θεσσαλονίκη, των Δ. Καλαποδόπουλου (6 χρόνια), Θ. Καραμπατάκη, Θ. Συμεωνίδη, Β. Μπάρλου, για παραβάσεις του αντι"-τρομοκρατικού Ν. 774/78. Τους την έστησε" ο γνωστός κατασκευαστής "τρομοκρατών" κυνηγός.

Στο Ηράκλειο συνελήφθη μια παρέα που κατοικούσε σε σπίτι όπου βρέθηκαν προκηρήξεις σχετικά με την τρομοκρατία. Πολλές συλλήψεις "τρομοκρατών" σε διάφορα μέρη της Ελλάδας έγιναν μέσα σε διάστημα λίγων ωρών (ένα βραδυνό δελτίο ειδήσεων της Ε.Ρ.Τ. αφιερώθηκε ολόκληρο σ'αυτές).

1980

Γενάρης

Εκτελείται στο Παγκράτι ο υποδιοικητής των Μ.Α.Τ. Π. Πέτρου κι ο σωματοφύλακας του αστυφύλακας Σταμούλης. Την ευθύνη αναλαμβάνει η 17 Νοέβρη που στην προκήρυξή της αναφέρει: "τα Μ.Α.Τ. αποτελούν την κύρια δύναμη της τρομοκρατίας του λαού, χτυπώντας διαδηλωτές, απεργούς.... δεν θα χτυπήσουμε ποτέ απλούς αστυφύλακες εκτός αν μας εμποδίσουν.... η συμπεριφορά της αστυνομικής ηγεσίας είναι αποκαλυπτική της νοοτροπίας της: όποιος ξυλοκοπά και σκοτώνει, παίρνει παράσημο και προαγωγή, όποιος διαμαρτύρεται! για τις κακοποιήσεις πολιτών, απολύεται... Δηλαδή όποιος είναι δημοκρατικός! και σέβεται στοιχειωδώς το νόμο! ή θα απολυθεί ή στην καλύτερη περίπτωση δεν θα προαχθεί ποτέ. Αντίθετα όποιος δεν σέβεται τη διαδικασία των νόμων αλλά ξυλοκοπά, τραυματίζει, ποροβολεί, αυτός παίρνει προαγωγές, πρίμ...".

Καμαρώστε ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ...

Μετά την εκτέλεση των ματατζήδων, αυτοί που τελικά θα ήταν αναγκασμένοι να πληρώσουν το τίμημα, ήταν οι νεολαίοι, οι εργάτες κλπ., όσοι συχνά αντιμετώπιζαν τη συνεχή κατασταλτική παρουσία των Μ.Α.Τ. στους δρόμους. Τα Μ.Α.Τ. με την άφεση αμαρτιών και τον εξαγνισμό τους μετά την εκτέλεση, που δημιούργησε όλες τις ευνοϊκές προϋποθέσεις, μπορούσαν πλέον να χτυπήσουν με μεγαλύτερη αγριότητα.

Φλεβάρης

Εμπρησμός της οικονομικής εφορίας της Νίκαιας. Το ίδιο βράδυ προσάγεται στην ασφάλεια με το πρόσχημα της εξακρίβωσης στοιχείων ο σύντροφος Γ. Μπουκετσίδης, βασανίζεται με φάλαγγα για να "ομολογήσει", σε μια προσπάθεια της ασφάλειας να του φωρτώσει τον εμπρησμό. Προφυλακισμένος 7 μήνες, αποφυλακισμένος με εγγύηση ως τη δίκη του (2 χρόνια με αναστολή) με αποδεικτικό στοιχείο! μια λάμπα πετρελαίου που βρέθηκε κατά την έρευνα στο σπίτι του.

Μάης

Εμπρησμού 22 αμερικάνικων αυτοκινήτων. Την ευθύνη ανέλαβε ο Ε.Λ.Α.

Ιούλιος

Βόμβες στα γραφεία της Δ.Ε.Η. και στις εταιρείες ZHMENS, HBH. Ανάληψη ευθύνης από την Επαναστατική αριστερά

Νοέμβρης ❁

Στην πορεία του "πολυτεχνείου" άγριες συγκρούσεις αστυνομίας διαδηλωτών. Τα Μ.Α.Τ. δολοφονούν τον Ι. Κουμή και την Σ. Κανελοπούλου. Καταστροφές σούπερ μάρκετ, τραπεζών. Ολοκληρωτική καταστροφή με εμπρηστικές βόμβες των σούπερ μάρκετ ΔΗΜΗΤΡΑ και ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ. Την ευθύνη ανέλαβε ο Ε.Λ.Α.

Δεκέμβρης ❁

Πλήρης καταστροφή των πολυκαταστημάτων MINION και ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΣ. Αναλαμβάνει την ευθύνη μια πρωτοεμφανιζόμενη οργάνωση, ο ΟΚΡΩΒΡΗΣ 80.

❁1981❁

Γενάρης ❁

Εμπρησμός των γραφείων της Δ.Ε.Η. Ευθύνη από τον ΟΚΡΩΒΡΗ 80.

Μάρτης ❁

Βόμβα στο αυτοκίνητο του εκδότη της Βραδυνης ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ. Ευθύνη αναλαμβάνει η Αυτόνομη Ομάδα Επαναστατικής Αλληλεγγύης.

Απρίλης ❁

Εμπρησμοί φορτηγών φαρμακευτικών εταιρειών. Ανάληψη ευθύνης από τον "οκτώβρης 80"

Καλοκαίρι ❁

Καίγονται 4 από τα μεγαλύτερα πολυκαταστήματα (ΑΤΕΝΕ, ΚΛΑΟΥΔΑΤΟΣ, ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ...) Ο τύπος δημοσιεύει κείμενα της οργάνωσης "Οκτώβρης 80" και της οργάνωσης "Ελληνικές Ερυθρές Ταξιαρχίες" που αναλαμβάνουν την ευθύνη. Τέλη του Ιούλη όμως ο "Οκτώβρης 80" στο πληροφοριακό δελτίο του, τα καταγγέλει ως πλαστά και την υπόθεση ως "μεθοδευμένη από την αστυνομία".

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΜΠΡΗΣΜΩΝ 1981:82

Αυτό που λίγες μέρες πριν (στις 16 και 17 Νοέμβρη 1980) νεολαίοι, εργάτες, σπουδαστές πραγματοποιούσαν, κατεβάζοντας την έμπρακτη κριτική του εμποτεύματος και του θεάματος στο δρόμο, γρήγορα το εξανέμισαν οι θεαματικοί εμπρησμοί του ΟΚΤΩΒΡΗΣ 80. Το Νοέμβρη αυτό επανεμφανίζεται στους δρόμους της Αθήνας γι' άλλη μια φορά το αντικαπιταλιστικό "φάντασμα" του 73, κράδαίνοντας το "ρόπαλο" του ανέκπληρωτου οράματος του "Πολυτεχνείου". Η παρουσία του που συνοδεύεται απ' το λυσσαλέο χτύπημα των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών (με αποκορύφωμα τις δολοφονίες) ευαισθητοποιεί και διεγείρει τις ανικανοποίητες απ' την "εξέλιξη" της εξέγερσης του 73 συνειδήσεις, λειτουργεί συναισθηματικά στον περισσότερο κόσμο που αντιλαμβάνεται ήδη την ουσία του "κοινοβουλευτικού" κράτους και ωθεί την "αξιοπιστία" του στο να αγγίξει τα μηδενικά όρια, αποκαλύπτοντας τις συνολικές διαστάσεις της αθλιότητάς του. Να και πάλι η ανάγκη για αποκατάσταση του "κύρους" του με την παράλληλη διαστρέβλωση-απόκρυψη αυτού που εξέφραζε με την παρουσία του το κοινωνικό κίνημα ανατροπής. Οι αυθεντικές προλεταριακές συνειδήσεις πρέπει ξανά να στρέψουν το ενδιαφέρον τους ΑΛΛΟΥ, να αποπροσανατολιστούν. Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ έχει πάλι το λόγο. Ας όφονται οι θεαματικοί εμπρησμοί του ΟΚΡΩΒΡΗΣ 80.

Στις 20 Δεκέμβρη 1980 ο Παπανδρέου δήλωνε: "για μια ακόμα φορά ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΛΕΗΛΑΣΙΕΣ που αφέθηκαν να γίνουν στην επέτειο του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ (Σ.Σ. εννοεί στις 17 Νοέμβρη 1980), ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΜΟΥΣ (Σ.Σ. εννοεί του ΟΚΡΩΒΡΗΣ 80) στο κέντρο της Αθήνας, επιχειρείται να δημιουργηθεί κλίμα ανησυχίας στην κοινή γνώμη".

Πως εξηγείται το-αν μη τι άλλο- απλοϊκό φέμμα του, ότι δήθεν όσα έγιναν το Νοέμβρη του 80 και εμπρησμοί, είναι έργα του ίδιου τεχνίτη;

Να η θεμελιακή λειτουργία του θεάματος, η οργάνωση του ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ, σ' όλη της τη μεγαλοπρέπεια. Ο,ΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ, ΕΙΝΑΙ. Οι προλετάριοι που διεκδικούν τη ζωή στο δρόμο κι "αυτοί που βάζουν βόμβες", επιδιώκουν το ίδιο πράγμα: την επανάσταση. Να λοιπόν ο "κοινός εχθρός" για το κοινωνικό σύνολο, που πρέπει να συμμαχήσει εναντίον του.

Η θεαματική ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ της επανάστασης συμπληρώθηκε με τις εικόνες που μεταδόθηκαν από την τηλεόραση, σε πρώτο πλάνο το κάψιμο των πολυκαταστημάτων, εργάτες κι αφεντικά να θρηνούν αγκαλιά, με αμοιβαίες υποσχέσεις ότι "θα τα

ξαναφτιάξουμε μαζί απ' την αρχή...", ο ιδιοκτήτης που "έδινε δουλειά σε τόσους εργάτες"...

Στη συγκεκριμένη κοινωνικοπολιτική συγκυρία, η τρομοκρατία συνιστά αντικείμενο χρηστικής αξίας και για την κυρίαρχη πολιτική φατρία της δεξιάς. Η δεξιά-εκπρόσωπος της παλιάς αστικής τάξης- κατανοούσε ήδη την εκσυγχρονιστική της αδυναμία, προϋδν των ίδιων των ΥΛΙΚΩΝ ΟΡΩΝ που συντηρούσαν και την κυριαρχία της στο πολιτικό παιχνίδι. Οι καιροί όμως είχαν παρέλθει, η άμεση και η "μακροπρόθεσμη" πραγματικότητα της "Εθνικής" οικονομίας (μια κι ο παλιός κόσμος είναι θεμελιωμένος πάνω στην κυριαρχία της οικονομίας, οποιαδήποτε "αλλαγή" του δεν μπορεί παρά να υπαγορεύεται και να υπακούει απόλυτα στις ανάγκες-επιταγές της) απαιτούσε πλέον τη ΡΗΞΗ μ'αυτούς τους όρους, γεγονός που προδίκασε την αναπόφευκτη πτώση της δεξιάς. Στην έσχατη, απειγνωσμένη αντίδρασή της υποχρεούνταν να μεταχειριστεί κάθε μέσο που θα "ανέβαλλε" το τέλος της.

Η συγκεκριμένη χρήση τρομοκρατίας (με τους εμπρησμούς) όμως δεν απέδωσε στον εκφοβιστικό της χαρακτήρα, στρέφοντας τον κόσμο στο συντηρισμό. Αντίθετα η αξία χρήσης της επέβαλλε τον αρνητικό της χαρακτήρα σ'αυτούς τους ίδιους τους αποδέκτες της. Δεν καυτηριάστηκαν τα φαντάσματα της τρομοκρατίας όσο αυτοί που δεν τα "αντιμετώπιζαν", δηλαδή η δεξιά και η πολιτική της. Οι περισσότεροι δεν πίστεψαν ότι οι εμπρησμοί ήταν έργο "τρομοκρατών", αλλά ότι "οι ίδιοι τα κάνουν και τα φορτώνουν στους αναρχικούς". Ένα βήμα πριν την συνολικοποίηση της συνείδησης της αλήθειας (οι ίδιοι τα κάνουν...), η πασοκική αντιπολίτευση φορτσάρωντας (διεκδικώντας και ιδιοποιούμενη πολιτικό κέρδος από τις τρομοκρατικές ενέργειες-φταίνε οι δεξιολόγ) κατάφερε να την εγκλωβίσει στα όρια του παλιού κόσμου, ανανεώνοντας την αταπάτη με την επιμελή καλλιέργεια του φέμματος της "αλλαγής". Εύλογα μπαίνει το ερώτημα που παραμένει ως σήμερα. Και ζητά την εξήγησή του: πως συμβαίνει οι ενέργειες "ένοπλης λαϊκής βίας" σχεδόν στο σύνολο τους να εκδηλώνονται ακριβώς τη στιγμή που τις έχει απόλυτη ανάγκη το ίδιο το κράτος ή μια κάστα του, για να περισώζουν το "γόητρό" τους; Αξίζει να σημειωθεί ότι: στο όλο θεαματικό παιχνίδι που παίχτηκε έξυπνα για πολύ καιρό, πάνω σ'ένα ψευδές δίσπλημα "ανεύρεσης της ταυτότητας της τρομοκρατίας" με πρωταγωνιστές τις δύο κύριες πολιτικές φατρίες (σε ένα ρεσιτάλ που το φέμμα της μιας συναγωνίζονταν επιβεβαιώνοντας και δικαιολογώντας ταυτόχρονα την ύπαρξη του φέμματος της άλλης). Μέσα σ'αυτό το άθλιο παιχνίδι της έντεχνης υποκατάστασης και "εξόρυξης" του πραγματικού (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ). Χρειάστηκε ακόμα και η "συνδρομή" της 17 ΝΟΕΜΒΡΗ που με κείμενό της στην ΑΝΤΙΠΑΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, τον Ιούνη του 1981, αντιτέθηκε στις εμπρηστικές ενέργειες του ΟΚΤΩΒΡΗ 80, κριτικάροντάς τις σαν αντιλαϊκές... Παντως η ανταγωνιστική τους-έστω-συνύπαρξη δεν αποκλείει τη συνθετική χρεστικότητα τους για το κράτος.

🔱1982🔱

Απρίλης 🌸
Βόμβες στην Ι.Β.Μ. σαν διαμαρτυρία για τη "συνεχιζόμενη κυριαρχία του βορειοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη χώρα μας". Την ευθύνη ανέλαβε ο Ε.Λ.Α. Αύγουστος 🌸

Εκρηκτικές βόμβες σε ταξιδιωτικά γραφεία και σε αντιπροσωπεύεις ισραηλινών εταιριών. Το κείμενο για την ευθύνη, του Ε.Λ.Α.: "η παλαιστινιακή αντίσταση και επανάσταση χρειάζεται την έμπρακτη συμπαράσταση όλων μας. Έτσι θα επιζήσει και θα νικήσει. Αυτή η νίκη θάναυ μια νίκη για όλους, ενάντια στον ιμπεριαλισμό". Όταν δηλαδή... νικήσει η παλαιστινιακή επανάσταση, ο Ε.Λ.Α. τι θα φωνάζει: Ζήτω το κράτος της παλαιστίνης που "αποδεσμεύτηκε" απ'τον ιμπεριαλισμό;

🔱1983🔱

Απρίλης 🌸
Η Ομάδα Επαναστατικής Λαϊκής Αλληλεγγύης χρησιμοποιεί πρώτη, τη μέθοδο του αυτοκινήτου-Βόμβα (παγιδευμένο με εκρηκτικές ύλες) ενάντια στον πρέσβη της Σαουδικής Αραβίας στην Αθήνα. Ήταν η μοναδική της ενέργεια.
Μάρτης 🌸
Στις 19 δολοφονείται στο γραφείο του ο εκδότης της βραδυνής Τρώρτζης Αθανασιάδης. Δυο μέρες εργότερα δημοσιεύεται προκήρυξη κάποιας ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ που αναλαμβάνει την ευθύνη. Την επομένη η γνωστή ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΑΛΗ που εξέδιδε το ομόνυμο περιοδικό από το 1980 καταγγέλει

στον τύπο την παραπάνω προκήρυξη σαν πλαστή και προβοκατόρικη, προειδοποιώντας ότι δεν έχει η ίδια καμιά σχέση με τη δολοφονία του Αθανασιάδη, την οποία χαρακτηρίζει "προβοκάτσια του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, του στρατού και της αστυνομίας, για να χτυπήσουν το κίνημα ενάντια στο στρατό".

Η δολοφονία αυτή δεν εξυπηρέτησε παρά το-κυρίαρχο-πολιτικό παιχνίδι του Πασόκ και της δεξιάς, γεγονός που κάνει κατανοητή και την αξία χρήσης της ενέργειας (σαν τρομοκρατικής). Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα τα δημοσιεύματα του τύπου έκαναν πλήρη αναφορά στις - αποκλειστικές άλλωστε - (ενδο)πολιτικές διαστάσεις της, και ελάχιστη μνεία στους πραγματικούς αυτουργούς της και στην αποκάλυψή τους. Ούτε το γεγονός της δημοσιοποίησης ΔΥΟ προκηρύξεων κύνησε το ενδιαφέρον... Φυσικά η σκόπιμη ανάμιξη στην υπόθεση της ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ έδειξε τις προθέσεις της, εξυπηρετώντας τις (κατά τα συνήθη) γνωστές προσαγωγές εκατοντάδων ατόμων στα τμήματα και τις εφόδους-έρευνες στα σπίτια αριστεριστών και αναρχικών.

Νοέμβρης

Στις 15 εκτελείται ο Αμερικανός αρχιπράκτορας, προϊστάμενος του Ελληνικού τμήματος της C.I.A., Τζώρτζ Τσάντες, κι ο σωματοφύλακός του Ν. Βελούτσος. Την ευθύνη αναλαμβάνει η 17 ΝΟΕΜΒΡΗ. Στο κείμενό της εξηγεί: "παρότι πιστεύαμε στην αποτυχία αυτού του προγράμματος (Σ.Σ. προεκλογικές διακηρύξεις του Πασόκ) εντούτοις σεβόμενοι τη λαϊκή ετυμηγορία και εντολή για εφαρμογή του μέσ'τα κοινοβουλευτικά πλαίσια, αποφασίσαμε να αναστείλουμε τη δραστηριότητά μας... Δυο χρόνια μετά η κατάσταση έχει ξεκαθαρίσει... Υπογράφηκε συμφωνία παραμονής των βάσεων που φάνηκε τελικά ότι δεν φεύγουν με εκλογές και κοινοβούλιο... Σε πολλά θέματα το Πασόκ κορόϊδεψε το λαό... Το μεγαλύτερο τρομοκράτη των λαών, τον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό, θα τον διώξουμε από την χώρα μας μόνο με τις δύκαιες ενέργειες λαϊκής βίας. Μια απ'αυτές ήταν και η εκτέλεση Τσάντες και Βελούτσου... τη χώρα μας έχει κυριεύσει ο βορειοαμερικάνικος ιμπεριαλισμός... εθνική ανεξαρτησία, στόχός, που δεν θάχει κατακτηθεί όσο υπάρχουν οι βάσεις". Ηλίθιος αντιαμερικανισμός (απελπιστικά μονόπλευρος-κουβέντα για τη δικτύωση της Κ.Γ.Β στην Ελλάδα) σε μια εξίσου ηλίθια "πατριωτική έξαρση" της 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, που κατά τη διαπίστωσή της, το Νοέμβρη του 83 ο λαός έχει ήδη αντιληφθεί το πραγματικό πρόσωπο του Πασόκ.

1984

Απρίλης

Απόπειρα εκτέλεσης του Αμερικάνου λοχία Ρόμπερτ Τζάντ στην Αθήνα. Ο Τζάντ τραυματισμένος κατάφερε να φτάσει με το αυτοκίνητό του στην αμερικάνικη βάση του Ελληνικού. Από τη στιγμή εκείνη κανείς δεν ξέρει τι απέγινε. Την ευθύνη της απόπειρας ανέλαβε η 17 ΝΟΕΜΒΡΗ. Το κείμενό της πανομλότυπο με τα προηγούμενα.

Οκτώβρης

Επιχειρήσεις "ΑΡΕΤΗ" στα Εξάρχεια. Καθημερινές οδομαχίες και συγκρούσεις με τα παιδιά του Γεωργακάκη, σαν έμπρακτη απάντηση στην καταστολή.

Δεκέμβρης

Επίσκεψη του Γάλλου φασίστα ευρωβουλευτή ΛΕΠΕΝ στην Αθήνα: Τυχαίνει της πρέπουσας υποδοχής. Γνωστά τα συμβάντα In Athens by Night....

1985

Φλεβάρης

Θεαματική εν ψυχρώ εκτέλεση, σε κεντρικό δρόμο της Αθήνας, του εκδότη της Απογευματινής, πρώην υπουργού της χούντας Ν. Μομφεράτου, και θανάσιμος τραυματισμός του οδηγού-σωματοφύλακά του Π. Ρουσσέτη. Ανάληψη της ευθύνης από την 17 ΝΟΕΜΒΡΗ. Στη σχετική προκήρυξή της καταγγέλει τον τύπο για τη μη αποκάλυψη της προέλευσης των βομβών που πετάχτηκαν το Νοέμβρη του 1984 σε πολυσύχναστα σημεία της Αθήνας, "χωρίς ορατούς συγκεκριμένους στόχους, γιατί τοποθετήθηκαν από τη G.I.A. σαν πίεση προς το Πασόκ για μεγαλύτερη ευθυγράμμισή του (σε δευτερεύοντα ζητήματα, μια και στα κύρια συμβαδίζει απόλυτα) με τις Η.Π.Α.". Τον καταγγέλει ακόμα σαν όργανο προώθησης των σχεδίων της G.I.A. και των καπιταλιστών και αναφέρεται στα τελευταία εγκλήματά του: "μεγαλοποίηση (με πηχάιους τίτλους: Η ΑΘΗΝΑ ΑΝΑΡΧΟΚΡΑΤΕΙΤΑΙ) και προβοκατόρικη στάση απέναντι σε γεγονότα σαν των Εξαρχείων και του Κάραβελ, σκόπιμη σύνδεση των βομβών της G.I.A. με τις παλιότερες ακροαριστερές προέλευσης". (ΣΗΜ: η υπογράμμιση δική μας).

Ποια ήταν η στάση των τύπου μετά το χτύπημα (εκτέλεση Μομφεράτου) της 17 NOEMBPH; Ο Μομφεράτος θρηνολογείται σαν ο "αξιόλογος", "δημοκράτης" συνά-
δελφος, κι ο Ρουσσέτης σαν "τίμιο παλληκάρι που τον έκλαψε όλο το χωριό
του". Η ενέργεια αυτή εξαγνίζει τον τύπο για τον αίσχρο, προβοκατόρικο ρό-
λο* του πριν και μετά τα γεγονότα Εξαρχείων και Κάραβελ και στη γενικευμέ-
νη καταστολή των προηγούμενων μηνών.

* (Τι θα γίνει επιτέλους με τα ύποπτα, τυχοδιωκτικά κι αναρχικά στοιχεία
των Εξαρχείων που υποσκάπτουν την ανωμαλία;")

Μάρτης*

Εκτέλεση του Εισαγγελέα Θεοφανόπουλου "για τα καθημερινά εγκλήματά του σε
βάρος δικαζομένων" όπως αναφέρει το κείμενο, ανάληψης της ευθύνης από κά-
ποια οργάνωση ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ.

Μάης*

Ένοπλη συμπλοκή στου Γκύζη μετά από ενέδρα των μπάτσων. Σκοτώνεται ο Χρ.
Τσουτσουβής. Από τον τύπο συσχετίζεται με την 17 NOEMBPH και την οργάνωση
ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ της οποίας μέλος παρουσιάζεται τελικά. Δεν είναι περίεργο
ότι 2-3 μπάτσοι ήταν στημένοι επί μέρες στη συνοικία του Γκύζη, παρακολου-
θώντας μια παρατημένη μοτοσυκλέτα (που είχε αναγνωρισθεί σε κλεμένη), για
να πέσουν τελικά πάνω σε... τρομοκράτες; Η αποκατάσταση του γοήτρου της α-
στυνομίας προϋπόθετε την παρουσίαση κάποιας επιτυχίας στο χρόνιο κυνήγι
"τρομοκρατών". Η κατάσταση ήταν πιο πειστική, λίγο πριν τις εκλογές και με-
τά τις συνεχείς επικρίσεις για ανικανότητα του Πασόκ (υπήρχε και το άμεσο
προηγούμενο της κατάληψης του Χημείου).

Σεπτέμβρης*

Σύλληψη του Ν. Κρυστάλλη. Αρχικά το γεγονός παρουσιάζεται ως "διείσδυση
της αστυνομίας στην καρδιά των οργανώσεων ένοπλης βίας", ο δε Κρυστάλλης
σαν αριστερός τρομοκράτης. Δυο μέρες αργότερα δημοσιοποιείται η κατάθεση
του Κρυστάλλη (με προφανώς σκόπιμη έγκριση των άμεσα ενδιαφερομένων) όπου
ομολογεί ότι ήταν πράκτορας της Κ.Υ.Π. με κύρια αποστολή του τη διείσδυση
στις οργανώσεις ένοπλης βίας. Αποκαλύπτει ότι οι δολοφονίες Αθανασιάδη και
Θεοφανόπουλου ήταν της Κ.Υ.Π.. Κατά την έρευνα στο σπύτι του βρέθηκαν προ-
σχέδια προκηρήξεις για επικείμενες δολοφονίες α) της εκδότριας της Καθη-
μερινής β) του Γεωργακάκη γ) ανώτατων δικαστικών, και μια δήθεν σαν "αλλη-
λογραφία" με την 17 NOEMBPH. Επίσης προσούρες σχετικές, για τις οποίες
ο Κρυστάλλης είπε ότι του δόθηκαν από τον προϋστάμενο της Κ.Υ.Π. Αλεξάκη
για μελέτη και ως βοήθημα για τη σύνταξη από τον ίδιο συναφών προκηρύξεων
που θα αναλάμβαναν την ευθύνη για επικείμενες τρομοκρατικές ενέργειες της
Κ.Υ.Π. Μεθοδευμένη η θεαματική δημοσιοποίηση που δόθηκε στη κατάθεση του
Κρυστάλλη* έθεσε σαν κυρίαρχο το δίλλημα: "τι γίνεται με τις μυστικές υ-
πηρεσίες της χώρας", αλλά με την έννοια που βόλευε στο πολιτικό θέαμα. Χα-
ρακτηριστικά είναι τα δημοσιεύματα των (δεξιών κυρίως) εφημερίδων: "οι μυ-
στικές υπηρεσίες μας διαβρώθηκαν από τους αναρχικούς", και άλλες συναφείς
σκόπιμες μπουρδες. Βγαίνει παράλληλα στη φόρα και ο "αποκάλυπτος ανταγωνι-
σμών των εθνικών μυστικών υπηρεσιών". Δε λέμε, υπαρκτός ως ένα βαθμό. Αλλά
απέχουμε από το να είμαστε τόσο αφελείς ώστε να πιστέψουμε ότι η αποκάλυ-
ψη του Κρυστάλλη **ν**ου **θ**ε(ά)ματος, ήταν προϊόν του ανταγωνισμού των υπηρε-
σιών τους. Σα να λέμε, η ασφάλεια αποκάλυψε επίτηδες τον Κρυστάλλη μόνο και
μόνο για να τη βγει στην Κ.Υ.Π.

Το θέαμα της πρακτορολογίας σε συνδυασμό με την πολιτική πραγματικότητα,
εύκολα γίνεται κατανοητό. Ας έχουμε υπόψη μας ότι: το Πασόκ θέλει να δώσει
δείγματα καλής συμπεριφοράς προς τους Αμερικάνους (ο Ρήγκαν ρυθμίζει τη
φιλία του με μια χώρα βάσει της στάσης της προς τους "τρομοκράτες", τη

στιγμή που η Ελλάδα χαρακτηρίζεται σαν η χώρα διέλευσης των μεγαλύτερων
τρομοκρατών. Εξάλλου γίνεται τελευταία προσπάθεια βελτίωσης των σχέσεων).
παράλληλα οι εθνικές υπηρεσίες πιέζονται για αντιτρομοκρατικές επιτυχίες.
τις διπλωματικές σκοπιμότητες του Πασόκ (ανάγκη να πείσει ότι αποτελεί σο-
βαρή και υπεύθυνη κυβέρνηση ώστε να αυξηθεί το κύρος του στη διεθνή εξου-
σιαστική κατανομή, ενόψει των νέων "εξωτερικών πρωτοβουλιών" του)* τη θεο-
μοθέτηση και στήριξη των νέων "αντι"-τρομοκρατικών μέτρων που μαγειρεύονται
την προσπάθεια άμβλυνσης των εσωτερικών αντιθέσεων και ανώδυνης επιβολής
των νέων οικονομικών μέτρων (όσο ελάχιστα μνημονεύονται οι "επιδόσεις"
της αστυνομίας ενάντια σε απεργούς, άνεργους κλπ. τόσο προβάλλονται οι ενέρ-
γειες για την "ανακάλυψη τρομοκρατών")* τις εκατοντάδες προσαγωγές, έρευ-
νες, κρατήσεις "υπόπτων τρομοκρατών", ακροαριστερών και αναρχικών, και το
τράβηγμα των όπλων με το παραμικρό από τους σύγχρονους ΖΟΡΟ της αστυνομίας.

*που στην ουσία ανυψώθηκε στην εξέλιξη της υπόθεσης, ώστε να θεωρηθεί "τρομοκρατίας, και πράκτορας μαζί, με διπλό ρόλο κ.ο.κ. Π.Ρ.Β.Α. δηλώσεις Τσούρα: Πρόκειται για την πιο σοβαρή υπόθεση στο χώρο της οργανωμένης τρομοκρατίας που απασχόλησε ποτέ τις δικαστικές αρχές...

Νοέμβρης

Δολοφονία Καλτετζά, καταλήψεις Χημείου-Πολυτεχνείου, άγριες συγκρούσεις στην Αθήνα με τους μπάτσους που η εγκληματική βαρβαρότητά τους προκαλεί τη γενική απέχθεια. 10 μέρες μετά έρχεται πάλι η 17 ΝΟΕΜΒΡΗ για να τους εξαγνίσει γι' άλλη μια φορά δικαιώνοντας ταυτόχρονα τα "επιχειρήματα" και την ... μεθοδολογία της άγριας δολοφονικής καταστολής τους, με το αυτοκίνητο-βόμβα που εξερράγη πάνω σε μια κλούβα Μ.Α.Τ.

ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ...

"ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ" ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΚΡΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Ο υποβιβασμός του αγώνα σε επίπεδο προσωπικού τσαμπουκά με το κράτος, χαρακτηρίζει μόνο ένα "πόλεμο μεταξύ συμμοριών" χωρίς ίχνος ανατρεπτικής προοπτικής, όπου ο εξουσιαστικός ιδεολογικός μηχανισμός δικαιώνει την κυριαρχία του. Ο ΜΟΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ αγώνας είναι και παραμένει πάντα ο καθημερινός ΤΑΞΙΚΟΣ αγώνας ΚΑΙ η "προσωπική" συνειδητή αντιεξουσιαστική στάση ζωής. Οι κάθε λογής εξουσιαστικοί μύθοι ασκούν ψυχο-ιδεολογική φόρτιση στις συνειδήσεις μας. Η ισχύς τους δεν ανατρέπεται με ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ χτυπήματα. Οι πέντε-δέκα θεαματικές ενέργειες κάποιας 17 ΝΟΕΜΒΡΗ ή καποιου Ε.Λ.Α. δεν ευνοούν ούτε προπαγανδίζουν καμιά "λαϊκή βία". Το μόνο που προπαγανδίζουν είναι η καταστολή της εκδήλωσής της.

... ολόκληρη ιστορία και να την πω δε θα με πιστέψετε.

- Έμπλεξες με την ασφάλεια; Επεμβαίνει ο Μίμης.

- Πού το κατάλαβες; Εκπλήσεται ο Σάκης.

- Κάτι έχω ακούσει για ένα ασφαλίτη που ήταν μπλεγμένος μ' αριστερές οργανώσεις και τον φάγανε από το Σώμα.

Ο Σάκης πικροχαμογελά.

- Ναι έτσι είπαν για μένα, αλλά δεν είναι έτσι. Η περιπέτειά μου είναι τελείως διαφορετική. Όταν βγήκαμε από τη σχολή με πήραν στην ασφάλεια μου πρότειναν να μπλέξω με μια οργάνωση για πληροφορίες. Δε θα φόραγα ποτέ στολή αστυφύλακα θάφηναι μαλλιά και μούσι και θα χάρταυτότητα πολίτη. Δέχτηκα, με ενθουσίασε η ιδέα. Τον πρώτο χρόνο πήγα θαυμάσια. Με την υπηρεσία ερχόμουν σ' επαφή μόνο με τον υπαστυνόμο, μια φορά το μήνα.

Αυτός μούδινε το μισθό, τα ρούχα που 'δινε η ασφάλεια και εντολές. Οι πληροφορίες μου ήταν ατόφιες. Ο υπαστυνόμος ήταν περήφανος για μένα. Στο δεύτερο χρόνο μου δόθηκε ευκαιρία και πέρασα σε μεγάλη οργάνωση.

Έβγαζα πολλή δουλειά από τη μεγάλη οργάνωση γιατί πήδαγα μια γκόμενα βασικό στέλεχος. Το 'μαθαν όμως από την πρώτη οργάνωση ότι τους πούλησα, και ένα βράδυ με βουτάνε και με λυσάνε στο ξύλο. Αναίσθητο με πέταξαν σε κάτι μπάζα, σε ένα έρημο δρόμο. Το πρωί με είδε μια κυρία ξερό και κάλεσε το

εκατό. Με μετέφεραν στο ρυθμιστικό.

Είχα διάσειση, σπασμένο χερί και κάτι στη μέση. Κάθησα 4-5 μέρες στο ρυθμιστικό, την πέμπτη μέρα το απόγευμα ενώ ήμουν έτοιμος να φύγω μ' επισκέπτεται η γκόμενα. Έξω στην είσοδο με περίμεναν οι σύντροφοί της, μ' ένα μικρό φιάτ φορτηγάκι. Με παίρνουν μέσα, πιο κάτω αφήνουν τη γκόμενα που ούτε με χαιρέτησε. Την κατάλαβα ότι με είχαν ανακαλύψει. Με πάνε πάνω από τη μονή Καισαριανής. Εκεί πίστεψα ότι πέθανα. Με βαράγανε και ήμουν άνετος, είχα ξεπεράσει το φράγμα του πόνου, δεν καταλάβαινα τίποτα πραγματικά είχα πιστέψει ότι πέθανα. Πρέπει να το πίστεψαν κι αυτοί, γιατί έφυγαν ξαφνικά. Σε λίγο ήρθε το εκατό με τον προβολέα, με βρήκε εύκολα γιατί σίγουρα τους ειδοποίησαν οι ίδιοι που με έδειραν.

Όταν με βάζαν στο πίσω κάθισμα μέσα στην αναισθησία μου κατόρθωσα να τους πω ότι είμαι ασφαλίτης. Πρέπει να με πίστεψαν, γιατί ξύπνησα από το κρύο, στο υπόγειο του 401. Γύρω ήταν 10-12 άτομα κουρεμένα γουλί, όλοι νεοσύλεκτοι, πούθελαν να πάρουν απολυτήριο από το στρατό με τρέλα. Άλλοι πούστηδες, άλλοι πρεζόνια. Δεν ξέρω πώς έγινε και πλακώθηκαν στο ξύλο αναμεταξύ τους. Αυτό ήταν και το τέλος μου.

Μπήκαν μέσα οι στρατονόμοι και μας λύσαξαν στο ξύλο όλους,

Στο 401 ήρθε και η απόταξή μου. Ο υπαστυνόμος είχε χαθεί.

Αυτοκτόνησαν με ηρωϊνή γιατί «ο κόσμος είναι κακός»

Αυτοκτονούμε γιατί αγαπίομαστε. Ο κόσμος είναι κα-
κός». Μ' αυτό το σημείωμα και με μια ένεση ηρωϊνης
ήπλα τους, βρέθηκαν προχθές το βράδυ στο δωμάτιο
νός φτηνού ξενοδοχείου της Ομόνοιας, νεκρός ο
7χρονος τεντοποιός Ιωσήφ Κασσέλης και σε κώμα
22χρονη Ανδρονίκη Μουσκάτ. Ο πατέ-
ρας της κοπέλας Τα μόνα λόγια που είπε στο Τμήμα
ταν για να κατηγορήσει και τα δυο παιδιά «για την
κατάντια τους».

Δράκος ή... αετός;

«ΔΡΑΚΟΣ»... αυτοκινήτων, που
ζούσε στην Καλλιπολη, πιάστη-
κε, χτες τα ξημερώματα, από ε-
νεδρεύοντες αστυνομικούς, οι οποίοι αν-
τίκρυσαν ένα παράξενο θέαμα: Έναν άν-
τρα να χορεύει πάνω στον «ουρανό» ενός
αυτοκινήτου!

Μέχρι να τον παρακολουθήσουν, η σκεπή
του αυτοκινήτου είχε τσαλακωθεί, κάτω από
τα ποδοπατήματα, ενώ η φωνή του παράξε-
νου ανθρώπου ακουγόταν αλλόκοτα: «Θέλω
να αισθανομαι αετός! Θέλω να πετάξω ψη-
λά!...»

Όταν τον κατέβασαν, οι Αστυνομικοί δια-
πίστωσαν ότι είναι ο Μανώλης Δαμουλάκης,
28 χρόνων, ο οποίος μένει μόνος, στην οδό
Π. Ιωακείμ 37, στην ίδια περιοχή.

«Νιώθω μίσος για τ' αυτοκίνητα. Κάνουν
κακό στον κόσμο!», μας είπε.

Και ανακρινόμενος από το διοικητή κ.

Παν. Γηλεζάκο και τον υποδιοικητή κ. Παν.
Γιαννόπουλο, αποκάλυψε μια σειρά από κα-
ταστροφές λάστιχων αυτοκινήτων. «Θύματα»
τα αυτοκίνητα των Αθαν. Κυριακόζογλου,
Χαρίκλειας Νιώτη, Γιάννη Παμπουτζόγλου,
Αννας Χατζηπέτρου, Δρ. Μαντούβαλου,
Λευτέρη Κατσαρού, Ευδοκίας Περαιτινού,
Αρτεμης Τσουκάκη και Δημήτρη Παλιούρα.

Ο Δαμουλάκης είχε δύο μαχαίρια πάνω
του, τα οποία χρησιμοποιούσε για να σκίζει
τα λάστιχα.

Εχει νοσηλευθεί, στο παρελθόν, στο Δημό-
σιο Ψυχιατρείο Χανίων και στο Δρομοκαί-
τειο.

Από τα ποδοπατήματα και τα σκισίματα
του Δαμουλάκη, προκλήθηκαν ζημιές, εκα-
τοντάδων χιλιάδων δραμών.

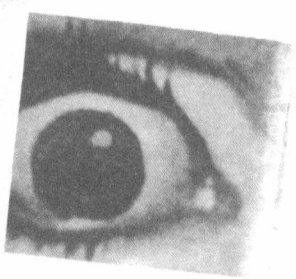
Ο δράστης οδηγήθηκε στο νοσοκομείο των
φυλακών Κορυδαλλού για παρακολούθηση,
από ψυχιάτρους.

Ο κόσμος είναι γεμάτος από αυτοκίνητα και "ηρωϊνή" έτσι κι αλλιώς, και εί-
ναι για πολλούς εξ ορισμού "κακός". Το να το καταδείχνεις όμως βιώνοντάς
το είναι πολύ επικίνδυνο για όλους όσους μπλέκονται στο κουβάρι της ζωής
και αργοπεθαίνουν από μοναξιά και απογοήτευση. Οι κυνικοί, εκείνοι οι
αρχαίοι που τους καταράστηκε η ιστορία, λέγανε πως η ζωή είναι ένα παιχνί-
δι, ένα μεγάλο αστείο, γι' αυτό "όπως μπορείς να παρατήσεις ένα παιχνίδι
μόλις βαρεθείς, κι όπως τα παιδιά όταν σταματήσουν να θέλουν αυτό που κά-
νουν λένε δεν θέλω να παίξω πια, έτσι όταν τα πράγματα σου φαίνονται να
έχουν φτάσει σ' αυτό το σημείο, πες δεν θέλω να παίξω πια, και φύγε...."
(Επίκτητος-θεραπεία θανάτου). Ο χιμαρικός κόσμος της ηρωϊνης είναι η ζων-
τανή διαφήμιση του ανθρώπινου αίσχους και ο καταλογισμός του βαρύνει εξ
ολοκλήρου τη "διαφήμιση", αυτό το αίσχος που ποτίζει εξ ολοκλήρου τις συ-
νειδήσεις! Σε άλλες εποχές η αυτοκτονία θεωρούνταν απαράβατο δικαίωμα, "η
αυτοκτονία είναι απελευθέρωση" (Ηγεσίας). Σε άλλους καιρούς η τρέλλα αν
δεν συναντούσε την παραδοχή έβρισκε τουλάχιστον την ανοχή (μεσαιώνας).
Σήμερα ο "τρέλλος" κλείνεται στη φυλακή (ψυχιατρεία), η ισοπέδωση της τεχ-
νολογίας κυριαρχεί! Η κυρίαρχη ρομαντική αντίληψη για την "τρέλλα" δεν
έχει μέλλον, η πραγματική "τρέλλα" είναι μια διαρκής επανάσταση στη ζωή
του ατόμου που ταμπουρώνεται στον εαυτό του για ν' αποφύγει την παράνοια
του κόσμου που τον περιβάλλει! Η τρέλλα είναι μία κίνηση εξόδου από το
οικογενειακό πλαίσιο και στροφή προς την αυτονομία. Αυτός είναι ο πραγ-
ματικός κίνδυνος της τρέλλας και η αιτία για την οποία καταστέλεται βίαια.
"Η κοινωνία πρέπει να είναι μια μεγάλη ευτυχισμένη οικογένεια με κοπάδια
από υπάκουα παιδιά...." (Ντ. Κούπερ). Αυτό που πολλοί ονομάζουν "κατάντια"
ενώ συνάμα καμαρώνουν για την υποταγή τους στα κοινά και συνηθισμένα,
ας το βουλώσουν επιτέλους, πάει καιρός που δεν έχουν τίποτε να υπερασπι-
στούνε-πατεράδες, δημοσιογραφίσκοι, μπάτσοι και κάθε είδους τεχνοκράτες.
Η αποδραματοποίηση και η επανοικειοποίηση του θανάτου και η αποδοχή της
τρέλλας, σαν μορφές ανθρώπινης έκφρασης δεν περιέχουν τίποτε το παράλο-
γο, είναι κι αυτές ριζικές ανθρώπινες ανάγκες που όμως-είναι πολύ σημαντι-
κό-δεν ξεχάστηκαν με την πάροδο του εξουσιαστικού εκείνου χρόνου που ε-
φεύραν και καθιερώσαν οι καπιταλιστές καθ' εικόνα και ομοίωσή τους! Η αυ-
τοκτονία και η τρέλλα είναι το μόνο δικαίωμα που καμμιά κοινωνία δεν μπο-
ρεί να εξαφανίσει!

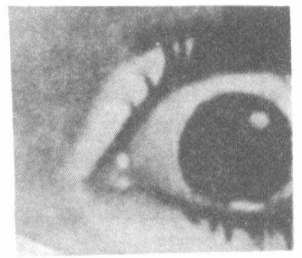
Στη «Φωλιά του Κούκου»
οι ανθρώπινες φιγούρες
σβήνουν μέσα στα τείχη της
σιωπής και της αδιαφορίας

Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Είναι μια από τις εξουσιαστικές δομές του σημερινού κόσμου και αφορά όλους εκείνους που δεν μπορούν να βιώσουν τη σεξουαλική ηδονή, είτε λόγω αδυναμίας επαφής με τον ερωτικό σύντροφο, είτε λόγω ανικανότητας να νιώσουν ικανοποίηση από μια τέτοια επαφή.

Είναι φανερό δηλαδή η ανεπάρκεια και αδυνατότητα της σημερινής κοινωνίας να μας ικανοποιήσει σεξουαλικά που σημαίνει ν' απολαύσουμε τον έρωτα όπως θέλουμε χωρίς κενά, καταναγκασμούς, διαχωρισμούς και φαντασιοπληξίες.

Κατ' αρχάς η σεξουαλική επαφή είναι μια βασική ανθρώπινη ανάγκη που υπόκειται σε συγκεκριμένους βιολογικούς νόμους που αφορούν κάθε ζωντανή ύλη. Στον άνθρωπο ωστόσο εκφράζεται διπλά, σαν το μοναδικό μέσο για την αναπαραγωγή του και σαν μέσο ηδονής-πράγμα που δεν συμβαίνει σε άλλους ζωντανούς οργανισμούς. Υπόκειται ωστόσο σε μεταλλαγές ακόμη κι από τη βιολογική της σκοπιά (π.χ. υπάρχουν άτομα που δεν νιώθουν ηδονή) σαν αποτέλεσμα κοινωνικών επιδράσεων, οι οποίες όμως δε στάθηκαν ποτέ ικανές να καταργήσουν την αναγκαιότητά της και την αντίθεση που την πληρεί (την ένταση ακολουθεί η εκτόνωση). Μπορούν ωστόσο να αλλάξουν τις μορφές που μπορεί να πάρει η σεξουαλική ζωή (π.χ. ο έρωτας στην εφηβεία θεωρείται σήμερα κατακριτέος). Στον εξουσιαστικό κόσμο, όταν οι άνθρωποι έρχονται σε σεξουαλική επαφή, αυτή σχετίζεται κυρίως με την αναπαραγωγή ενώ όταν τείνει προς την ηδονή ή γίνεται με διαστρεβλωμένο τρόπο (π.χ. πληρωμένος έρωτας) ή λειτουργεί καταπιεστικά (π.χ. ικανοποιείται μονάχα ο ένας από τους δύο εραστές) ή βιώνεται μερικώς η ηδονή.

Στην περίπτωση αυτή η ηδονή δεν μπορεί να επεκταθεί και στην καθημερινή ζωή καθ' όσον όλες οι ανθρώπινες σχέσεις είναι ανταγωνιστικές, εχθρικές, αλλοτριωτικές και συνεπώς ανελεύθερες.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ

Οι αιτίες της σεξουαλικής καταπίεσης είναι κοινωνικές και μάλιστα πολιτικές με την έννοια ότι κάθε πράγμα που αφορά τη σεξουαλικότητα ανήκει και κατευθύνεται από την ιδεολογία της τάξης εκείνης που κατέχει τα μέσα παραγωγής και τα κέντρα διεύθυνσης της κατανάλωσης. Η τάξη αυτή κληρονόμος της αστικής, περιλαμβάνει στο σύγχρονο καπιταλισμό

και όλα τα -μη παραγωγικά- παράσιτα, τους πάσης φύσεως διευθυντές και τεχνοκράτες, τους δημοσιογράφους και τους δασκάλους, τους "ειδικούς" στις ανθρώπινες σχέσεις κλπ., οι οποίοι αποτελούν επίσης θύματα της καταπίεσης που οι ίδιοι καλλιεργούν και αναπαράγουν. Η ιδεολογία της προβάλλοντας την εντύπωση ότι εκτελεί κοινωνικό έργο για το καλό του "συνόλου", σκεπάζει τον απώτερο σκοπό της που είναι η ομαλή λειτουργία του εξουσιαστικού συστήματος. Για να το πετύχει αυτό είναι αναγκασμένη να εξασφαλίσει την αναπαραγωγή όλων των στοιχείων που το συνθέτουν (και για να γίνει αυτό πρέπει να δημιουργηθεί η εντύπωση ότι εκπληρώνει τις ανάγκες και τις επιθυμίες του κάθε ατόμου).

Και ναι μεν βασικές ανάγκες, όπως η τροφή, η στέγαση, η περίθαλψη κλπ. σχεδόν ικανοποιούνται (στα αναπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη), οι ανθρώπινες επιθυμίες όμως που αφορούν (εκκράζοντας βασικές ανάγκες) κυρίως στην ικανοποίηση της ψυχής, όχι. Μια από αυτές η επιθυμία για σεξουαλική πλήρωση δεν είναι δυνατόν να εκπληρωθεί, κι αυτό για τρεις λόγους: 1. επειδή η σεξουαλικότητα αποκόπηκε από τη ζωή. 2. λόγω της εξουσιαστικής ηθικής που έχει επιβληθεί παντού. 3. λόγω των ανταγωνιστικών και ανελεύθερων σχέσεων που επικρατούν σήμερα.

Συγκεκριμένα:

1. Η σεξουαλικότητα δεν ταυτίζεται με την ίδια τη ζωή, αλλά αποτελεί ένα ιδιαίτερο τομέα "δραστηριότητας" στις ανθρώπινες σχέσεις, δεν πρόκειται δηλ. για ένα απολαυστικό βίωμα που θα οδηγεί στην ευχαρίστηση και στη διάθεση για ενεργητικότητα και επαφή με άλλους ανθρώπους.

Η "δραστηριότητα" αυτή περιέχει στην καλή περίπτωση μια εφήμερη σεξουαλική σχέση, ένα λαβ-στόρν που κάνει τους εραστές να πιστέψουν ότι βίωσαν για μερικές στιγμές την "ευτυχία" (που όμως για μας περιλαμβάνει το σύνολο της ζωής και όχι ένα μικρό μέρος της) και στη χειρότερη μια νομιμοποιημένη κάτω από τις ευλογίες της εξουσίας σχέση, στα πλαίσια της οικογένειας. Ο διαχωρισμός αυτός που διέκοψε τις ελεύθερες σεξουαλικές σχέσεις στις πρώτες μη εξουσιαστικές κοινωνίες (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ενδεχόμενα δεν υπήρχαν πρώτες εξουσιαστικές κοινωνίες - αλλά αυτό είναι πρόβλημα που δεν μας ενδιαφέρει) σχετίζεται με την "οικονομία", όταν άρχισε δηλ. η πρώτη συσσώρευση αγαθών

(που βέβαια την "ανακάλυψε" ο άνθρωπος για το συμφέρον του π.χ. να έχει σίγουρη τροφή όλο το χρόνο) άρχισαν να υπάρχουν και οι πρώτες μορφές καταπίεσης των πιο δυνατών πάνω στους αδυνάτους που ιδιοποιήθηκαν για προσωπικό όφελος τα αγαθά. Η καταπίεση κλιμακώθηκε και επεκτάθηκε αναγκαστικά και στη σεξουαλικότητα, και η πρώτη της μορφή ήταν ο φαλοκρατισμός, η εξιδανίκευση δηλ. του φαλού, σεξουαλικού οργάνου του άνδρα, ο οποίος κυριάρχησε πάνω στη γυναίκα και άρχισε να τη χρησιμοποιεί, όπως του ταίριαζε καλύτερα. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των ανδρών σχετικά με την επιλογή της γυναίκας και την κατοχή της, οδήγησε στη νομιμοποίηση του θεσμού εκείνου που θα τα κατοχύρωνε και που ήταν η οικογένεια. Κι ενώ θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ότι μέχρι αυτή τη φάση η ηδονή δεν είχε αποκλειστεί σαν βίωμα, αυτό έγινε σίγουρα απ' τη στιγμή εκείνη που νομιμοποιήθηκε ο θεσμός της πόλης ή φυλής-κράτους. Τότε ακριβώς ο ανταγωνισμός πήρε οξεία μορφή, αφού δεν περιελάμβανε πια μόνο τις εσωτερικές συγκρούσεις μεταξύ των μελών της φυλής, αλλά κι αυτές προς τις άλλες φυλές που ήταν εχθρικές, και οδήγησε στον στιγματισμό της ηδονής για λόγους οικονομίας: είναι η μορφή που πήρε στην ιστορία η ταύτιση των ατομικών επιθυμιών και αναγκών με το "γενικό συμφέρον" και σχετίζεται με την ανάπτυξη των εργασιακών σχέσεων.

Καθοριστική αρχή της διαδικασίας της εργασίας είναι οι ανάγκες και οι επιθυμίες που πρέπει να εκπληρωθούν. Όταν αυτή βασίζεται σε εξουσιαστικές σχέσεις, οι εκμεταλλευτές για να μη χάνουν τα προνόμιά τους (ιδιοποίηση κάρπωση και διεύθυνση των παραγομένων αγαθών), ικανοποιούν μεν ένα μικρό συνήθως μέρος των ανθρώπινων αναγκών και επιθυμιών, στερούνε όμως ακριβώς εκείνες τις απολαύσεις που θα μειώνανε την παραγωγικότητα, η "ανάγκη" αύξησης της οποίας καλύπτεται μόνο με την εντατικοποίηση της εργασίας. Επιτράπηκε λοιπόν μονάχα η αναπαραγωγική σεξουαλικότητα που αποσκοπεί στην "παραγωγή" εργατικής δύναμης και γυναικείου δυναμικού για τη διατήρηση της οικογένειας. (ελάχιστη δε είναι η ευχαρίστηση που μπορεί να προσφέρει).

Όλα αυτά ισχύσανε σε κάθε εξουσιαστική κοινωνία και ισχύουν φυσικά και στη σημερινή καπιταλιστική. Όλοι οι εργαζόμενοι συμμετέχουν στη διαδικασία παραγωγής είτε για να επιβιώσουν (στις φτωχές χώρες) είτε για να καταναλώσουν αυτά που κερδίζουν (στις προηγμένες βιομηχανικά χώρες). Και στις δύο αυτές κοινωνίες ο καπιταλιστικός χρόνος εργασίας που καθορίζεται ολοκληρωτικά από το σύστημα παραγωγής με σκοπό το κέρδος και που

στηρίζεται στην αποδοτικότητα των εργαζομένων, εγκλωβίζει τη σεξουαλική ζωή τους και καταστρέφει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα του έδιναν τη δυνατότητα να τη βιώσουν. Όπως δηλ. στοχος πια της εργασίας δεν είναι ένα απολαυστικό βίωμα που θα καλύπτει τις ανάγκες της ζωής, αλλά η ανταμοιβή του κέρδους και του μισθού έτσι και στοχος της σεξουαλικής επαφής κατάντησε να είναι τέτοιου είδους ψεύτικα "κέρδη".

Εκτός δηλ. από την περίπτωση που η σεξουαλικότητα έχει καταντήσει μια ρουτινιάρικη συζυγική επαφή, οι σεξουαλικές σχέσεις κατάντησαν να περιορίζονται στον τομέα της κατανάλωσης, σαν να πρόκειται για εμπορικές συναλλαγές: είναι ο έρωτας στην υπηρεσία της εξιδανικευμένης σεξουαλικής ικανοποίησης που προβάλλεται από το θέαμα π.χ. υπάρχει ολόκληρη βιομηχανία ειδών πολυτελείας, αντικειμένων σχετικών με την σεξουαλική επαφή, ψυχαγωγίας (βλ. πορνοπεριοδικά, πορνό ταινίες). Ο σύγχρονος άνθρωπος δηλ. μη μπορώντας να βιώσει τη σεξουαλική επαφή, αναγκάζεται να συμμετέχει στο θέαμα του βιώματος που απλόχερα προβάλλει καθημερινά εικόνες "ευτυχισμένων" ζευγαριών, "ελεύθερων" σχέσεων, "ωραίων" γυναικών κλπ. που θα μας έλυναν το πρόβλημα, ακρεί να δοκιμάζαμε τη συνταγή που μας προτείνεται (ν' αγοράζαμε το τάδε σαμπουάν, να φορούσαμε το τάδε παντελόνι, να πηγαίναμε εκεί διακοπές κλπ.).

Η κατάσταση που επικρατεί εγκλωβίζει συνεχώς τις δυνατότητες που έχουν οι άνθρωποι να ζήσουν ευτυχισμένοι. Μέσα στη γενική εμπορευματοποίηση, παραφυλάει πάντοτε ο εφιάλτης μιας ζωής χωρίς ανά, στέρηση και μισθωτή εργασία και όσο και αν προσπαθούν να μας πείσουν ότι το σεξ είναι "ελεύθερο" για όλους, εμείς απαντούμε ότι σε μια κοινωνική οργάνωση που εντάσει σε αντιμαχόμενες παρατάξεις τα απομονωμένα άτομα και που αφήνει την "ελευθερία" τους στο μηχανισμό ενός εξουσιαστικού συστήματος, η ανελευθερία έχει ήδη επιδράσει στις ίδιες τις ανάγκες και τις επιθυμίες των ανθρώπων, αλλά και στην απόλαυσή τους που δε βιώνεται καθόλου ή είναι απατηλή.

2. Η εξουσιαστική ηθική

Η ηθική είναι ένας μηχανισμός αυτοπροστασίας της εξουσιαστικής κοινωνίας που σίγουρα δεν έχει καμιά σχέση με τις αξίες εκείνες που προσδίδουν στον άνθρωπο ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα (βλ. η φύση της αντιεξουσιαστικής θεώρησης).

Σχετίζεται κυρίως με τη θρησκεία (όποια κι αν είναι αυτή, χριστιανισμός, βουδισμός...), η οποία πάντοτε στην ιστορία βρισκόταν σε συνεργασία με την τάξη ή φατρία που κατείχε την εξουσία και

που για μας αποτελεί το όπιο που εξακολουθεί ακόμη και σήμερα (κυρίως εκεί που δεν έχει αναπτυχθεί ο καπιταλισμός) να ναρκώνει τις συνειδήσεις των λαών και να τους αποσπά την προσοχή από τα πραγματικά τους προβλήματα. Η ιδεολογική δύναμη της εκκλησίας και των απανταχού στον κόσμο "ιερέων" είναι ριζωμένη στην πνευματική ζωή του εκμεταλευόμενου ατόμου και άμετρα προβάλλεται απ' αυτή η ιδέα ότι ο έρωτας και ό,τι έχει σχέση με τη σεξουαλικότητα, είναι βρώμικο και ανήθικο, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα τη ρητή απαγόρευσή τους. Φυσικά δεν είναι τυχαίο που ο έρωτας επιτράπηκε πάντοτε κάτω από την προϋπόθεση της νόμιμης οικογένειας κι αυτό γιατί δε μπορούσε ν' αποκλειστεί παντελώς μια τέτοια βιολογική ανάγκη, μιας και θα ξεσήκωνε τους εκμεταλευόμενους που δεν θα είχαν τίποτε να "χαρούν" στη ζωή τους.

Αποκλείστηκε όμως η ηδονή σαν κάτι το πραγματικά επικίνδυνο για την κοινωνική τάξη, κι αυτό γιατί, αν βιωνόταν, θα οδηγούσε τους εκμεταλευόμενους σε αναθεώρηση και αποσυμμόρφωση από τις "αξίες" που κάθε σύστημα θεσπίζει. Εγκλωβισμένη η σεξουαλικότητα στα δεσμά της οικογένειας, οργανώνεται όπως η εργασία μέσα στην οικονομία, είναι δηλ. μια καταπιεστική σχέση του δυνατού πάνω στον αδύνατο (άνδρας-πάνω στη γυναίκα-πάνω στα παιδιά) με απώτερο σκοπό να τον κάνει ικανό να παίζει σωστά το δικό του ρόλο μέσα στο σύστημα. Διαιωνίζεται έτσι η αναπαραγωγή του συστήματος αυτού, μέσα από τη μεταβολή της σεξουαλικής λειτουργίας και την καταστολή της.

Η μεν σεξουαλική λειτουργία αφορά το ζευγάρι που αποτελεί την οικογένεια και που το αποκλείει από άλλες σεξουαλικές επαφές, η δε καταστολή τη διαιώνιση της καταπίεσης της γυναίκας-σεξουαλικό αντικείμενο προς χρήσιν και τέρψη των ανδρών, και την καταπίεση των παιδιών (κάθε τι που έχει σχέση με τον έρωτα είναι γι' αυτά απαγορευμένο). Η διατήρηση επομένως της οικογενειακής τάξης εξαρτιέται και απ' την καταστολή της σεξουαλικότητας και αντίστροφα. "Κατά την γνώμη μας η οικογένεια είναι και πρέπει να παραμείνει η κυψέλη της φασιστικής κοινωνίας", (Μάριο Πομπέι, θεωρητικός του φασισμού, συνεργάτης του Μουσολίνι).

Εκτός από την οικογένεια θα πρέπει ν' αναφέρουμε σα μέσο (παρά σαν αιτία) αναπαραγωγής των εξουσιαστικών δομών, στις οποίες ανήκει και η σεξ. καταπίεση, όλους τους κοινωνικούς θεσμούς, η ύπαρξη των οποίων αποτελεί "εγγύηση" για την ομαλότητα των κοινωνικών σχέσεων. Οι σύγχρονοι θεσμοί που κυρίως σχετίζονται με τη σεξ. καταπίεση περιλαμβάνουν όλους τους ψυχιάτρους, σεξολόγους, ψυχαναλυτές και άλλους "ειδικούς" των ανθρώπινων σχέσεων (που υποτάσσουν τη σεξουαλικότητα στην εξειδίκευση των επιστημών) -οι σύγχρονοι ψυχοπάτσοι που διαμορφώνουν κατάλληλα για την εξουσία τη νέα σεξουαλική πολιτική που θα βασίζεται σε ψευτο-ελευθεριακές ερωτικές "σχέσεις".

3. Η ύπαρξη βίας που εκδηλώνεται συνεχώς με τη μορφή συγκρούσεων είτε μεταξύ των εξουσιαζομένων (λόγω του διαχωρισμού που υφίστανται) είτε μεταξύ αυτών και των εξουσιαστών τους στην ανταγωνιστική και ανελεύθερη σημερινή κοινωνία, κάνει τους ανθρώπους δειλούς και αγχωτικούς.

Οι "δυνατοί" κυριαρχούν πάνω στους "αδυνάτους" και σεξουαλικά, δεδομένου ότι το σεξουαλικό παιχνίδι αναπαραγάγει τις εξουσιαστικές δομές του συστήματος, μέρος του οποίου αποτελεί. Οι "δυνατοί" και οι "αδύνατοι" παίζουν τους δοτούς ρόλους π.χ. άνδρας πάνω στη γυναίκα, αποκαταστημένος επαγγελματικά πάνω στον άνεργο, "ωραία" πάνω στην "άσχημη" κλπ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΕΞ. ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ

Εκτός απ' όσα αναφέραμε μέχρι τώρα, η σεξ. καταπίεση επιφέρει και ορισμένα αποτελέσματα που για μας είναι αρκετά σημαντικά για να γνωρίσουμε την αλήθεια που κρύβεται πίσω της.

1. Αυτό που εκφράζεται σήμερα από τις επιθυμίες του ατόμου είναι το "συμφέρον" του και σ' αυτό ανταποκρίνεται και η ικανοποίησή τους. Η παραμικρή ευτυχία που υπάρχει μπορεί να κάνει το άτομο να νιώθει ασφαλές και προστατευμένο από την "έσχατη απελπισία" (π.χ. η διαλυμένη οικογένεια, το να μην έχεις δουλειά

στα χέρια σου κλπ.) που πάντοτε προβάλεται από την εξουσία σαν ο μεγάλος κίνδυνος. Έτσι εφησυχάζονται οι καταπιεσμένοι και παραλύουν οι κριτικές τους ικανότητες. Ακόμη τα σεξ. προβλήματα καταναλώνουν πολύ ενέργεια που θα διοχετευόταν διαφορετικά σε κριτική δραστηριότητα. Η σεξ. καταπίεση συντελεί τέλος στην ιδεολογική υποταγή και παραλύει τις επαναστατικές δυνατότητες των καταπιεζομένων, αφού τους κάνει δειλούς κι αναποφάσιστους.

2. Γεννά "αρρωστημένες" μορφές σεξ. έκφρασης (διαστροφές και σεξουαλικά εγκλήματα) που χρειάζονται "πρόληψη και θεραπεία". Κυριώτερες τέτοιες μορφές διαστροφών είναι ο σαδισμός και ο μαζοχισμός που φθάνουν ακόμα και στο σημείο της σωματικής βλάβης και για μας αποτελούν σχέσεις υποταγής και καταπίεσης, προϊόντα του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής και όλων των συστημάτων που λειτουργούν με βάση τη σχέση αφέντης-δούλος. Τα ίδια ισχύουν και για τα σεξ. εγκλήματα, αφού ο "εγκληματίας" φθάνει στα άκρα λόγω στέρησης της σεξ. επαφής ή επειδή θεωρεί ιδιοκτησία του το θύμα (που μπορεί να τον "απατά") ή για να εκδικηθεί κάποια "προσβολή" κλπ. Σε καμιά περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε με "άρρωστα" ψυχικά άτομα, αφού οι λόγοι είναι πάντοτε κοινωνικοί.

3. Διαστρεβλώνει την αλήθεια και στιγματίζει μορφές σεξ. έκφρασης (ομοφυλοφιλία, αννανισμός) σαν μη φυσιολογικές, επειδή είναι αντίθετες με την "κανονικότητα" που προβάλλει το σύστημα (η "κανονικότητα" του συστήματος είναι η τάση που διακατέχει για ομοιομορφία και συντηρητισμό, στην περίπτωση της σεξουαλικότητας ευνοείται με τον τρόπο αυτό η αναπαραγωγή της οικογένειας) ενώ εμείς κρίνουμε

σαστό πως "είναι απλώς θέμα εκλογής σχετικά με το ποιό είδος ή μέρος του σώματος και ποιό πρόσωπο σε ερεθίζει ερωτικά και σε οδηγεί σε οργασμό" - Ντ. Κούπερ στο "οργασμική πολιτική".

4. Ευνοεί την ανάπτυξη της "πορνείας", μια νόθα σεξ. έκφραση καταπιεσμένων ατόμων-μεγαλύτερη απόδειξη της σεξ. στέρησης και της κυριαρχίας του εμπορεύματος στη ζωή μας (ο έρωτας γίνεται ανταλλάξιμο προϊόν χρηματικής αξίας). Η πορνεία είναι αποκλειστικό φαινόμενο της εξουσιαστικής κοινωνίας (που κλιμακώνει ιεραρχικά την καταπίεση και τη στέρηση) και οφείλεται συνήθως στην ανεργία, στην σεξ. ηθική, στην αδυναμία της γυναίκας να επιβιώσει σ' ένα αθέμιτο γι' αυτή ανταγωνισμό, στην ιδεολογία της εγκράτειας (σεξουαλικής οικονομίας) κλπ.

ΣΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Για ν' απαλλαχθούμε απ' τη σεξ. καταπίεση είναι αναγκαίο ν' απαλλαχθούμε πρώτα από το ζυγό της καπιταλιστικής κυριαρχίας και να εξαλείψουμε τις εξουσιαστικές σχέσεις ανάμεσά μας. Ο αγώνας ενάντια στον σεξουαλικό, πολιτιστικό κι οτιδήποτε άλλο φασισμό, είναι αγώνας για την καταστροφή του σύγχρονου κόσμου.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η καταστροφή περιλαμβάνει το θάνατο της οικογένειας της θρησκευτικής ηθικής και κάθε επιστήμης που ασύστολα ψευδολογεί για να γλείφει σα σκυλί-δούλος το κόκκαλο που της προσφέρει η εξουσία (ας μη ξεχνάμε: 1. ότι διώκονται ακόμη οι εκτρώσεις και η ελεύθερη διακοπή της κύησης, 2. την αυταρχική καταπιεστική σεξουαλική "εκπαίδευση" κλπ.).

Η επανάσταση, η ανατροπή, δηλ. του σύγχρονου κόσμου προχωρεί σε κάθε εξουσιαστικό θεσμό, σε κάθε σχολείο, εργαστήριο, φυλακή, οικογένεια και κρεβάτι.

18-12-72
ΠΑΡΙΣΙ, 18. Οι ακτίνες λέιζερ λύνουν και το πρόβλημα της ψυχρότητας. Αυτό υποστηρίζει ο γιατρός Ζακ Γουενμπέργκ, του γυναικολογικού τμήματος του νοσοκομείου Σαιν Αντουάν του Παρισιού. Όπως ανακοίνωσε ο γιατρός 13 γυναίκες που έπασχαν από ψυχρότητα θεραπεύτηκαν με ειδική αγωγή με ακτίνες λέιζερ. «Ο ερωτισμός είναι θέμα θερμοκρασίας», τόνισε ο Γάλλος σεξολόγος.

«Μια ερωτογενής ζώνη, είναι μια ζώνη με πολλά αγγεία και μόνο όταν αυτή αλλάξει θερμοκρασία μπορούν να παραχθούν ευχάριστα αισθήσεις. Όταν δεν υπάρχει αλλαγή της θερμοκρασίας, οι αισθήσεις που προκαλούνται από την αφή προκαλούν ενοχλήσεις ή ακόμα και πόνο» σύμφωνα με τον Γουενμπέργκ.

Μια ακτίνα λέιζερ ισχύος, 5 βατ, σε επαφή, διάρκεια 4 έως 5 λεπτών, με την κλειτοριδική ζώνη, δημιουργεί τοπική αγγειοδιαστολή, παρόμοια με αυτή που δημιουργείται στον άνδρα τη στιγμή της στύσης. Σε διάστημα μικρότερο των έξι μηνών, δώδεκα θεραπευτικές αγωγές, με ρυθμό 2 έως 3 την εβδομάδα, επέτρεψαν στο Γάλλο ειδικό να θεραπεύσει 13 γυναίκες, ηλικίας μεταξύ 30 και 33 χρόνων, που δεν είχαν νιώσει ποτέ τους την παρωμική ηδονή.

● Ν. ΥΟΡΚΗ, 18. Τα αφροδίσια νοσήματα και όχι ο πόλεμος είναι ο υπ' αριθμόν ένα φόβος για τις Αμερικανίδες φέτος. Σφυγμομέτρηση, που έγινε τελευταία έδειξε ότι το 70% των Αμερικανίδων ανησυχούν για τη διάδοση των αφροδισίων, ενώ για τον κίνδυνο πολέμου το 69%. Οι άλλες μεγάλες «ανησυχίες» είναι η προσωπική υγεία (64%), οικονομικά (65%) και η καλή φυσική κατάσταση (64%). Η τέταρτη ετήσια μελέτη της γυναικείας συμπεριφοράς, που δημοσιεύει το περιοδικό «Κλέμπαουρ», έδειξε ακόμα ότι το 78% (το υψηλότερο ποσοστό τα τελευταία πέντε χρόνια) ανέφερε, ότι ο γάμος είναι πολύ σημαντικό γεγονός.

Αλλά αποκαλυπτικά στοιχεία της σφυγμομέτρησης είναι: Η αύξηση του ποσοστού που ενδιαφέρεται για την πολιτική. Από 33% το 1982, 40% σήμερα. Το 97% επιθυμεί, όπως οι γυναίκες αμείβονται ίσα με τους άνδρες.

Το οριακό κόστος

Το κόστος μιας επιλογής είναι η ωφέλεια, η απόλαυση που χάνεται από την επιλογή που έγινε. Και το κόστος θα αναλαμβάνεται στο βαθμό που είναι μικρότερο (ή θεωρείται μικρότερο) από την ωφέλεια.

Όσο όμως περισσότερο καταναλίσκεται ένα αγαθό — είτε μύρα είναι, είτε θεατρική παράσταση, είτε ερωτική συνουσία — τόσο το κόστος του για τον καταναλωτή αυξάνει. Και όσο αυξάνει το κόστος, τόσο πλησιάζει να γίνει μεγαλύτερο από την ωφέλεια.

Η τελευταία μονάδα του αγαθού που θα καταναλωθεί, θα πρέπει να είναι τόσοση όση η τελευταία μονάδα απόλαυσης, από το αγαθό που καταναλίσκεται.

Η τελευταία αυτή επιπρόσθετη μονάδα απόλαυσης λέγεται *οριακή ωφέλεια*, και είναι ίση προς την τελευταία μονάδα κόστους που καταβάλλεται από τον καταναλωτή (οριακό κόστος).

Αν η μονάδα απόλαυσης, λ.χ. μιας μύρας, ήταν όχι η τελευταία αλλά η προηγούμενη από το τέλος, ο καταναλωτής θα έπινε άλλη μία μύρα για να αυ-

ξήσει την ικανοποίησή του στο έπακρο. Αν η κατανάλωση αυτής της μονάδας, λ.χ. ενός ερωτικού γύρου, ήταν η επόμενη της τελευταίας, τότε ο καταναλωτής θα είχε φτάσει στο έπακρο της ικανοποίησής του, καταναλίσκοντας μία μονάδα έρωτα λιγότερο. Και θα αφιέρωνε τον επί πλέον χρόνο του (είτε το εισόδημά του) σε έναν περίπατο ή σε μία ακρόαση Hi-Fi ή σε μία τηλεοπτική παρακολούθηση ενός ποδοσφαιρικού ματς.

Ας έλθουμε τώρα στο ενδεχόμενο ερώτημα, «Πότε συμβαίνει μία ερωτική σχέση μεταξύ δύο εραστών;». Η απάντηση των οικονομολόγων είναι: «Όταν το κόστος αμφοτέρων συνολικά συμπέσει να είναι μικρότερο αθροιστικά απ' ό,τι η αντίστοιχη ωφέλεια.» Αυτό εξηγεί αυτομάτως πολλά...

Ο κανόνας της εξίσωσης του (οριακού) κόστους προς το οριακό όφελος είναι από τους βασικούς που διέπουν τη συμπεριφορά των ανθρώπων. Καθορίζει ακόμη και το μάκρος της φούστας. Μέχρις ότου το (οριακό) κόστος του κοντέματος (η έκθεση του γυμνού ποδιού) ισοσταθμίσει το (οριακό) όφελος (την προσοχή των αντρών), η φούστα σταματά να κονταίνει. Και η γυναίκα μεγιστοποιεί την ικανοποίησή της με την εξίσωση οριακού κόστους και ωφέλειας.

Ο δεύτερος κανόνας

Ο δεύτερος κανόνας της οικονομίας λέγει ότι αν το κόστος αυξάνει, η ζήτηση ενός αγαθού μειώνεται (π.χ. στο Ιράν του Χομεϊνί, το κόστος της κοντής φούστας είναι τεράστιο — θάνατος — και η ζήτησή της μηδαμινή. Στην πράξη, τη διαδέχεται το «τσαντόρ»). Αν όμως το κόστος πέσει, τότε ο καταναλωτής θα αγοράσει κι άλλο από αυτό (από το μίνι σκερτ, οι κοπέλες πήγαν στα καυτά σορτς, στη Δύση βέβαια).

Ο δεύτερος αυτός κανόνας λέγεται «ο νόμος της ζήτησης». Μαζί με το νόμο της προσφοράς, είναι επίσης σπουδαίος για την οικονομική «επιστήμη», γιατί μπορεί να προβλέψει τι θα συμβεί με τη συμπεριφορά των ανθρώπων, αν η τιμή ενός αγαθού (π.χ. της μύρας) ή μιας υπηρεσίας (π.χ. του σεξ) μεταβληθεί.

Ας υποθέσουμε ότι ο γυναικείος πληθυσμός μιας πόλεως συνδικαλιζεται — μία σύγχρονη περίπτωση εκκλησιαζουσών. Και αποφασίζει να αυξήσει τις δαπάνες στις οποίες υποβάλλεται κάθε άντρας που θα βγάλει «το κορίτσι του» έξω.

Μερικοί άντρες, που δεν θα μπορούσαν να αντέξουν τις επιπλέον δαπάνες, ή όσοι δεν έχουν και τόσο ζέση για ερωτικές συναντήσεις, θα βγουν από το ερωτικό παζάρι. Η μείωση της ζήτησης θα αφήσει πολλές κοπέλες ανέραστες και μερικές, ίσως, στο ράφι. Αργά ή γρήγορα, το «καρτέλ» των γυναικών θα αρχίσει να μειώνει τις «τιμές» των ερωτικών επαφών, όπως ακριβώς ο ΟΠΕΚ μείωσε τις τιμές του πετρελαίου. Αυτό, στην πράξη, παρατηρείται σήμερα στην ελληνική επαρχία — αλλά και στην Αθήνα — κατά τη διάρκεια της τουριστικής περιόδου: η αύξηση της προσφοράς γυναικών — και της ποιότητας των υπηρεσιών τους — μειώνει τη ζήτηση για τις Ελληνίδες. Κι αυτές, με τη σειρά τους, αναπροσαρμόζουν τις δικές τους αξιώσεις, επί το λογικότερον!...

Οι ερωτικές υπηρεσίες

Το σεξ είναι μία υπηρεσία που προσφέρεται ως εμπόρευμα στην αγορά. Δεν πρόκειται εδώ να μας απασχολήσει ο αγοραίος έρωτας, διότι γι' αυτόν η οικονομική θεωρία έχει ήδη εκφράσει άποψη. (Είναι μάλιστα απορίας άξιο, πώς το Υπουργείο Εμπορίου δεν έχει επιβάλει ακόμη διατίμηση στο είδος αυτό, υπάγοντάς το στα «ουσιώδη εν επαρκεία»).

Αν το σεξ θεωρηθεί, από οικονομική άποψη, σαν μία υπηρεσία που ένας άνθρωπος προσφέρει στον άλλο, τότε είναι φανερό ότι η παραγωγή της υπηρεσίας αυτής συνοδεύεται από ένα κόστος. Το κόστος αυτό είναι ό,τι χάθηκε τη στιγμή της ερωτικής συνουσίας, είτε υπό τη μορφή χρόνου, είτε υπό την έννοια της δαπάνης για καλλυντικά, είτε ακόμη — σε οριακή περίπτωση — υπό τη μορφή της παρθενιάς. (Όποιος εξακολουθεί να έχει αμφιβολίες για τη βασική συνάρτηση κόστους στον έρωτα, δεν έχει παρά να σκεφτεί αν θα μπορούσε να επιτελεί έστω και την πιο εύκολη γι' αυτόν ασχολία, την ίδια στιγμή του οργασμού.

Πολλές γυναίκες — αλλά και άντρες — καταβάλλουν τεράστιο κόστος και προσπάθεια για να είναι ελκυστικές στο αντίθετο φύλο. Πάνε κομωτήριο, στα ινστιτούτα καλλονής, στους οίκους μόδας, στα γυμναστήρια ή στις σχολές χορού, για να αυξήσουν τη ζήτησή τους. Και πληρώνουν αρκετά υψηλό κόστος — πολλές φορές δυσανάλογο προς το αποτέλεσμα. Μήπως πρόκειται για μια διάψευση των οικονομικών κανόνων;

Όχι αναγκαστικά! Διότι οι οικονομικοί νόμοι δεν αποκλείουν λανθασμένες αποφάσεις σε επιχειρηματικό, ή ακόμη και σε ερωτικό πεδίο. Όπως υπάρχουν τα αποτυχημένα επενδυτικά σχέδια, έτσι υπάρχουν και τα ερωτικά.

Το μοντέλο της σεξουαλικής συμπεριφοράς

Κατ' αρχήν, αν το σεξ ήταν ένα ελεύθερο αγαθό (όπως λ.χ. φαίνεται ότι υπήρξε στις περιόδους των επιδημιών πανώλης στις ευρωπαϊκές πόλεις του Μεσαίωνα), τότε η ζητούμενη ποσότητα σεξ από άντρες και γυναίκες θα ήταν ασυνηθιστά μεγάλη (μέχρι και ομαδικά όργια συνέβαιναν στις πλατείες), αφού το κόστος (ή η τιμή) θα ήταν μηδέν.

Καθώς όμως η τιμή (κόστος) θα ήταν μηδενική και η ζήτηση μεγάλη, θα άρχιζε να εμφανίζεται έλλειψη σεξουαλικών υπηρεσιών. Γιατί; Διότι η κόπωση από το ελεύθερο σεξ θα άρχιζε να παρουσιάζεται και, άρα, ν' αυξάνει η τιμή του. Είναι πρόσφατη σχετικά η περίοδος όπου, υπό την επήρεια των Πατέρων της Εκκλησίας, το σεξ ανατιμήθηκε σοβαρά στην «αγορά» του, διότι συνδέθηκε άμεσα με τα βάρη του γάμου.

Σε ένα περισσότερο ρεαλιστικό μοντέλο σεξουαλικής συμπεριφοράς, οι «κίνδυνοι» (ή το κόστος) είναι πιο ορατοί. Το κόστος της τυχαίας παρενέργειας του σεξ (η εγκυμοσύνη) για τις γυναίκες, συνειδητοποιείται άμεσα. Κι αν όχι απ' αυτές, τουλάχιστον από εκείνες ή εκείνους που θα φέρουν το κόστος του τοκετού (μητέρα, πατέρας, οικογένεια της κόρης κλπ.). Έτσι, αρχίζουν οι αναστολές. 'Η, για να το πούμε οικονομικά, η «άνοδος του κόστους του σεξ».

Καθώς το κόστος ανέρχεται, η ζήτηση του σεξ περιορίζεται και το σημείο ισορροπίας αντιστοιχεί σε μια μικρότερη ποσότητα προσφερόμενου σεξ, όπου βέβαια η έλλειψη σεξουαλικών υπηρεσιών γίνεται εμφανής (π.χ. η προπολεμική περίοδος). Και η τιμή ανέρχεται ραγδαία, λαμβανομένων υπόψη των άλλων παραμέτρων...

Το σεξ ως *συνεργατική εμπειρία*: Ο έρωτας, εκτός από κάθε «ναρκισσιστική» περίπτωση, είναι μία δραστηριότητα που απαιτεί τουλάχιστον δύο «συνεργάτες». Μάλιστα η «συνεργατικότητα» του ενός συμβάλλει στην ικανοποίηση του άλλου, και αντίστροφα. Οικονομικά, θα λέγαμε ότι η «παραγωγικότητα» των εραστών συμβάλλει στην αύξηση της ατομικής ωφέλειας από την ερωτική πράξη. Το σεξ ως *αγοραίο αγαθό*: Μέχρι σήμερα, έχει δοθεί μεγαλύτερη προσοχή στο σεξ από το marketing απ' ό,τι από τους ιστορικούς ή τους θεολόγους.

Πρόκειται κυρίως για την αξιοποίηση της ζήτησης του σεξ από επιχειρηματικούς φορείς, λ.χ. για εκπαιδευτικούς, διαφημιστικούς και βιομηχανικούς σκοπούς.

Από τότε, όμως, που η πορνογραφία πέρασε στην καθημερινή ζωή, οι διαφημιστές, οι βιομήχανοι, ακόμη και οι πολιτικοί, ενδιαφέρθηκαν για την τεράστια πελατεία του σεξ.

ΟΙ ΠΟΛΩΝΟΙ ομοφυλόφιλοι είναι θύματα γελίων και αυστηρών διακρίσεων και το θέμα αυτό θα απασχολήσει μελέτης, αναφέρει μια ασυνήθιστη επιστολή, που δημοσιεύεται μαζί με ένα άρθρο για το «AIDS» στην εβδομαδιαία εφημερίδα «Πολιτικά».

Το άρθρο αναφέρει ότι τέσσερις άνδρες στην Πολωνία έχουν προσβληθεί από «AIDS». Με τη δημοσίευση του άρθρου και της επιστολής, ο πολωνικός Τύπος ασχολείται για πρώτη φορά με το θέμα της ομοφυλοφιλίας.

Το άρθρο αυτό, που προκάλεσε έκπληξη, χαρακτηρίζει τους άνδρες που επιδιώκονται στην πορνεία ως μια ομάδα, που κινδυνεύει ιδιαίτερα από το «AIDS». Αυτή είναι και η πρώτη δημόσια αναγνώριση ότι υπάρχει ανδρική πορνεία στην Πολωνία.

Ο Αντρέι Γιατσέφσκι, μελετητής της σεξουαλικής συμπεριφοράς και συντάκτης του άρθρου, αναφέρει ότι η εξάπλωση του «AIDS» θα μπορούσε να περιοριστεί μόνο με την πλήρη συνεργασία των «ανδρών αυτών, που επιδιώκονται στην πορνεία». Επιστολή όμως, αναγνώστη, που συνοδεύει το άρθρο, αναφέρει ότι η κοινωνία δεν μπορεί να περιμένει από τους ομοφυλόφιλους να προσδεθούν στη σοσιαλιστική και καθολική Πολωνία όπου «γελιοποιήθηκαν, και εξοστρακίστηκαν από την κοινωνία και έγιναν το αντικείμενο διακρίσεων από όλες τις οργανώσεις και τα ιδρύματα».

Όταν μια κοινωνία βρίσκεται σε αποσύνθεση, αποκαλύπτονται μπροστά στα μάτια μας όλα εκείνα τα στοιχεία που επιμελώς κρυμμένα κάλυπταν το αληθινό της πρόσωπο. Στην Πολωνία, από καιρό σε καιρό παρουσιάζονται όλα τα συμπτώματα μιας κοινωνίας που παραλύει. Δεν είναι μόνο οι από παράδοση εργατικοί αγώνες ενάντια στην γραφειοκρατία που το δείχνουν φανερά. Η εξεγερμένη νεολαία που αρνείται την αφομοίωσή της από την εξουσία και οι μειοψηφίες που διεκδικούν το δικαίωμα να εκφράζονται ισότιμα, συμμετέχουν ενεργά στον κοινωνικό αγώνα ενάντια σ' ένα τυραννικό σύστημα που μόνο προβλήματα ξέρει να συσσωρεύει. Οι κοινωνικές αντιφάσεις οξύνονται συνεχώς και φαίνεται πιθανό να ξαναζήσουμε ένα ακόμη «καυτό καλοκαίρι» σαν εκείνο του Γκτάνσκ το '80, Ο χρόνος θα το δείξει.

ΣΕ 59 νεκρούς και 26 τραυματίες ανέρχεται ο τελικός απολογισμός των θυμάτων της αεροπειρατίας και της εφόδου των Αιγυπτίων κομμάντος στο «Μπρίνγκ 737» των «Αιγυπτιακών Αερογραμμών», δήλωσε χτες ο κυβερνητικός εκπρόσωπος στη Μάλτα.

Ο Πάολ Μιφουσόντ δήλωσε σε συνέντευξη Τύπου, ότι 58 άτομα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται 8 παιδιά κι ένα μωρό 16 μηνών, σκοτώθηκαν κατά την επίθεση των κομμάντος, ενώ άλλα δύο είχαν σκοτωθεί στο σκάφος πριν την επίθεση κι είχαν μεταφερθεί στο νοσοκομείο.

● **ΠΟΤΕ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ** αεροπειρατία δεν έληξε με τόσο μεγάλο αριθμό θυμάτων, δήλωσε ο εκπρόσωπος, ο οποίος επανέλαβε ότι η ευθύνη για την επίθεση των κομμάντος εναντίον του αεροπλάνου ανήκει αποκλειστικά στην Αίγυπτο.

Η Πολωνία απειλείται από τη μόλυνση

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ μολύβδου στον αέρα και στα τρόφιμα που καταναλώνουν οι κάτοικοι της Σιλεσίας, της κατ' εξοχήν βιομηχανικής περιοχής της Πολωνίας, έχει προκαλέσει σύμφωνα με επίσημη έκθεση μια «τρομακτική» αύξηση του αριθμού καθυστερημένων παιδιών.

Η έκθεση της επιτροπής χημείας της Ακαδημίας Επιστημών, αποσπάσματα της οποίας δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα Zycie Warszawy, αναφέρει ότι πριν από δύο χρόνια η Πολωνία είχε τον πιο μολυσμένο αέρα της Ευρώπης. Μόνο το 9% των ποταμών μπορούσε να θεωρηθεί καθαρό και η μόλυνση της γης σε βιομηχανικές περιοχές μπορούσε να θεωρηθεί «εξαιρετικά ανησυχητική».

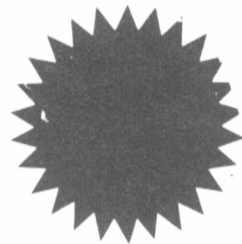
Η Σιλεσία, περιοχή των ανθρακωρυχείων και της βαριάς βιομηχανίας, η Λέγκνικα όπου βρίσκονται οι βιομηχανίες χαλκού, η δόρυς ακτή κοντά στο Γκντανσκ, και μέρη της περιοχής γύρω από την Κρακοβία, πρέπει να θεωρηθούν «περιοχές οικολογικών καταστροφών».

Η έκθεση υπενθυμίζει ότι το 1982 η κυβέρνηση χαρακτήρισε «περιοχές υπό οικολογική απειλή», τις περιοχές όπου κατοικεί το ένα τρίτο σχεδόν των πληθυσμών της χώρας. Συμπεραίνει δε ότι η κατάσταση αυτή οφείλεται στις χαμηλές δαπάνες στον τομέα αυτό κατά τη δεκαετία του 1970, και ότι απαιτείται τώρα σημαντική αύξηση αυτών των δαπανών.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ, 24 (Ασ. Πρές).—

Οκτώ νεαροί Πολωνοί δήλωσαν ότι επέστρεψαν τις κάρτες για τη στρατιωτική τους θητεία στο Υπουργείο Άμυνας σέ ένδειξη διαμαρτυρίας για τη φυλάκιση ενός φοιτητή που αναπτύσσει έντονη δράση και που άρνήθηκε να επαναλάβει τον όρκο του πολωνικού στρατού και συγκεκριμένα το σημείο εκείνο στο οποίο αναφέρεται ότι ο πολωνικός στρατός «τελεί σέ επιφυλακή για την ειρήνη σέ μιιά αδελφική συμμαχία μέ τον σοβιετικό στρατό».

Στις επιστολές που έστειλαν στον Υπουργό Άμυνας Φλοριάν Σιβίτσκι, οι οκτώ ζητούν την άπελευθέρωση του Μρέκ Αντάμκιεβιτς, ήγετικού στελέχους της παράνομης σήμερο φοιτητικής ένωσης από στο Στετίν, που καταδικάστηκε σέ δυόμισι χρόνια φυλάκισης τόν περασμένο Δεκέμβρη για τήν άρνησή του να όρκιστεί κατά τήν έναρξη τής στρατιωτικής του θητείας.

ΕΠΙΣΤΙΣΤΙΚΟ πρόβλημα αντιμετωπίζει ο ρουμανικός λαός αποκάλυψε ο πρόεδρος της χώρας Νικόλαε Τσαουσέσκου σε ομιλία του, που δημοσιεύθηκε χτες στις ρουμανικές εφημερίδες.

Η δημοσίευση της ομιλίας του Τσαουσέσκου συνέπεσε με την εξαγγελία μιας σειράς μέτρων για την αντιμετώπιση του χρόνιου προβλήματος των τροφίμων.

Όπως ανέφεραν τα επίσημα μέσα ενημέρωσης της Ρουμανίας μεταξύ των μέτρων περιλαμβάνονται:

- Η σύσταση υπουργείου για τη βιομηχανία τροφίμων και την απόκτηση γεωργικών προϊόντων. Υπουργός διορίστηκε το μέλος της εκτελεστικής επιτροπής Γκεόργκι Πάνα και
- Η δημιουργία δικτύου καταστημάτων τροφίμων & ειδικών καντινών, που θα εφοδιάζουν καλύτερα τους εργαζόμενους στις επιχειρήσεις και τα γραφεία, καθώς και τις οικογένειές τους.

Όπως έγραψε η εφημερίδα «Σκιντεϊα» με τον τρόπο αυτό ο πληθυσμός θα μπορεί να επωφεληθεί εύκολα και μόνιμα για την προμήθεια τροφίμων. Το επίσημο όργανο του Ρουμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος έγραψε επίσης ότι ο Τσαουσέσκου δήλωσε πως με άλλα μέτρα που ελήφθησαν «για τα μαγειρεμένα φαγητά τα οποία μπορούν να αγοράσουν οι πολίτες θα εξασφαλιστεί η προμήθεια της αγοράς και θα αποφευχθεί η κόπωση των νοικοκυρών». Αυτό ίσως σημαίνει ένα είδος συσσιτίου για όλους τους πολίτες.

Όπως ανέφεραν τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, πολλά τρόφιμα, όπως το ψωμί, το κρέας, το αλεύρι και άλλα, πωλούνται με δελτία.

Ο Ιταλικός Τύπος έγραψε ότι ο Ρουμάνος πρόεδρος Νικόλαε Τσαουσέσκου, κατά την επίσκεψή του την περασμένη βδομάδα στη Γιουγκοσλαβία, ζήτησε να προμηθευθεί τρόφιμα από τη χώρα αυτή.

Εγκυκλοπαίδειο χωρίς τό λήμμα «Στάλιν»

ΠΕΚΙΝΟ, 12. (ΑΠΕ - Ρώτερ).-

Κυκλοφόρησαν στην Κίνα οι πρώτοι τρεις τόμοι της εγκυκλοπαίδειας «Μπριτάνικα», αλλά χωρίς τό λήμμα «Στάλιν».

Αναφερόμενος στην παράλειψη, ο διευθυντής έκδοσης, Ξου Βουεϊ-ζένγκ, δήλωσε ότι η κινεζική έκδοση της εγκυκλοπαίδειας ακολουθεί τη βρετανική «σεχόν πιστά», μέ εξαίρεση τό λήμμα γιά τήν πολιτική φιλοσοφία τού πρώην ήγέτη τής ΕΣΣΔ. «Επρεπε νά τό αφήσουμε έξω έπειδή ήταν πολύ άμφισθητούμενο».

Η κριτική τών Κινέζων κομμουνιστών πρós τήν έποχή τού σταλινισμού είναι «σιωπηλή» καί οι φωτογραφίες τού Σάλιν άναρτώνται άκόμα σέ δημόσιους χώρους σέ «έξαιρετικές περιστάσεις».

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ, 17. (Ασπ. Πρές).-

Μετά τίς πιέσεις πού δέχτηκε από τόν Λευκό Οίκο, τό Κογκρέσσο άπέσυρε τήν πρότασή του γιά έπιβολή περιορισμού στην πώληση άμερικανικής πυρηνικής τεχνολογίας στην Κίνα.

Τό νομοσχέδιο, άν έγκρινόνταν, θά είχε δυσμενείς έπιπτώσεις στή συνθήκη πού άρχισε νά ισχύει στις 11 Δεκέμβρη καί πού προβλέπει τήν πώληση άμερικανικών αντίδραστήρων καί άλλης πυρηνικής τεχνολογίας στην Κίνα γιά τό πρόγραμμα πυρηνικών σταθμών παραγωγής ενέργειας.

Τα σταλινικά γουρούνια του κινέζικου κράτους έχουν δημιουργήσει μια τεχνοκρατική γραφειοκρατική κοινωνία που σε τίποτε δε διαφέρει από τις άλλες του είδους. Σε μια τέτοια κοινωνία, η γνώση συμπυκνωμένη σε μια εγκυκλοπαίδεια δεν είναι παρά ο φύλακας του υπάρχοντος νοήματος, το γλωσσικό σύστημα κωδικοποιημένο (η διαχωρισμένη εξουσία... επιτίθεται στο γλωσσικό σύστημα και υποβιβάζει την ποίησή του στη χυδαία πρόξα της πληροφόρησής της. Ιδιοποιείται αποστερητικά το γλωσσικό σύστημα και το επιβάλλει στις μάζες. Έτσι το γλωσσικό σύστημα αναλαμβάνει να μεταδώσει τα μηνύματα της εξουσίας και να περικλείει τη σκέψη της. Είναι το υλικό υπόβαθρο της ιδεολογίας της. Μουσταφά Καγιάτι, Καταστασιακή Διεθνής Νο 10). Κατά τα άλλα οι κινέζοι αφεντάδες συνεργάζονται με τους αρχικαπιταλιστές αμερικάνους ακολουθώντας, σαν κεφαλαιοκράτες που είναι, το κύριο ρεύμα του καιρού μας: την πυρηνική τεχνολογία. Πώς εξηγείται η αποδοχή της καπιταλιστικής τεχνολογίας αφού αυτή δεν είναι παρά μια αναγκαία διάσταση της εκμετάλλευσης κι αλλοτρίωσης στον καπιταλιστικό κόσμο;

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ του μυστηρίου βρίσκεται πια η διεθνής κοινή γνώμη αφού σήμερα - επιτέλους - το μεσημέρι θα ανακοινωθούν επίσημα, τα οποία αποτελέσματα των διήμερων συνομιλιών Ρήγκαν - Γκορμπατσόφ στην Γενεύη.

Σ' αυτή τη «Συνάντηση Κορυφής του Θεάματος» όπως την χαρακτήρισαν πολλές δυτικές εφημερίδες, τα πράγματα τοποθετήθηκαν ίσως με τον καλύτερο τρόπο από το Σοβιετικό αξιωματούχο Λεοντί Ζαμιάτιν, που είπε στους δημοσιογράφους χτες το μεσημέρι για τις συνομιλίες:

«Υπάρχει ένα βουνό προβλημάτων που σωσρεύθηκαν τα τελευταία χρόνια. Η αρχή για την αντιμετώπισή τους έγινε μ' αυτή την συνάντηση, που αποτελεί ένα πολύ σημαντικό γεγονός».

Και ενώ στα διπλωματικά παρασκήνια και στον Τύπο γίνεται ήδη λόγος για την πιθανότητα μιας «Γενεύης 2» μέσα στο 1986, χτες τόσο οι Αμερικανοί, όσο και οι Σοβιετικοί που βρίσκονται στην ελβετική πόλη εκθειάζαν την «πολύ φιλική ατμόσφαιρα» των συνομιλιών και υπήρχαν και μερικοί που διέδιδαν ότι ο ηγέτης των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ένωσης συζητούσαν πια χτες σαν «παλιοί φίλοι».

Δεν πρόκειται απλά για μια συνάντηση κορυφής του θεάματος, αλλά για μια θεαματική απάτη που έχει σκοπό να αποπροσανατολίσει τους κολασμένους αυτού του κόσμου δίνοντάς του υποσχέσεις ότι ο "παράδεισος" που ζούνε δεν πρόκειται να καταστραφεί ενώ συνάμα προβάλλει την εικόνα των δύο "στιβαρών" ηγετών προσδίδοντάς τους ανθρώπινο πρόσωπο

ΤΑ ΑΦΕΝΙΚΑ ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΝ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΚΟΡΟΙΔΙΑ. ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ
ΦΤΥΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΔΕΣ..

Η C.I.A ΚΟΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

Το παλιό παραμύθι της «Κοκκινোসκουφίτσας» με το μεγάλο κακό λύκο, είναι φυσικά πασίγνωστο σ' όλο τον κόσμο. Στις ΗΠΑ είναι απ' τα πιο δημοφιλή. Όπως όλοι ξέρουν, το εύπιστο μικρό κορίτσι επισκέπτεται τη γαλιά της και αφελέστατα ρωτά το - μεταμφιεσμένο σε γρια - λύκο γιατί έχει μεγάλο στόμα και δόντια, με αποτέλεσμα στο τέλος να φαγωθεί. Μ' αυτό το παραμύθι παρομοίασαν πρόσφατα στις ΗΠΑ μια ιστορία σχετικά μ' ένα γεγονός της δεκαετίας του '70, αλλά που μόλις πριν από λίγο καιρό ήρθε στο φως.

Αρχή του «παραμυθιού», με τη δημοσίευση ενός καταλόγου της CIA που περιείχε ονόματα ηγετών ξένων κρατών και κυβερνήσεων, οι οποίοι ήταν υπό «εξέλιψη», γιατί είχαν περιπέσει στη δυσάρεσκεια της Ουάσιγκτον. Ανάμεσά τους αρκετοί εξέχοντες μαχητές ενάντια στις αμερικανικές και στρατιωτικές επεμβάσεις. Οι εφημερίδες των ΗΠΑ διάκριναν αρκετό ρομαντισμό και αφέλεια στην Επιτροπή των βουλευτών του Κογκρέσου, όταν αυτή ρώτησε, αν πράγματι η CIA σχεδίαζε να υλοποιήσει τις προγραφές, που με τόσο κυνικό τρόπο αναφέρονταν. Και, ευκαιρίας δοθείσης, τους «έφτυσε» με το «κόκκινο σκουφάκι».

Πάντως, και για να σοβαρευτούμε, οι βουλευτές μνηστήκαν τελικά μόνο σε μια μικρή-ποσότητα της αλήθειας. Ο Μάιλς Κόπλαντ, πρώην αρχηγός του τμήματος Πολιτικών Υποθέσεων της CIA, ήταν πολύ περισσότερο αποκαλυπτικός στις συνεντεύξεις του. Έφτασε στο σημείο να παραδεχθεί ότι η πραγματοποίηση μιας απ' τις δολοφονίες, σήμαινε αυτόματα και επιλογή πολέμου!

Μερικά σταχυολογήματα απ' τις αποκαλύψεις: Με απευθείας κατεύθυνσεις απ' το Α. Οίκο, ερευνήσε προσωπικά τις πιθανότητες δολοφονίας του τότε ηγέτη της Αιγύπτου Νασέρ και μετά από μια σειρά συναντήσεις και διαβουλεύσεις είχε καταλήξει στο ριζμο κυάνιου στον καφέ του! Ανάφερε, επίσης, ότι οι υπηρεσίες της CIA είχαν ανακατέψει τη λοσιόν του Σουκάρνο με μια «ειδική ψυχοτροπική» ουσία.

Ο Κόπλαντ αναγκάστηκε να δεχθεί ότι η CIA ακόμα και τώρα προχωρά σε δολοφονίες. Με συνθεστέρες μεθόδους τα δηλητηριασμένα γράμματα ή την πρόκληση θανάσιμων αλλεργιών με απλούς πρακτικούς τρόπους. Την ασπίρη, το ταί ή τον καφέ. Έχει επίσης μια τεράστια γκάμα μεθόδων, ώστε η δολοφονία να παρουσιαστεί σαν «φυσικός θάνατος».

Αντίθετα με το παραμύθι, η παραπάνω ιστορία δεν έχει «χάπι - εντ». Ο μεγάλος κακός λύκος συνεχίζει να παριστάνει στην Ουάσιγκτον την αθώα γαλιά και να εξετάζει τρόπους καταπολέμησής αυτού, που στη διπλωματική γλώσσα του Α. Οίκου, επονομάζεται «διεθνής τρομοκρατία».

Αυτός ο άνδρας πήρε ένα όρκο και έγινε δώκτης του εγκλήματος δάσκαλος της νεολαίας σύμβουλος καθοδηγητής κοινωνιολόγος παιδοψυχολόγος επόπτης συγκοινωνιών σωματοφύλακας γιατρός διερμηνέας μαιευτήρας ναυαγοσώστης.... Είναι ένας προμηθευτής ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ. Παραβιάζει το νόμο ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ ΤΟΝ!

ΠΑΡΙΣ, 9 (ΑΠΕ - Γαλλ. Πρακτ.).-

Ο ένας στους δέκα Γάλλους, σύμφωνα με τις στατιστικές, ζει απομονωμένος. Στο Παρίσι, το ποσοστό είναι ακόμα υψηλότερο: Περίπου τὰ μισά από τὰ διαμερίσματα πού νοικιάζονται, κατοικούνται από ένα άτομο, γεγονός πού κάνει τή γαλλική πρωτεύουσα, σύμφωνα με τὸ χαρακτηρισμό ενός ειδικού, «πρωτεύουσα τῆς μοναξιάς».

Σὲ διάστημα μιάς ἐβδομάδας, δύο πρόσφατα περιστατικά ἤρθαν νὰ θυμίσουν στοὺς Γάλλους, ὅτι ἀπίστευτα δρόματα μοναξιάς μποροῦν νὰ συμβοῦν λίγα μέτρα δίπλα τους χωρίς νὰ τὸ καταλάβουν.

Στις 23 Αὐγούστου, εἰδοποιημένοι ἀπὸ τοὺς γείτονες, οἱ ὁποῖοι παραπονέθηκαν γιὰ μιὰ δυσάρεστη μυρωδιά, οἱ πυροσβέστες εἰσχώρησαν σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, στὸν ἕκτο ὄροφο μιᾶς πολυτελοῦς πολυκατοικίας, καὶ ἀνακάλυψαν τὸ σκελετὸ μιᾶς γυναίκα, τῆς Μαρσέλ Πισόν, πού εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ δέκα μῆνες.

Δίπλα στὸ πτώμα τῆς θρέθηκε ἕνα τετράδιο στὸ ὁποῖο ἡ Μαρσέλ - πού «ἀφῆθηκε» νὰ πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα - κατέγραψε τὴν ἀγωνία τῶν τελευταίων 45 ἡμερῶν τῆς.

Μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα, στις 31 Αὐγούστου, στὴν Τουλὸν τῆς νότιας Γαλλίας, νῆα μακάβρια ἀνακάλυψη μέσα σὲ διαμέρισμα. Αὐτὴ τὴ φορά πρόκειται γιὰ τὸ κονιορτοποιημένο πτώμα ἑνὸς ναυτικοῦ, τοῦ Ρολάν Μπαρμπιέ, πού πιθανόν νὰ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια.

Γιὰ τίς ἀρχές ὁ Μπαρμπιέ ἦταν πάντα ζωντανός. Οἱ λογαριασμοὶ του πληρώνονταν ἀυτόματα ἀπὸ τίς καταθέσεις του στὴν Τράπεζα. Τὸ γραμματοκιβώτιό

του, πού ἦταν γεμάτο, δημιούργησε ὑποψίες στοὺς γείτονες καὶ τοὺς συγγενεῖς του.

«Τὸ πιὸ σκληρὸ, εἶχε δηλώσει σὲ τηλεοπτικὴ συνέντευξη ἡ Μαρσέλ Πισόν, δύο χρόνια πρὶν τὸ θάνατό της, εἶναι νὰ γυρίζεις σπιτί σου καὶ νὰ μὴν ἀκούς ποτέ: Καλημέρα χρυσή μου, πῶς πῆγε ἡ μέρα σου».

Οἱ ἡλικιωμένοι, καὶ κυρίως οἱ γυναῖκες, εἶναι θύματα τῆς μοναξιάς. Σύμφωνα με τίς πιὸ πρόσφατες στατιστικές, ἡ μοναξιά μεταξύ τῶν ἡλικιωμένων ἀτόμων ἔχει αὐξηθεῖ κατὰ 13% ἀπὸ τὸ 1975, καὶ ἔχει φτάσει τὰ 2,3 ἑκατομμύρια. Απὸ αὐτοὺς τὸ 80% εἶναι γυναῖκες.

Στις πόλεις, ἡ στενότητα τοῦ χώρου στὰ διαμερίσματα, ἡ αὐξησὶς τῶν πολυκατοικιῶν, ὅπου καθέννας γιὰ λόγους ἀσφαλείας, ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὴν καλὰ κλειδωμένη πόρτα του μὴ γνωρίζοντας ποιὸς μένει δίπλα του. Ἡ μοναξιά τῶν ἡλικιωμένων εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη, γιατί συνήθως δὲν ἔχουν οὔτε οἰκογένεια, οὔτε φίλους.

«Πρὶν διαλυθεῖ στη γενικευμένη επαναστατικὴ πράξη, ἡ πολεοδομία ἀποτελεῖ αναγκαστικὰ τὸν υπ' αριθμὸ ἕνα ἐχθρὸ των σημερινῶν δυνατοτήτων τῆς ζωῆς στις πόλεις...». Αὐτὰ γραφτήκανε τὸ 1961. Δείχνουν πὼς πραγματικὰ στις μεγάλες πόλεις ὁ ἄνθρωπος ἀργοπεθαίνει ἀπομονωμένος, παραιτημένος, ξοφλημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, χωρίς νὰ ἔχει δυνατότητες διαφυγῆς. Ἡ μοναξιά δὲν εἶναι ἀπλὰ μιὰ ἀρρώστια τῆς εποχῆς μας, ἀλλὰ τρόπος ζωῆς σ' ἕνα κόσμον ἐξ' ὁλοκλήρου ἀρρωστημένο.

Εθνικὴ ἡμέρα νηστείας στὶς ΗΠΑ γιὰ τοὺς λαοὺς τοῦ Τρίτου Κόσμου

Προτείνει τὸ κογκρεσσο

ΗΠΑ, ἡ μητρόπολη τοῦ καπιταλισμοῦ, ἡ χώρα στὴν ὁποία συναντᾷ κανεῖς τὴ μεγαλύτερη ὁμοιομορφία (τὸ ἀμερικάνικο ὄνειρο) καὶ τίς πιο ακραίες ἀντιθέσεις (ἡ οἰκτρὴ πραγματικότητα, ὁ ἐφιάλτης τῆς ἐπιβίωσης γιὰ ἕνα ποσοστὸ μεγαλύτερο τοῦ 20% τοῦ πληθυσμοῦ). Τὴν οικονομικὴ κρίση σε συνδυασμὸ με τὸν ξεπεσμό των παραδοσιακῶν ἀξιών μιᾶς κοινωνίας πού ἐδῶ καὶ δεκαετίες εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀξυνση των κοινωνικῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζει (φτώχεια, ανεργία, ἐγκληματικότητα, ρατσισμός...) ἀκολουθεῖ ἡ διαπροσωπικὴ κρίση στις κοινωνικὲς σχέσεις. Τὸ πόσο αὐτὴ ἡ κρίση ἔχει πάρει τὴ μορφή ἐπιδημίας φανερώνει καὶ ἡ παραπάνω εἴδηση πού μας πληροφορεῖ γιὰ τίς αυτοκτονίες, πράγμα πού δηλώνει τὴν ἀποσύνθεση τῆς ἀμερικάνικης κοινωνίας. Κάτω ἀπ' αὐτές τίς συνθήκες τὰ ἀφεντικὰ τῆς ἐξακολουθοῦν νὰ διασκεδάζουν με τὴν κατάσταση καὶ νὰ διοργανῶνουν φέστες ὅπως ἡ ἡμέρα... νηστείας(!). Ἡ υποκρισία καὶ ἡ κοροϊδία τους δὲν ἔχουν ὅρια κι αὐτὸ γιὰτί γνωρίζουν καλὰ ὅτι ὅσο καιρὸ ὁ κόσμος τους ἀνέχεται μένοντας ἀπαθὴς καὶ ἀδύναμος νὰ σκεφτεῖ γιὰ τὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει, ὑπάρχει χώρος γιὰ τέτοια παιχνίδια - ἔχει ωστόσο καὶ ὁ καιρὸς γυρίσματα καθὼς λένε...

ΛΥΩΝ (Γαλλία), 21. Ὑστερα ἀπὸ δέκα χρόνια πού υπηρετεῖ στα «MAT» τῆς Γαλλίας, ὁ αστυφύλακας Ζακ Γκοντρώ, 32 χρόνων, πρόκειται νὰ χειροτονηθεῖ ἱερέας τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Εφέσου. Ὁ Γκοντρώ δήλωσε ὅτι τὸ ιερατικὸ σῆμα δὲν θα τὸν ἐμποδίσαι νὰ παραμείνει στα «MAT»

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ, 12 (ΑΠΕ, ΡΩΥΤΕΡ).-

Οἱ αὐτοκτονίες καταλαμβάνουν τὴν τρίτη θέση αἰτίας θανάτου μεταξύ τῶν νεαρῶν Ἀμερικανῶν καὶ τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἐπιβάλλει τὴν σοβαρότερη ἀντιμετώπιση τοῦ σχετικῶν προβλήματος.

Αὐτὸ ἀναφέρει βουλευτικὴ ἐπιτροπὴ σὲ ἐκθεσὴ τῆς πού δόθηκε στὴ δημοσιότητα χθὲς στὴν Οὐάσιγκτον. Μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τὰ ὁποῖα κατέθεσαν σχετικά ἀνέφεραν ὅτι οἱ στατιστικὲς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα δείχνουν ὅτι κάθε χρόνο διακρίσεις πενήντα χιλιάδες, μέχρι μισὸ ἑκατομμύριο νέοι καὶ νεαροὶ Ἀμερικανοὶ πραγματο-

ποιοῦν ἢ τουλάχιστον σχεδιάζουν μιὰ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας καὶ ἡ ὀλιγοπρὴς πραγματικότητα εἶναι ὅτι περίπου 6.000 ἀπὸ αὐτοὺς κατορθώνουν κάθε χρόνο νὰ πραγματοποιήσουν τὸν σκοπὸ τους καὶ νὰ θέσουν τέρμα στὴ ζωὴ τους.

Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἀναφέρει ὅτι οἱ αὐτοκτονίες, στοὺς νέους Ἀμερικανούς ἡλικίας 25 ἔως 24 ἐτῶν ἀποτελοῦν τὴν τρίτη κατὰ σειρά αἰτὰ θανάτων, οἱ ἄλλες δύο αἰτίες, εἶναι τὰ δυστυχήματα, πού κατέχουν τὴν πρώτη θέση καὶ οἱ δολοφονίες, πού κατέχουν τὴν δεύτερη.

Νομίζουμε ὅτι τώρα οἱ γάλλοι σύντροφοι θα διαδηλώνουν κάπως ἐτσι "ἐκκλησία καὶ ΜΕΑ γιὰ μιὰ γαλλία νέα". Εμεῖς εὐχόμεστε ολόψυχα στα MAT τῆς γαλλίας, τοῦ χρόνου μαζί σας καὶ ὁ πάπας.

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ

"εργάτες ενωθείτε, τα πράγματα είναι άσχημα και μερικοί είστε λυπημένοι δεν μπορείτε να δείτε τον εχθρό σας, την τάξη που ζει στη χλιδή, σεις εργάτες είστε φτωχοί και θάστε για πάντα, όσο αφήνετε τους λίγους να κατευθύνουν το ριζικό σας... εργάτες ενωθείτε πρέπει να στήσουμε τη μάχη, για να λευτερωθούμε απ' τη σκλαβιά και την καπιταλιστική τυραννία, αυτός ο αγώνας δεν είναι μάταιος έχουμε ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε..."

(στίχοι του Ε. Νέλσον, μέλους της ΙWW γραμμένοι στις αρχές του αιώνα)

Ο συνδικαλισμός και η απεργία εμφανίστηκαν στο νεώτερο κόσμο εκφράζοντας τον προλεταριακό αγώνα, θεωρητικά ήδη τις αρχές του 19ου αι. και στην πράξη μερικές δεκαετίες αργότερα. Τα δύο κύρια θεωρητικά ρεύματα που περιελάμβαναν το συνδικαλισμό σαν μορφή ταξικής πάλης ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα της εποχής ήταν οι ιδέες του Μάρξ και του Κροπότκιν, που βρήκαν τη μεγαλύτερη ανταπόκριση στον προλεταριακό πληθυσμό τις αρχές του 20ου αι., και συγκεκριμένα στους σπαρτακιστές της γερμανίας τη δεκαετία του είκοσι και στους αναρχοσυνδικαλιστές της Ισπανίας στη δεκαετία του τριάντα, τα αντιστοιχά. οι επιδράσεις των συνδικαλιστών για χειραφετήση του

προλεταριάτου και τη δημιουργία μιας αταξικής κοινωνίας απέτυχαν, πράγμα που συνέβη και σε άλλες χώρες την ίδια εποχή π.χ. Ιταλία, ΗΠΑ κλπ. Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, διαμορφώνεται στην Ευρώπη και στη Β. Αμερική μια νέα τύπου κοινωνία, αυτή της αφθονίας των καταναλωτικών αγαθών για όλα τα στρώματα του πληθυσμού. Το παλιό προλεταριάτο (οι φτωχοί μεροκαματιάρηδες της δεκάρας, η κουρελαρία, οι άστεγοι κλπ) αφομοιώνεται από την αστική τάξη αποκτώντας αγαθά και δικαιώματα με τη φροντίδα της εξουσίας και αλλοτριώνεται όχι πια από την ανέχεια και τα παλιά ιερά ιδανικά, αλλά από το φέτιχ του εμπορεύματος. Ένα νέο

προλεταριάτο οημιουργείται μέσα σε μια νέα κοινωνική κατάσταση, όπου ο χρόνος κυλά και χάνεται πιο γρήγορα από ποτέ και δημιουργούνται νέες κοινωνικές ισορροπίες που μεταβάλλουν τόσο τις συνθήκες επιβίωσης, όσο και τις μορφές του ταξικού αγώνα. Το νέο προλεταριάτο που περιλαμβάνει στις τάξεις του ένα ευρύ φάσμα εργατών, μισθωτών, άνεργων κλπ., ακόμη και σήμερα ωστόσο αδυνατεί να συνειδητοποιήσει αυτό που στην ιστορική πορεία του διαφεύγει: τα αληθινά δεσμά του, μια κοινωνία που το δικαίωμα να μην πεθάνεις από πείνα, ανταλλάσσεται με την υποταγή να αργοπεθαίνεις από πλήξη, άγχος και ανία...

"η χειραφέτηση των εργατών εμπεριέχει την καθολική ανθρώπινη χειραφέτηση - και την εμπεριέχει γιατί η όλη ανθρώπινη υποδούλωση περικλείεται στη σχέση του εργάτη με την παραγωγή. Κάθε σχέση υποδούλωσης δεν είναι παρά τροποποίηση και συνέπεια αυτής της σχέσης..."

(Κ. Μάρξ, οικονομικά και φιλοσοφικά χειρόγραφα 1844)

Με την πάροδο των χρόνων οι παλιές αλήθειες ξεχάστηκαν, τα ιδανικά των συνδικαλιστών ξεθωριάσανε (οι βασικοί λόγοι είναι η καταστολή των κινημάτων κυρίως απ' το φασισμό - Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία - και η αφομοίωσή τους που συντελέστηκε "ειρηνικά" από το κράτος προνοίας, που εγ-

καινίασε ο Ρούσβελτ στις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα η έναρξη του δεύτερου παγκ. πολέμου αποπροσανατόλισε τους προλετάριους που αλληλοσφάχθηκαν εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών - ξεπέρασμα της κρίσης, ανακατανομή της "αγοράς" κλπ) και η νέα ισορροπία δυνάμεων επέβαλλε το μοί-

ρασμα του κόσμου σε δύο στρατόπεδα (με όλη τη σημασία της λέξης...). Ταυτόχρονα η πρόοδος της τεχνολογίας και η θεμελίωση του κράτους δικαίου, δημιούργησαν τις τελευταίες δεκαετίες νέες συνθήκες στην παραγωγή και διαμόρφωσαν ένα καινούργιο τύπο ανθρώπου, το μισθωτό εργάτη, υπάλ-

ληλο, βοηθό, τεχνίτη κλπ.
που έμελλε να κυριαρχήσει
τόσο στις ανατολικές όσο
και στις δυτικές χώρες
(σ' αυτές το σύνολο των
μισθωτών ξεπερνά το 40%
του ενεργού πληθυσμού).

Ο μισθωτός υποταγμένος
στην υλική του ευημερία,
ζώντας σε πόλεις μεγαθή-
ρια διακείμενες εχθρικά
εναντίον του, κλείστηκε
στον εαυτό του και στην
οικογένειά του θέτοντας
σα μοναδική επιδίωξη στη
ζωή του να κατοχυρώσει
τους όρους εκείνους που
θα του εξασφάλιζαν αυτή
την ευημερία (το όνειρο
του αστού...) κι έμεινε
έτσι αδύναμος ν' αντιδρά-
σει στη χειραγωγή του
από την εξουσία...

Στις βιομηχανικές
κοινωνίες δυτικού τύπου,
όπου οι σχέσεις εργασίας
και κεφαλαίου κατά κύριο
λόγο αντανακλούν στη μορ-
φή των κοινωνικών σχέσεων,
η "ελευθερία" των συνδι-
καλιστικών δικαιωμάτων
(αναγνωρισμένων και προ-
στατευομένων απ' το κρά-
τος) αποτέλεσε το κύριο
θεμέλιο για την οργάνωση
της κοινωνικής ταξικής
ισορροπίας: τα συνδικάτα
βάλλθηκαν να υπερασπίζον-
ται τα συμφέροντα των ερ-
γαζομένων με εκπροσώπους
εκλεγμένους βέβαια απ'
αυτούς, προσκείμενους ό-
μως στις κυρίαρχες φατρί-
ες (εγγυητές της ομαλής
κίνησης της... δημοκρατί-
ας του κεφαλαίου) του πο-
λιτικού παιχνιδιού. Βρι-
σκόμενοι οι συνδικαλιστές
στην κορυφή μιας ιεραρχί-
ας που τους δίνει εξουσί-
ες ανεξέλεγκτες και χαρι-
σματικές, και γνώστες του
παιχνιδιού που καλούνται
να παίξουν έθεσαν σαν πρώ-
τη επιδίωξή τους σε αλλη-
λοεξάρτηση με την εργοδο-
σία την ομαλή πορεία της
παραγωγικότητας, απ' την

οποία όλοι βγαίνουν ευ-
χαριστημένοι (τ' αφεντικά
που κερδίζουν και οι συν-
δικαλιστές και οι εργά-
τες που αμοίβονται τα
ψίχουλα για τις υπηρεσί-
ες τους...). Τα συνδι-
κάτα δηλ. αποτελούν μια
οργάνωση διαχωρισμένη από
τους εργαζόμενους που δι-
ευθύνεται από επαγγελμα-
τίες και γίνεται αναγκα-
στικά μια γραφειοκρατική
εξουσία ασκούμενη εναντί-
τον τους, ενώ ταυτόχρονα
οργανώνει το θέαμα της
υπεράσπισής τους: η υπε-
ράσπιση των συμφερόντων
των εργαζομένων συμπερι-
λαμβάνει πια μονάχα μι-
σθολογικές διεκδικήσεις,
οι οποίες δεν μπορούν να
βάλουν σε κίνδυνο τον κα-
πιταλισμό, γιατί τα αφεν-
τικά δε δίνουν στους ερ-
γάτες παρά αύξηση στο μέ-
τρο που είναι αναγκαία
και στα συνδικάτα ώστε
να αποδείξουν ότι έχουν
κάποια χρησιμότητα. Τα
συνδικάτα άλλωστε δεν α-
παιτούν παρά μόνον αυτά
που δε φέρνουν σε δύσκολη
θέση το σύστημα και είναι
αλήθεια πως, όποιες και
νάναι οι βελτιώσεις που
επιτεύχθηκαν στους μι-
σθούς και στις συνθήκες
περίθαλψης και σύνταξης,
οι ίδιες οι συνθήκες ερ-
γασίας, δηλ. ο έλεγχος
των ρυθμών παραγωγής, η
κατανομή, η αντίληψη και
η διευθέτηση της εργασίας
εξακολουθούν να βρίσκον-
ται στα χέρια των τεχνο-
κρατών και των ειδικών,
έξω από τον έλεγχο των
ίδιων των εργαζομένων.
Φυσικά τα παράπονα και
οι υποδείξεις των εργατών
σχετικά με ζητήματα που
δεν αφορούν μόνο τους μι-
σθούς (ρυθμός παραγωγής,
κοινωνικές παροχές κλπ)
είτε αγνοούνται είτε χά-
νονται μέσα στο λαβύρινθο
της συνδικαλ. γραφειοκρα-

τίας. Το προλεταριάτο
βρήκε τελικά στο πρόσωπο
των αντιπροσώπων του ένα
ακόμη αφεντικό και αδυνα-
τεί να ξεσκεπάσει το παι-
χνίδι που παίζεται πίσω
από τις πλάτες του.

Στις "κομμουνιστικές"
κοινωνίες τύπου ΕΣΣΔ (Πο-
λωνία, Αλβανία, Κίνα, Κού-
βα κλπ.) είναι νομίζουμε
περιττό να μιλήσουμε για
συνδικαλισμό, αφού είναι
γνωστό πως ασκείται από
το ίδιο το κράτος (με ξε-
χωριστό υπουργείο, διευ-
θυντές, υπαλλήλους...) και
για το συμφέρον του ίδιου
του κράτους. Όσα αφο-
ρούν δηλ. τους εργαζόμε-
νους είναι καθορισμένα
από τα πριν σε νόμους,
καταστατικά, κυβερνητικές
αποφάσεις κλπ. και η δη-
μιουργία άλλων συνδικαλι-
στικών οργάνων είναι απα-
γορευμένη. Ο κρατικός
συνδικαλισμός είναι ένα
σύστημα με αυστηρά συγκεν-
τρωτικό χαρακτήρα που έ-
χει φιμώσει το στόμα των
εργατών και δεν τους αφή-
νει κανένα περιθώριο αν-
τίδρασης έστω και υποτυ-
πώδες· απέχοντας πολύ απ'
το να χαρακτηριστεί "δη-
μοκρατικό" φλερτάρει με
το φασισμό από τη στιγμή
που σταματά να είναι α-
πλώς τυραννικό - τα πολι-
τικά εγκλήματα τιμωρούν-
ται και με θάνατο...²

Στην Ελλάδα τώρα η κατά-
σταση που έχει διαμορφω-
θεί δε διαφέρει κατά πολύ
από αυτή της δύσης, με
ορισμένες ωστόσο σημαντι-
κές ιδιαιτερότητες. Το
προλεταριάτο στη χώρα μας
έχει γράψει τη δική του
συνδικαλ. ιστορία (Λαυρεω-
τικά, Μάης του '36, Κιλε-
λέρ...). Μετά τον παγκό-
σμιο πόλεμο και τον εμφύ-
λιο διαμορφώθηκε μια και-
νούργια κατάσταση στο πο-
λιτικό προσκήνιο και οι
δεξιές κυβερνήσεις ενσω-

τωσαν το συνδικαλισμό
ο σύγγραμμά τους (τη νο-
μοποίηση των συνδικάτων
χε κάνει δεκαετίες πριν
Βενιζέλος) αποπλίζοντάς
ν και αποκόβοντάς τον
ό το αληθινό περιεχόμενο
τά την απριλιανή δικτα-
ρία και την αποκατάσταση
ς "δημοκρατίας", τις νεο
μιουργούμενες συνδικ.
γνώσεις διακρίνει η
μονή στην προτεραιότητα
ν συντεχνιακής φύσης ε-
διώξεων (εμφανίζονται
νδικάτα σ' όλα τα κοινω-
κά επαγγέλματα, συνεται-
σμοί κλπ. σαν μανιτάρια,
λλά απ' τα οποία έχουν
ν μοναδικό λόγο ύπαρξης
κροπολιτικές σκοπιμότη-
ς διαφόρων κομμάτων και
σοωπικές φιλοδοξίες ατό-
ν) και η ψύχωση υποτέ-
ιας στους κομματικούς
χανισμούς. Μεσ' στο λα-
ρινθο των άπειρων συνδικ
γνώσεων ηγετικό ρόλο
ίνεται να έχει τα τελευ-
ία χρόνια η ΓΣΕΕ που παί-
ι το ρόλο που ήδη περι-
άψαμε για τα δυτικοευρω-
κά συνδικάτα, δεν είναι

δηλ. τίποτε περισσότερο
από το έσχατο μέσο άμυνας
των αφεντικών που δένει
τα χέρια όλων των εργατών,
αφού σαν πρώτιστο καθήκον
της έχει την προσπάθεια
βελτίωσης της παραγωγικό-
τητας και γενικά την αντα-
γωνιστικότητα της ελλήνι-
κής οικονομίας. Αυτή η
τελευταία που πολύ μας έ-
χει απασχολήσει τους τε-
λευταίους μήνες είναι ο
"ιερός" σκοπός της κυβέρ-
νησης του ΠΑΣΟΚ και όλων
των εργαζομένων ανεξάρτητα
μάλιστα απ' την κομματική
τους τοποθέτηση. Στην
πραγματικότητα είναι η εγ-
γύηση για την επισφαλή κερ-
δοσκοπία των ελλήνων καπι-
ταλιστών και για την επι-
βίωση του ελληνικού κρά-
τους και των τεχνοκρατών
που το διευθύνουν. Ανάμε-
σα στους συνδικαλιστές υ-
πάρχει⁴ κι ένας αριθμός
ατόμων που έχουν την αφέ-
λεια να πιστεύουν ότι μέ-
σα από τα συνδικάτα διε-
ξάγουν ταξικό αγώνα. Το
πόσο γελασμένοι είναι φαί-
νεται κι από ένα απόσπα-

σμα που ακολουθεί και που
έχει σχέση με την κοινω-
νικοποίηση, την πολιτική
που ακολουθεί το ΠΑΣΟΚ
για τις προβληματικές οι-
κονομικά επιχειρήσεις που
οι συνδικαλιστές την απο-
δέχονται σαν την ιδανική
λύση στο πρόβλημα και φθά-
νουν μάλιστα στο σημείο
να "ευλογούν" την εξουσία
που τους βοηθά να κατοχυ-
ρώσουν τους "αγώνες" και
τις "θυσίες" τους (...)⁵.
"Ο νέος θεσμός ανοίγει
προοπτικές για νέες μορ-
φές άσκησης της λαϊκής
εξουσίας... ταυτόχρονα
είναι βέβαιο ότι μπορεί
να συγκεκριμενοποιήσει
και ν' αποκαλύψει στοιχεία
ταξικής ρήσης και σύγκρου-
σης που ως τώρα είναι άγ-
νωστα στο αγωνιζόμενο μα-
ζικό κίνημα..."⁶(:..).
Όσοι λοιπόν παραμένουν
ακόμη ενταγμένοι στα κόμ-
ματα και στα συνδικάτα
το μόνο που κάνουν είναι
να δουλεύουν σα σκλάβοι
σ' έναν απάνθρωπο σύστημα
δυναμώνοντας έτσι και α-
ναπαράγοντας την κυριαρ-
χία του...

η απεργία αποτελεί δικαίωμα, ασκείται δε υπό των νομίμως συνεστημένων συνδικα-
στικών οργάνων προς διαφύλαξη και παραγωγή των οικονομικών και εργασιακών εν-
νυν συμφερόντων των εργαζομένων"

άρθρο 23, παράγρ. 2 του συντάγματος)

την πορεία των εργατικών
ώνων η απεργία σε στενή
έση με το συνδικαλισμό
ήρξε το αποτελεσματικό
ρο όπλο ενάντια στην κυ-
αρχία της εξουσίας και
ποτελεί κάτω από ορισμέ-
ς προϋποθέσεις ένα αυτό-
μο όπλο των εργατών ενάν-
α στην τυραννία της ερ-
δοσίας, όπως θα δούμε
ρακάτω.

ήμερα μέσα στο συνδικα-
στικό βάλτο που επικρα-
ί, η επίσημη απεργία,
προστατευμένη από το κρά-
ς "δικαίου", που κηρύσ-
υν κατά καιρούς τα συν-
κάτα δεν είναι παρά το
οιγμα μιας δικλείδας ασ-
λείας για να χαλαρώνει
αγανάκτηση των εργατών
υ είναι πικραμένοι λόγω
ν ανυπόφορων συνθηκών

εργασίας: χρησιμοποιείται
δηλ. η απεργία για να ξε-
περνιούνται οι εργασιακές
κρίσεις που εμφανίζονται
περιοδικά στο καπιταλ. κρά-
τος και να αποπροσανατολί-
ζονται οι εργάτες που αντί
να διεξάγουν ταξικό αγώνα
αναλώνονται σε ακίνδυνους
για τ' αφεντικά περιπάτους
διαδηλώσεις. Κατεβάζοντας
το συνδικάτο τους εργάτες
στο δρόμο τους εκτονώνει,
περιορίζει τις διεκδική-
σεις τους σε ρεφορμιστικά
αιτήματα, τους ελέγχει ά-
μεσα από τυχόν "παρεκτρο-
πές" τους, κι ενισχύει το
κύρος της συνδικαλ. ιεραρ-
χίας (για τους συνδικαλ.
ηγέτες τέτοιες απεργίες
είναι συχνά αναγκαίες για
να πετύχουν την επικύρωση
των συμφωνιών που κάθε φο-

ρά διαπράττουν με την εργο-
δοσία καθώς και την επαν-
εκλογή τους). Η επιδέξια
καθοδήγηση, χειραγώγηση
και εγκλωβισμός (από τους
εργατοπατέρες συνδικαλι-
στές) των εργατικών διεκ-
δικήσεων μέσα σε βολικά
για το σύστημα πλαίσια,
έσπειρε (καθ' όλους τους
εργατικούς αγώνες) την α-
πογοήτευση και ηττοπάθεια
ανάμεσα στους εργάτες.
Η εργοδοσία μπορεί ν' απαν-
τά στις απεργίες είτε με
την ανταπεργία, είτε προσφ-
φεύγοντας στη διαιτησία⁷
είτε τέλος διαθέτοντας
στην αγορά το αποθηκευμένο
στοκ που διαθέτει. Με άλ-
λα λόγια η απεργία σήμερα
κατάντησε να είναι "αναπόσ-
παστη εκδήλωση του σύγχρο-
νου πολιτισμού, μέσο πιέ-

ως και εκφράσεως... όσο
σχυρότερο καθίσταται το
δικαίωμα της απεργίας,
τόσο υποτίθεται ότι υπάρ-
χει ανάγκη για λιγότερη
προσφυγή σ' αυτό, γιατί
με μόνο την απειλή της
πραγματοποιείται ο σκοπός
της, η πιο πετυχημένη α-
περγία είναι αυτή που δεν
πραγματοποιήθηκε"(...) 8.

Στις μεγάλες βιομηχανι-
κές χώρες της δύσης οι
εργάτες έχουν ανακαλύψει
εδώ και δεκαετίες ένα νέο
όπλο ταξικής πάλης που
το χρησιμοποιούν από μό-
νοι τους, όταν απογοητεύο-
νται από την τακτική των
συνδικαλιστών και την άρ-
νηση της εργοδοσίας να
εκπληρώσει τα αιτήματά
τους (που συνήθως υπερ-
βαίνουν τα καθιερωμένα ό-
ρια της μισθολογικής φύσης

την απροειδοποίητη άγρια
απεργία 9, η οποία εκφρά-
ζει μια αυθόρμητη πρωτο-
βουλία της βάσης και συχ-
να παίρνει ριζοσπαστική
μορφή, όπως κατάληψη του
χώρου δουλειάς κλπ., πράγ-
μα πολύ επικίνδυνο για
την εργοδοσία γιατί απει-
λείται να χάσει τον έλεγ-
χο και τη διεύθυνση της
επιχείρησης που αμφισβη-
τούνται έμπρακτα απ' τους
απεργούς, και επιζήμιο
γιατί εξαναγκάζεται να
χρησιμοποιήσει για την
αντιμετώπιση των απεργών
βίαιη καταστολή (με τη
βοήθεια των απανταχού ΜΑΤ)
κι αυτό προκαλεί δυσμε-
νείς (τόσο στους εργάτες,
που διαμορφώνουν πια μια
διαφορετική αντίληψη για
το ρόλο της εξουσίας απ'
αυτή που τους πλασάρουν

καθημερινά, όσο και σε ευ-
ρύτερα προλεταριακά στρώ-
ματα που για διάφορους λό-
γους ανταγωνίζονται την
πολιτική της εξουσίας).
Ταυτόχρονα εκφράζει το
πραγματικό νόημα της απερ-
γίας που είναι η άρνηση
της αλλοτριωμένης εργασίας
και του κόσμου του εμπορεύ-
ματος, γιατί "κάθε στάση
εργασίας είναι ένας τρόπος
να ξαναγίνουμε οι εαυτοί
μας και μια πρόκληση γι'
αυτούς που μας εμποδίζουν
να το κάνουμε..." 9. Για
πληρέστερη ενημέρωση στο
θέμα καθώς και το ρόλο που
μπορεί να παίξει η άγρια
απεργία στα πλαίσια της
επαναστατικής διαδικασίας,
βλ. και το βιβλίο του RAT-
GEB "από την άγρια απεργία
στη γενικευμένη αυτοδιεύ-
θυνση", εκδ. Διεθνής Βι-
βλιοθήκη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. IWW (Industrial Worker of the World) συνδικαλιστική οργάνωση που δημιουργή-
θηκε στις ΗΠΑ τις αρχές του αιώνα και μέχρι το δεύτερο παγκόσμιο είχε μεγάλη
δύναμη επιροής στους εργάτες.
2. βλ. και τη μπροσούρα του Στίνα "Εργατικά κόμματα, εργατικά κράτη", εκδ.
Διεθνής Βιβλιοθήκη.
3. Κατάσταση που ελάχιστα διέφερε απ' αυτή της εποχής του Μεταξά, οι κομμουνι-
στές και κάθε αντιφρονούντας βρέθηκαν στην εξορία και στη φυλακή, άρχισε η
ανοικοδόμηση του σύγχρονου αστικού κράτους, τέθηκαν οι βάσεις της ολοκληρω-
τικής κυριαρχίας του κεφαλαίου και των αμερικανικών συμφερόντων.
4. Εκτός από τις συνδικαλιστικές παρατάξεις που καπελώνουν για ψηφοθηρικούς και
άλλους λόγους τους εργάτες.
5. Η αλήθεια για την κοινωνικοποίηση είναι πως υπάγεται στις κρατικοποιήσεις
των μέσων παραγωγής, δηλ. στην αύξηση του όγκου των κρατικών επενδύσεων που
συνεπάγεται τον απόλυτο έλεγχο του κράτους στην οικονομία. Το σύγχρονο κρά-
τος μετατρέπεται σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες από όργανο προστασίας της
άρχουσας τάξης σε διευθυντή και συντονιστή της οικονομίας.
6. Ρ. Σπυρόπουλος, συνδικαλιστής-από άρθρο στην συνδικ. εφημερίδα "αυτοδιαχεί-
ριση".
7. Κρατικός θεσμός επίλυσης των εργασιακών διαφορών που ευνοεί βέβαια την εργο-
δοσία.
8. Ι. Κουκιάδης "Εργατικό Δίκαιο", εκδ. Παρατηρητής.
9. βλ. τη μπροσούρα του John Zerzan "η εξέγερση ενάντια στην εργασία στις ΗΠΑ",
εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΣΗ

Τα διάφορα αποσπάσματα που παρατίθενται στο κείμενο δεν νοείται ότι μας εκφρά-
ζουν απαραίτητα. Η χρήση τους αποσκοπεί στο να δείχθει ότι το περιεχόμενό τους
ιστορικά συνιστούσε κεντρικό σημείο αναφοράς κάθε ταξικού συνδικαλιστικού
εργατικού αγώνα.

Ε Ν Τ Υ Π Α

εφημερίδα ΔΟΚΙΜΗ
Θοδωρας Πισιμισης
Επιδ αυρου 21, Χαλανδρι
Τ.Θ. 26050
10022 ΑΘΗΝΑ

ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

Πατρινη εφημεριδα
κοινωνικης κριτικης
και παρεμβασης
Κεντρο Αντιπληροφορησης
Κανακαρα 140 ΠΑΤΡΑ

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

Περιοδικη εκδοση
κοινωνικης παρεμβασης
και πληροφορησης
Πανος Σαρρης, Τ.Θ. 65
27100 Πυργος Ηλειας

Μελίνα: Η ροκ θέλει... κατανόηση

ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ροκ υπερασπίστηκε η υπουργός Πολιτισμού Μελίνα Μερκούρη, με γραπτή ανακοίνωσή της σε ερωτήσεις βουλευτών της Ν.Δ., οι οποίοι κατηγορήσαν το υπουργείο, γιατί παραχώρησε το Παναθηναϊκό Στάδιο για την συναυλία ροκ, το καλοκαίρι.

«Η μουσική ροκ είναι πολιτιστικό φαινόμενο της εποχής μας, που δεν μπορεί να το αντιπαρερχόμαστε χωρίς κατανόηση», αναφέρει η κ. Μερκούρη και προσθέτει:

«Σε μουσική κάθε άλλο παρά ευκαταφρόνητη είναι. Και επιπλέον, εκφράζει τη στάση και τη διαμαρτυρία ενός μεγάλου τμήματος των νέων του σημερινού κόσμου. Αν μέσα στη ροκ μουσική υπάρχουν σπέρματα βίας, είναι γιατί υπάρχουν και σπέρματα επανάστασης εναντίον του κουρασμένου συντηρητισμού και των προτύπων του κατεστημένου. Ας μη ξεχνάμε ότι οι μουσικοί και οι οπαδοί της ροκ έχουν στρατευθεί για να βοηθήσουν αυτούς που οι κυβερνήσεις σχεδόν αγνόησαν: τους λαούς της Αφρικής που πεθαίνουν από την πείνα και τους αγρότες της Αμερικής που βρίσκονται σε απόγνωση».

Περίπου 730.000.000 δρχ. θα είναι το τελικό κόστος των εκδηλώσεων «Αθήνα Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης». Το ανέφερε η κ. Μερκούρη στη χτεσινή κουβέντα της με τους δημοσιογράφους για τα κινηματογραφικά αφιερώματα.

Δόθηκαν 57.570.000 δρχ. για τα 22 θέατρα συγκροτήματα που συμμετείχαν, συμπεριλαμβανομένων κι αυτών, που ήταν στο Φεστιβάλ των Δελφών. Με 68.000.000 δρχ. επιχορηγήθηκαν 34 ελληνικοί θέατροι, για να συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις.

Η κ. Μερκούρη πρόσθεσε ακόμη πως το Δημοτικό Θέατρο της Κομοτηνής θα λειτουργήσει οπωσδήποτε φέτος κι ότι για τη νέα περίοδο, προτεραιότητα για το υπουργείο Πολιτισμού θα έχουν η αρχαιολογία, τα εικαστικά και ο χορός. Για τα θέατρα διέψευσε ότι θα υπάρξουν περικοπές στις επιχορηγήσεις.

«Η πολιτιστική κληρονομιά για μας - κατέληξε η κ. Μερκούρη - είναι η μεγαλύτερη βιομηχανία της χώρας μας. Είναι η ταυτότητά μας. Θέλουμε και θα προσπαθήσουμε να είμαστε πρωτοπορία». *Ελευθερία 7-11-82*

ΚΑΤΑΔΙΩΞΗ - Θρίλερ μιας «Μπε-Εμ-Βε» με αραβικές πινακίδες, κατέληξε στο σοβαρότατο τραυματισμό (θεωρείται κλινικά νεκρός) 18χρονου, που επέβαινε στο ύποπτο αυτοκίνητο.

«ΑΘΩΟΣ, αθώος»... φώναξαν συγγενείς και φίλοι πάνω από τον φρεσκοανοιγμένο τάφο του 18χρονου Μανώλη Κανδανολέοντος, χτες, λίγη ώρα πριν τον πάρει για πάντα στα σπλάχνα της η αττική γη.

Στην εποχή της "λιτότητας" λοιπόν τα αφεντικά του ΠΑΣΟΚ ξοδεύουν τόσα χρήματα για να προβάλουν μια απατηλή και ψεύτικη εικόνα τόσο της σημερινής κοινωνίας, όσο και της κουλτούρας της.

Βέβαια το πώς θα διατεθούν τα χρήματα του "δημοσίου" δεν μας ενδιαφέρει. Εκείνο που μας ενδιαφέρει πραγματικά, γιατί φανερώνει το αληθινό νόημα αυτού του είδους τις κοινωνικές παροχές, είναι ο τρόπος με τον οποίο μεθοδεύεται η χρησιμοποίησή τους που αποσκοπεί στο να οργανώσουν το κυρίαρχο θέαμα της κοινωνικής ζωής και να το παρουσιάσουν εξειδικευμένα, είτε με τη μορφή φαντασμαγορικών πανηγυριών, όπως στις εκδηλώσεις για την πολιτιστ. πρωτ. της Ευρώπης, είτε καθημερινά μέσα από εκδηλώσεις τέχνης, αθλητικές, επιστημονικών και άλλων συνεδρίων κλπ.

Όσο για την "πολιτιστική μας κληρονομιά" τι να πει κανείς, ας την κοινωνικοποιήσουμε μιας κι είναι η "μεγαλύτερη βιομηχανία της χώρας μας" μήπως και βοηθήσει να ξεπεραστεί η κρίση που μαστίζει την οικονομία "μας" και γλυτώσουμε τις πιστώσεις και τα δάνεια των ξένων.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Κείνοι οι άνθρωποι που τον έζησαν πιότερο βγάλαν τη δική τους ετυμηγορία. Κι είπαν πως «το παλληκάρι της Δέσποινας ήταν αθώο». Και «φονιάδες» είναι αυτοί που στις 9 Ιανουαρίου καθώς καταδίωκαν την κλεμμένη «Μπε-Εμ-Βε», όπου επέβαινε ο Μανώλης με δυο-τρεις ακόμη, πυροβόλησαν με αποτέλεσμα μια σφαίρα να τον βρει στο κεφάλι. Για να υποκύψει τελικά προχτές μετά από σκληρή μάχη με το θάνατο ποκράτησε 14 μέρες.

Λίγο πριν τη νεκρώσιμη ακολουθία στο μικρό εκκλησάκι των Αγ. Θεοδώρων στο νεκροταφείο, η τραγική μάνα δεν άντεξε άλλο και ξέσπασε. «Οι φονιάδες φάγαν το αγόρι μου, φώναζε με σπαραγμό. Πούντους τώρα να δουν τα κατορθώματά τους; Κι όσο τα χώματα έπεφταν να σκεπάσουν το φέρετρό του 18χρονου το μικρό πλήθος σκλήρυνε.

«Φονιάδες - φώναζε. Φάγατε το παλληκάρι. Δολοφόνοι...».

ΤΟΥΡΚΙΑ-ΕΛΛΑΔΑ-Ε.Α.Λ.Ε.Τ.

Τακτικά μας στέλνει το 15 ημερο δελτίο της η ΕΝΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ Τα θέματα που περιλαμβάνει αναφέρονται στη γενική οικονομικοπολιτική και κοινωνική κατάσταση της Τουρκίας, όπου η εξουσία εκφράζεται με τη σκληρότερη και πιο αποτρόπαιη μορφή της-τη φασιστική χούντα, στις μειονότητες αρμένιων και κούρδων που βιάζονται ολοκληρωτικά, στα καθημερινά εγκλήματα της κρατικής θηριωδίας.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, το δελτίο αναφέρει ότι "η Τουρκία είναι μια χώρα όπου ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ είναι στην εξουσία και όπου η κρατική τρομοκρατία συνεχίζεται λυσσαλέα". Για επικοινωνία η διεύθυνση του δελτίου είναι Ε.Α.Λ.Ε.Τ.

Μπόταση 6/10682 ΑΘΗΝΑ

Γουέστερν

...εκτυλίσσονται σκηνές τύπου «γουέστερν» με καταδιώξεις, ενέδρες και πυροβολισμούς κατά δικαίων και αδικών υπάρχει μεγάλη διαφορά. Τέτοιες τρομοκρατικές σκηνές αναστάτωσαν την περασμένη Κυριακή το γραφικό Πήλι της Εύβοιας - όπως μας καταγγέλλουν αξιόπιστοι μάρτυρες, με πρώτο τον πρόεδρο της κοινότητας Νίκο Μπέκο.

Ιδιαίτερα, οι πυροβολισμοί συνιστούν μια υπερβολή εξαιρετικά επικίνδυνη. Δεν μας φτάνουν οι κουμπουροχρήστες αστυνομικοί, θα έχουμε τώρα και τους λιμενικούς;

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Πυρήνας Εργαζομένων
της Αναρχικής Ομάδας "Διεθνιστής"

Σήμερα ο ρυθμός της ολοένα αυξανόμενης εντατικοποίησης της παραγωγής και της κατανάλωσης, μας έχει κάνει να χάνουμε καθημερινά κάθε σημάδι της δημιουργικής μας ικανότητας και τα μόνα που μας δίνει είναι η αλλοτρίωση και η αποξένωση από πραγματικές μας ανάγκες κι επιθυμίες. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, είναι, στην ουσία, μια έντεχνα δημιουργημένη κρίση από τους ίδιους τους καπιταλιστές στη προσπάθειά τους να διακλαση και στη χώρα μας με την ανεργία, την ακρίβεια, τον πληθωρισμό και όλα τα επακόλουθα. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, ο ρόλος του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού και των υπηρετών του αποδεικνύεται, για μια ακόμα φορά, πρόσκαιρος και ανεδαφικός. Δεν θεωρούν τα συνδικάτα και τις εργατικές οργανώσεις σαν ένα μέσο στα χέρια των εργαζόμενων στον αγώνα τους για βελτίωση των συνθηκών της ζωής τους, αλλά τα θεωρούν παραρτήματα των πολιτικών γραφειοκρατικών τους οργανισμών, ανάγοντάς τα σε μεσολαβητικά και μόνο όργανα ανάμεσα σε εργαζόμενους και αφεντικά, στηρίζοντάς τα σε μια αυστηρή ιεραρχική κι εξουσιαστική οργανωτική λειτουργία, καταργώντας και στη πράξη κάθε φυσικό δικαίωμα της βάσης τους για ελεύθερη και ατομική πρωτοβουλία. Έτσι, είναι πια θεσμοποιημένα σώματα, προσκολλημένα στο κράτος, ρυθμίζοντας τις υποθέσεις των εργαζόμενων παρασηκηνιακά και χωρίς την άμεση συμμετοχή τους π.χ. οι μανούβρες στη Γ.Σ.Ε.Ε., διατηρώντας, στην ουσία, το καθεστώς της καταναγκαστικής μισθωτής εργασίας και της νομιμοποιημένης εκμετάλλευσης. Οι κομματικές εργατικές παρατάξεις π.χ. ΕΣΑΚ, ΑΕΜ, ΠΑΣΚΕ, συσπειρώνουν μόνο τα κομματικά μέλη και τους προσκείμενους σε αυτά εργαζόμενους, χρησιμεύοντας στην μεταφορά της επίσημης κομματικής γραμμής στους χώρους δουλειάς, αδυνατώντας, ως εκ τούτου, για οτιδήποτε άλλο. Υπάρχουν, όμως, και μερικοί αναρχικοί σύντροφοι που προσπαθούν να προωθήσουν μια δική τους τάση στο εργατικό κίνημα. Αν και στην Ελλάδα μια αξιόλογη αναρχο-συνδικαλιστική παράδοση δεν υπάρχει, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, οι σύντροφοι αυτοί επιμένουν να συγχέουν το εργατικό με το επαναστατικό και αναρχικό κίνημα, να προσπαθούν εναγώνια να προσδώσουν στα συνδικάτα μια καθαρά αναρχική κατεύθυνση. Αυτό είναι μεγάλο λάθος. Κατ'αρχάς γιατί τα συνδικάτα σαν ιδιαίτερους στόχους τους έχουν να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των εργαζόμενων και να προσπαθήσουν να βελτιώσουν τις συνθήκες της ζωής τους. Από την άλλη, όμως, τα συνδικάτα είναι ρεφορμιστικά στον βαθμό που επιδιώκουν μεταρρυθμίσεις και πρόσκαιρες βελτιώσεις, χωρίς, τελικά, να αρνούνται και στη πράξη αυτά που αρνούνται στη θεωρία. Ούτε το εργατικό κίνημα και οι οργανώσεις του είναι το μοντέλο της κοινωνίας που ονειρευόμαστε οι αναρχικοί, αλλά ούτε ο αναρχισμός είναι το εργατικό κίνημα και μόνο. Και είναι λάθος να θέλουμε να είναι τα συνδικάτα αναρχικά και όλοι οι εργαζόμενοι αναρχικοί. Αν κάτι τέτοιο συνέβαινε, τότε δεν θα είχαμε καμιά ανάγκη τον καθημερινό αγώνα ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και την εκμετάλλευση, γιατί, απλά, αυτά θα είχαν εξαφανιστεί από καιρό. Ένα συνδικάτο ούτε επαναστατικό μπορεί να θεωρηθεί από μόνο του, τέτοιο θα ήταν ε-πειδή θα αγωνίζονταν οι αναρχικοί να υιοθετούσε επαναστατικές προοπτικές. Ο αναρχοσυνδικαλισμός από μόνος του, όχι μόνο δεν αρκεί στις σημερινές συνθήκες, αλλά είναι κι ανέφικτος. Κάθε σύγχυση, λοιπόν, του εργατικού με το επαναστατικό και αναρχικό κίνημα θα έχει σαν αποτελέσματα, από την μια την αδυναμία να εκπληρώσουν τα συνδικάτα τους ιδιαίτερους στόχους τους κι από την άλλη να αλλοιωθεί φοβερά ο αναρχισμός.

Αυτό που προέχει σήμερα, είναι οι αναρχικοί να συμμετέχουν ενεργά στο εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του, ακόμα και μέσα από τις πιο μικρές κι ασημαντες διεκδικήσεις. Εκείνο που χρειάζεται άμεσα είναι η δημιουργία Ειδικών Αναρχικών Ομάδων με αντικείμενο παρέμβασης τους χώρους δουλειάς. Ομάδες, που σε καμιά περίπτωση δεν θα υποκαθιστούν τις εργατικές οργανώσεις και τα συνδικάτα, γιατί αν αυτό γίνει τότε οι αναρχικοί κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν διασπαστές του εργατικού κινήματος. Η δράση αυτών των

ομάδων, όχι μόνο θα μπορεί κάλλιστα να επιτρέψει την ομοσπονδιοποίηση τους, όχι μόνο θα πρέπει να απορρίψει την στενή έννοια του αναρχοσυνδικαλισμού, που σήμερα έχει ξεπεραστεί, αλλά νομίζουμε ότι μπορεί να συνίσταται στα εξής: Άμεσο χτύπημα του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού και των συνδιαλλαγών του με τους καπιταλιστές. Αντιπαράθεση στο συντεχνιακό πνεύμα και στις προσπάθειες μονοπώλησης των εργατικών οργανώσεων από επαγγελματίες κομματικούς συνδικαλιστές.

Εμπόδια στις τάσεις των επαγγελματιών συνδικαλιστών να μεταχειρίζονται τα μέλη των συνδικάτων για εκλογικούς και άλλους σκοπούς τους. Να αποδεικνύεται ο ανεπαρκής και πρόσκαιρος χαρακτήρας όλων των βελτιώσεων που αποσπώνται από τα αφεντικά και να κατευθύνεται ο αγώνας προς όλο και περισσότερο ριζοσπαστικές λύσεις. Να προωθούνται η άμεση δράση, η αποκέντρωση, η αυτονομία, η ελεύθερη πρωτοβουλία, οι επαναστατικές μορφές δράσης π.χ. οι άγριες απεργίες, το σαμποτάζ στη παραγωγή, οι καταλήψεις των χώρων δουλειάς κ.λ.π. και να υπάρχει η πεποίθηση πως τα συνδικάτα και οι εργατικές οργανώσεις είναι μόνο ένα από τα μέσα στην προοπτική της κατάργησης του κράτους και της εκμετάλλευσης.

Για μας, αυτή είναι η δράση που ονομάζεται Επαναστατικός Συνδικαλισμός. Στις δικές μας συνθήκες, αυτό που πιστεύουμε πως είναι αναγκαίο σήμερα, είναι η σύνθεση του αναρχοκομμουνισμού και του επαναστατικού συνδικαλισμού. Η ταυτόχρονη ύπαρξη της Ειδικής Αναρχικής Οργάνωσης και του Επαναστατικού Συνδικάτου, είναι μέσο για την συγκρότηση δυναμικού αναρχικού λόγου και κινήματος στην Ελλάδα.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Το ΚΕΝΤΡΟ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ, μας έστειλε αρκετά τεύχη του δελτίου του. Στην έκδοση διαφαίνεται ο μερικός χαρακτήρας της κριτικής τους, η οποία οριοθετείται στα πλαίσια της οικολογίας και δεν επιχειρείται η γενίκευσή της αναφορικά με τους παράγοντες εκείνους (κράτος, κεφάλαιο, κόμματα κλπ) που είναι αίτιοι-παραγωγοί αυτού ακριβώς που συνιστά και το αντικείμενό της

(δηλαδή της οικολογικής καταστροφής). Επιπλέον αρκετές απ' τις πρωτοβουλίες και προτάσεις τους (πάντα πάνω στα οικολογικά προβλήματα) όχι μόνο δεν στέκονται ουσιαστικά κριτικές απέναντι στον κόσμο της εξουσίας, αλλά αντίθετα από την ίδια τους τη φύση εμπεριέχουν τη δυνατότητα ενδεχόμενης οικειοποίησης και χρήσης τους από το ίδιο το κράτος προς όφελός του. Συνεπώς δεν υπάρχουν προϋποθέσεις οποιασδήποτε συνεργασίας μας.

Ο ΣΤΑΧΑΝΟΒΙΣΜΟΣ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΤΑ 50ΧΡΟΝΑ ΤΟΥ

Το κυρίαρχο ψέμμα δε λογαριάζει τίποτε και κανέναν. Ισοπεδώνει μια κοινωνία ήδη συντριμμένη από χρόνια, κλεισμένη στο στεγανό της καβούκι και στις οθόνες του βίντεο. Μια παλιά ρήση λέει ότι "όποιου είναι το βασίλειο, εκείνου και η θρησκεία" και οι σοβιετικοί ηγέτες μας το επιβεβαιώνουν περίτρανα με δυο τρόπους (η παλιά ιερή θρησκεία και η νέα του θεάματος). Όσο για τον σταχανοβισμό, πρόκειται για μια αληθινή αρρώστια, μια μάστιγα για τους εργάτες που υποχρεώνονται και ιδεολογικά σ' ένα ανεξάντλητο και αδυσώπητο σφυροκόπημα (παρόμοιο μ' αυτό του τεϊλορισμού της δύσης) και έχει σκοπό ν' αυξήσει την παραγωγικότητα των εργαζόμενων προς όφελος και τέρψη της προνομοιούχας γραφειοκρατίας. Στην εποχή του πάντως, στα μέσα της δεκαετίας του '30, συνάντησε αντίσταση από πολλούς εργάτες που απειλούσαν ακόμη και να σκοτώσουν τους υπερβολικά εργατικούς συντρόφους τους.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ

Η καταστολή σαν οργανωμένη και θεσμοποιημένη δραστηριότητα, ανέκαθεν αποτελούσε θεμελιώδες και σταθερό χαρακτηριστικό της κρατικής κοινωνικής πραγματικότητας. Η διάσπαση της κοινωνικής ενότητας, με τη δημιουργία της διαχωρισμένης από το κοινωνικό πεδίο σφαίρας του πολιτικού και την κυριαρχηση της κοινωνίας από τον εξειδικευμένο κρατικό οργανισμό, συντηρείται με την κρατική καταστολή: αυτή διασφαλίζει την κοινωνική ανισότητα, που είναι προϊόν του γενικευμένου κοινωνικού διαχωρισμού, ενάντια σε όσους την αμφισβητούν έμπρακτα.

Η καταστολή είναι σταθερή ως προς τη φύση και το γενικό πνεύμα της, οι συντεταγμένες της όμως αναφορικά με τη μορφή, την ένταση και τον ειδικότερο στόχο της μεταβάλλονται κατά τις περιστάσεις. Προσαρμόζεται πάντα στις εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες και τις αντίστοιχες ειδικές ανάγκες των συμφερόντων που τη γέννησαν και εξυπηρετεί. Αντιστοιχεί δηλαδή σε μια συγκεκριμένη κρατιστική πραγματικότητα, και μεταβάλλεται ανάλογα σε κάθε στάδιο της εξέλιξής της.

Για τους εξεγερμένους, άμεση αναγκαιότητα αποτελεί ο καθορισμός του χαρακτήρα του -σύγχρονου- κράτους και κατ'αναλογία της κατασταλτικής στρατηγικής του, για την αντιπαράταξη μέσων και τρόπων μη αποτελεσματικής εφαρμογής της.

Με το εγχείρημα ξεπεράσματος των θεμελιακών δομικών αδυναμιών της ελληνικής οικονομικοπολιτικοκοινωνικής πραγματικότητας, οργανώνεται και αναπτύσσεται, αργά αλλά σταθερά, ο κρατικός εκσυγχρονισμός. Το ελληνικό κράτος οδεύει προς την ανάδειξη και καθιέρωσή του σε ένα σύγχρονο ολοκληρωμένο καπιταλιστικό κρατικό οργανισμό. Τα τεχνογραφειοκρατικά στελέχη που αναλαμβάνουν τη διαχείριση των μηχανισμών του (στο σύνολό τους σχεδόν), σχεδιοποιούν και οργανώνουν ορθολογιστικά, εκσυγχρονίζουν τον κρατικό παρεμβατισμό-ολοκληρωτισμό, που κλιμακώνει την επέμβασή του σ'όλα τα επίπεδα ζωής, καθορίζοντας όλο και πιο πολύ τη συνολική οικονομικοπολιτικοκοινωνική πραγματικότητα.

Ο κοινωνικός έλεγχος πρέπει πλέον να ανταποκρίνεται στις συνθήκες και δομές που χαρακτηρίζουν τη νέα κοινωνική πραγματικότητα. Ενώ λοιπόν παλιότερα τον διαχειρίζονταν η παρηκμασμένη και απρηχνημένη σε μεθόδους, διοίκηση και νοοτροπία παραδοσιακή αστική τάξη, με συνέπεια να είναι σε μεγάλο βαθμό αναποτελεσματικός, τώρα μεθοδεύεται η ορθολογικοποίηση και ο εκσυγχρονισμός του από τους τεχνοκράτες.

Στο συγκεκριμένο στάδιο ανάπτυξης του το κράτος, ενώ μαστίζεται από οξυμμένα εσωτερικά και αντικειμενικά προβλήματα που δημιουργούν όρους κρίσης του, εκπονεί το καταστατικό του σχέδιο με τρόπο που να συντελεσθεί η ομαλή προσαρμογή της ελληνικής κοινωνίας στις νέες προχωρημένες συνθήκες αλλοτρίωσης και εξαθλίωσης, μέσα από συναινετικές διαδικασίες, ν'αντιμετωπιστούν οι κρίσεις, και να καταξιωθεί σαν σύγχρονο "κράτος δικαίου" στην "κοινωνία των πολιτών".

Ο απρηχνημένος, δυσλειτουργικός χαρακτήρας του "παλιού" κράτους, καθόριζε αντίστοιχα και το είδος της καταστολής του, που ήταν πάντα ωμή και απροκάλυπτη, σχολαστική, και χτυπούσε συνολικά και αδιάκριτα ό,τι έβλεπε να... κινείται γύρω. Σε θέση άμυνας, ουσιαστικά, επέδωκε να ΑΠΟΤΡΕΨΕΙ την έμπρακτη διαφωνία απ'τις ακραίες συνέπειές της, και ήταν σχετικά αναποτελεσματική.

Στη σημερινή της κατεύθυνση, η καταστολή εμφανίζεται ΓΕΝΙΚΑ εκλεπτυσμένη και ΕΙΔΙΚΑ-ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΑΚΑ βάρβαρη. Ο σύγχρονος καταμερισμός των καθηκόντων της, η εξειδίκευση είναι βασικό στοιχείο της. Εξοπλίζεται τεχνολογικά, λειτουργικοποιείται κυρίως στην προληπτική χρήση της (καταστολή της "εγκληματικής" σκέψης, πριν την πραγμάτωσή της), παραμερίζει τη σχετική παθητικότητα της, γίνεται ύπουλη και επιθετική. Αρχικός γενικός στόχος της είναι ο άμεσος, μη σφραγισμένος όμως, ΕΛΕΓΧΟΣ όλου του πληθυσμού. Ειδικό και κύριο αντικείμενό της ορίζεται ο εντοπισμός με σιγουριά, η απομόνωση και τελικά η εξόντωση των δραστήριων έμπρακτα διαφωνούντων κοινωνικά.

Οι τωρινές ειδικές ανάγκες της καταστολής και η εκπλήρωσή τους, επιβάλλουν τη χρήση της πληροφορικής: τη διαρκή συλλογή, επεξεργασία και καταχώρηση στα αρχεία του ηλεκτρονικού υπολογιστή (όπου θα καταγράφεται και θα διατηρείται εφ'όρου ζωής οποιαδήποτε πληροφορία που τον αφορά φθάνει στις μυστικές και φανερές υπηρεσίες) των πληροφοριών που αναφέρονται ως και στην παραμικρή ατομική κοινωνική δραστηριότητα. Όποια στιγμή χρειαστεί, είναι εφικτή η ΑΜΕΣΗ και ΣΥΝΟΛΙΚΗ διαπίστωση της ταυτότητάς του, απ'τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Η ετυμηγορία του ηλεκτρονικού υπολογιστή θα εκδίδεται σε δυο λεπτά και θα περιλαμβάνει στοιχεία από τις σχέσεις του ατόμου με τη "δικαιοσύνη" ή τυχόν εκρεμότητες με κρατικές διοικητικές υπηρεσίες κλπ. μέχρι αυτά που αφορούν την πολιτική και "ιδιωτική" του ζωή. Σε ελάχιστο χρόνο θα προσδιορίζεται το ΠΟΣΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ είναι, και ανάλογη θα είναι η καταστολή: ρυθμισμένη δηλαδή με την κάθε περίπτωση. Τα όρια της δυναμικότη-

ΝΕΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΙΟΥΤΕΡΣ

ΝΕΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ

Από τον επόμενο χρόνο καθιερώνονται νέου τύπου ειδικές ταυτότητες. Σύμφωνα με το σχετικό νομοσχέδιο (προς το παρόν) κάθε άτομο απ' τη στιγμή που γεννιέται θα επιφορτίζεται με τον Ενιαίο Κωδικό Αριθμό Μητρώου, για όλη του τη ζωή, που θα αφορά κοινό αριθμό ταυτότητας, διαβατηρίου, εκλογικού βιβλιαρίου, άδειας οδήγησης, βιβλιαρίου υγείας, μητρώου φορολογικού κλπ. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την εισαγωγή και χρήση της πληροφορικής δηλαδή τη συγκέντρωση, επεξεργασία και αρχειοθέτηση όλων των πληροφοριών που αφορούν κάθε άτομο, προσφέρει ολοκληρωμένη δυνατότητα, από άποψη αποτελεσματικότητας για την εντατικοποίηση και επέκταση της αστυνόμευσης από τους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς. Με μια απλή εξακρίβωση ταυτότητας και τη χρήση του κουμπιούτερ, σε δυο λεπτά οποιαδήποτε κρατική υπηρεσία ή και ιδιώτης (φυσικά όχι όποιος όποιος...) θα μπορεί να μαθαίνει ΚΑΘΕ ΤΙ που αφορά το συγκεκριμένο άτομο για το οποίο ενδιαφέρεται. Το σύγχρονο φακέλωμα είναι γενικευμένο και συνολικό, αφορά ως και την τελευταία λεπτομέρεια της ζωής του ατόμου. Ένα απλό παράδειγμα: ο εργοδότης μ' ένα τηλεφώνημά του στην αστυνομία μαθαίνει σε λίγα λεπτά τα πάντα (φορολογικά, στρατολογικά, υγεία, οικογενειακή και επαγγελματική κατάσταση,...) για τους εργαζόμενους ή "υποψήφιους" εργάτες στην επιχείρησή του.

Ο μύθος "καταπολέμησης της γραφειοκρατίας" που συνοδεύει την έκδοση της νέας ταυτότητας (αφού με τη χρήση της καταργούνται ορισμένα πιστοποιητικά) δεν αντέχει στην παραμικρή κριτική, αφού η ύπαρξη της γραφειοκρατίας αντανakλά άμεσα στην ύπαρξη, τη φύση και τις δομές του καπιταλιστικού συστήματος, προϊόν του οποίου και είναι και μαζί με το οποίο μόνο θα εξαφανιστεί.

Τα διάφορα νομοσχέδια για την "προστασία" μας από το ηλεκτρονικό φακέλωμα και τη χρήση της πληροφορικής, που εξαγγέλλουν οι κήρυκες της εξουσίας, δεν πείθουν. Ποιός αμφιβάλλει για το ότι στην κρατιστική κοινωνία ΟΛΑ ελέγχονται και παρακολουθούνται; Ποιός πιστεύει ότι είναι δυνατό, σε μια φύσει ανελεύθερη ταξική κοινωνία όπου επικρατεί το "δίκιο" του ισχυρότερου, να υπάρξει πραγματική ελευθερία; Η από ανέκαθεν κατασταλτική πρακτική της και μόνο μας βεβαιώνει για το τι είδους "προστασία" μπορεί να μας εγγυηθεί, ενόψει των συνειδητών και σκόπιμων καταχρήσεων της πληροφορικής από τους κρατικούς μηχανισμούς.

Όσον αφορά εκείνα τα "επίμαχα" σημεία του "νομοσχεδίου περί πληροφορικής και ελευθερίας", όπου "δεν επιτρέπεται" η επεξεργασία πληροφοριών σχετικών με τις πολιτικές και φιλοσοφικές πεποιθήσεις ή τη σεξουαλική ζωή του ατόμου εκτός όταν υφίστανται λόγοι... εθνικής σημασίας και τότε μόνον κατόπιν αδείας επιτροπής: ακόμα κι αν τηρείται αυτό, τίποτα δεν εγγυάται ότι η απόφασή της θα είναι σωστή, και κανείς βέβαια δεν θάχει τη δυνατότητα να το ελέγξει. Εξάλλου ποιός ακόμα, σήμερα, τρέφει αυταπάτες ότι η αστυνομία έχει ανάγκη από τέτοιου είδους αποφάσεις για να κάνει αυτό που θέλει; Κι αν καμιά φορά... παρακάμψει το νόμο, σαν υπερασπιστής και εκφραστής της νομιμότητας που είναι, η παρανομία της θεωρείται για... καλό. ΚΟΡΑΚΑΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΜΑΤΙ ΔΕΝ ΒΓΑΖΕΙ.

Η ΕΥΡΥΤΕΡΗ ΔΗΜΟΣΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΣ ΒΗΜΑ
Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΡΝΗΣΗ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΜΑΣ
ΣΤΙΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ...

Η ΛΕΡΟΣ ΚΑΙ Η (ΨΥΧΙΑΤΡΙ- ΚΗ) ΛΕΡΑ

Το ψυχιατρείο της Λέρου, ένα σύγχρονο κολαστήριο, φιλοξενεί: σήμερα 1.500 "άρρωστους". Απ' αυτούς 420 γυναίκες και 1.080 άνδρες και μικρά παιδιά.

Τρεις "ψυχή"ατροι και ένας παιδο"ψυχή"ατρος απασχολούνται στο "ψυχι"-ατρείο. Το υπόλοιπο προσωπικό αποτελούν: 417 φύλακες και νοσοκόμες, και 259 άτομα υπηρετικό προσωπικό. Αξίζει να αναφερθούν οι δηλώσεις της δι-

Αγαπιούνται, αλλά τους απαγορεύουν να συναντιούνται. Ο έρωτας είναι απαγορευμένος στο Δρομοκαίτειο.

ευθύντριας του τμήματος των γυναικών, ψυχιάτρου: "Εργάζομαι εδώ 25 χρόνια. Πέστε μου τι μπορώ να πρωτοκάνω μόνη μου; Φωνάζω στην Αθήνα: Ελάτε κάτω σε μας που έχει τέτοιο υλικό, κάντε και τα πανεπιστημιακά σας μαθήματα, να ωφεληθούμε όλοι". Η ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΛΕΡΑ Σ' ΟΛΟ ΤΗΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ... Ας ξεμπερδεύουμε το γρηγορότερο απ' αυτή.

Η «ΑΥΡΙΑΝΗ» είχε δίκιο όταν έλεγε προ ημερών: μαζέψτε τους μαθητές από τις πορείες και βάλτε τους πίσω στις τάξεις. Ήδη άρχισαν να επαναστατούν και οι γονείς. Αναφέρεται σχετικά:

Οι μαθητές κινητοποιούνται και οι γονείς διαφωνούν στο 1ο Λύκειο Νέων Λιουσίων που στεγάζεται όπως πολλά άλλα σχολεία - σ' ένα κτίριο με αρκετά προβλήματα.

Οι 420 μαθητές του λυκείου, σήμερα δεν πήγαν στο μάθημα. Αποφάσισαν αποχή και πορεία στο υπουργείο Παιδείας.

Πρέπει πωσδήποτε να βρεθεί τρόπος να σταματήσει αυτή η τακτική της αποχής και της πορείας. Τα σχολεία πρέπει να λειτουργήσουν επιτέλους με κάποια πειθαρχία.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ λες και κατόπιν συμφωνίας, τσανάκηδες και διαρρηκτές ρήμαξαν την Αθήνα. Εκλεψαν, διέρρηξαν, τραυμάτισαν... Δυστυχώς η αστυνομία δεν έχει διαθέσιμο έμφυχο υλικό για να κυνηγήσει τους «καπετάνιους των πόλεων». Ας αφαιρεθούν μερικοί από αυτούς τους αστυνομικούς που φυλάγουν τα γήπεδα και «ας ριχτούν» στους δρόμους και στις συνοικίες να πιάσουν μερικούς κλέφτες...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΜΠΛΕΓΜΕΝΟΙ ΜΕ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ κατηγορούνται για ανάμιξη σε παράνομη εξαγωγή συναλλάγματος και λαθρεμπορίου, μέσω του αεροδρομίου της Μικράς Θεσσαλονίκης και σύμφωνα με πληροφορίες της «Ε» η υπόθεση βρίσκεται ακόμα στο στάδιο της προανάκρισης και μ' αυτή ασχολούνται δύο υπηρεσίες: Η Γενική Ασφάλεια και το Ζ' Τελωνείο Διοχής Λαθρεμπορίου. Παράλληλα, από την πλευρά της αστυνομίας γίνεται ένορκη διοικητική εξέταση (ΕΔΕ) σε βάρος αστυνομικών, που φέρεται ότι είχαν ανάμιξη σ' όλες τις παρανομιές.

Το «κόλπο», λένε οι πληροφορίες, αποκαλύφθηκε από το τελωνείο με τη σύλληψη στο αεροδρόμιο του εμπορίου Παύλου Κ., που παρακολουθείται ως ύποπτος για λαθρεμπόριο και παράνομη εξαγωγή συναλλάγματος. Ο έμπορος πιάστηκε από τελωνειακούς λίγο πριν αναχωρήσει για το εξωτερικό, έχοντας στην τσάντα του άγνωστο ποσό συναλλάγματος. Προηγούμενος οι τελωνειακοί διαπίστωσαν, ότι ο έμπορος δεν είχε υποστεί καμιά έρευνα

Ετσι κι ενώ τη δικογραφία σε βάρος του εμπορίου ανέλυε να τη σχηματίσει το αστυνομικό τμήμα του αεροδρομίου, οι τελωνειακοί έχοντας «φύλλους στ' αυτιά» συνέχισαν σε βάθος τις έρευνες. Λίγο αργότερα έπιασαν «λαβράκι». Σε έρευνα που έκαναν στο γραφείο του εμπορίου, βρήκαν και κατέσχεσαν έγγραφα που παρουσίαζαν τον έμπορο να έχει κοινό λογαριασμό, με 40 εκατομμύρια

Κάθε φορά που ξεπέφτει στα χέρια μας αυτή η φυλλάδα ανακαλύπτουμε και κάποιο νέο στοιχείο της φασιστικής ιδεολογίας που προωθεί, πράγμα ωστόσο που δεν μας εκπλήττει ιδιαίτερα μιας κι αυτός είναι ο ρόλος του ημερήσιου τύπου στο σύνολό του. Εκείνο που μας εκπλήττει και που κάνει την Αυριανή να διαφέρει από τον υπόλοιπο αστικό τύπο, είναι ο απροκάλυπτος τρόπος με τον οποίο επεμβαίνει σε θέματα καθημερινά και προτείνει πάντοτε σαν λύση την άμετρη καταστολή κάθε διαφωνίας προς τους «νόμους και τα χρηστά μας ήθη» απ' όπου κι αν προέρχεται, ενώ ταυτόχρονα παρουσιάζεται σαν η εφημερίδα που «ξεσκεπάζει» τις κοινωνικές αδικίες προς όφελος του «έντιμου» πολίτη, πράγμα βέβαια που δεν περιορίζει καθόλου την κοινωνική ανισότητα και αδικία (οι οποίες ανακυκλώνονται συνεχώς, αφού πραγματική τους αιτία δεν είναι πέντε-έξι σκάρτοι επιχειρηματίες και πολιτικοί, αλλά ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής που είναι ληστρικό και άδικο απ' τη γέννησή του). Αυτός είναι και ο λόγος που έχει τόση ευρεία κυκλοφορία, αφού ασκεί μια θαυμαστική κριτική σ' ένα κόσμο που γεμάτος ενοχές προτιμά ν' απαλείφει όχι τα πραγματικά αίτια της αδικίας, αλλά την εικόνα της, όπως αυτή παρουσιάζεται πάντα στο πρόσωπο του κατασκευασμένου «ενόχου» και όχι στο δικό του - η κοινωνική δικαιοσύνη» απ' την στιγμή που εμφανίστηκε «αποκρυσταλωμένη» στο «νόμο» μέχρι τις μέρες μας είναι ο ζωντανός μύθος που θέλει το άτομο υποταγμένο πάντα σ' ένα σκοπό (οικογένεια, θρησκεία, κράτος...) και γιαυτό εγκλωβισμένο και αδύναμο ν' αντιδράσει απέναντί της...

ΣΧΟΛΙΟ

ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΟΙ 3 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

Τρεις αστυνομικοί συνελήφθησαν από συναδέλφους τους γιατί έπαιζαν ζάρια σε μπαρμπουιέρα.

Πρόκειται για τους Δημήτριο Μιχαήλ Μεκελή, 26 χρόνων, αστυφύλακα (αποφοίτησε από τη σχολή αστυφυλάκων πριν από τρεις μήνες), και που υπηρετεί στο τμήμα τροχαίας Καλλιθέας, Βασίλειο Τσάτσο, αστυφύλακα της άμεσης δράσης, και Γεώργιο Θεοδώρου, αστυφύλακα επίσης της άμεσης δράσης.

Την σπείρα αποτελούσαν οι: Ελευθέριος Μίχος, 47 χρόνων, άνθυπαστυνόμος, που υπηρετεί στο αστυνομικό τμήμα Νέας Ιωνίας, Δημήτριος Δημητρουλάς, αρχιφύλακας, Ιωάννης Κωστάρας, 51 χρόνων, άνθοπώλης που φέρεται ές έγκέφαλος της σπείρας, Ιωάν. Ζερβός, 56 χρόνων, Γεράσιμος Πατίλας, 25 χρόνων, αγρότης, Αιμίλιος Τόλιας, 55 χρόνων από την Αρτα εργολάβος) ηλεκτρολόγος και Γεωργιος Νέρος, 52 χρόνων, μηχανουργός που συνελήφθησαν.

Στην υπόθεση είναι αναμειγμένοι και ο αστυφύλακας Κώστας Μακρυγιάννης, ο οποίος όμως διέφυγε τη σύλληψη και καταζητείται. Επίσης συνελήφθη αλλά άφερθηκε ελεύθερος λόγω έλλειψης της αυτόφωρου διαδικασίας, ο Χρήστος Α. Βασιλείου, 26 χρόνων.

Απ' ό,τι φαίνεται τον τελευταίο καιρό η ελλην. αστυνομία έχει αρχίσει έντονο ανταγωνισμό μεταξύ των ανδρών της για το ποιός θα αποδειχτεί ο μεγαλύτερος λαποδύτης... Ξέχωρα απ' το αστείο της υπόθεσης ωστόσο, είναι να αναρωτιέται κανείς κατά πόσο οι εξουσίες που αποκομίζουν οι αστυνομικοί από το ρόλο τους σαν όργανα της «τάξης» τους επιτρέπουν να επιδίδονται σε παντός είδους παρανομίες. Λέτε τα κλεφτρόνια και οι νταβατζήδες της πιάτσας να βγουν στην ανεργία; (και για να μην παρεξηγηθούμε δεν νοούμε βέβαια ότι υπάρχουν καλοί και κακοί αστυνομικοί, ο πραγματικός ρόλος της αστυνομίας είναι γνωστός και δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε χιλιοειπωμένα πράγματα).

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΠΑΤΡΑΣ, ΠΥΡΓΟΥ, ΑΜΑΛΙΑΔΑΣ, ΚΑΛΟΥΜΕ ΑΤΟΜΑ ΚΑΙ ΟΜΑΔΕΣ ΑΠΟ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ. ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ, ΕΡΓΑΤΙΚΟ, ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ, ΜΑΘΗΤΙΚΟ, ΤΟΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ, ΚΙ Ο, ΤΙ ΑΛΛΟ ΠΡΟΤΑΘΕΙ. ΤΟΠΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ Η ΠΑΤΡΑΣΤΙΣ 18 και 19 ΑΠΡΙΛΗ. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΝΤΙΠΑΝΟΡΘΟΡΗΣΗΣ κανακαρη 140 ΠΑΤΡΑΣ (ΤΗΛ. 061-224787)

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΠΑΤΡΑΣ, ΠΥΡΓΟΥ, ΑΜΑΛΙΑΔΑΣ

Ο ... ΔΑΙΜΩΝ ΣΤΙΣ ΔΟΞΕΣ ΤΟΥ

Στο προηγούμενο τεύχος ο "δαίμων" έκανε το θαύμα του στη δακτυλογράφηση και κυρίως στο μοντάζ. Παραποιήθηκαν ορισμένες λέξεις-κλειδιά και ξεχάστηκαν ή κόπηκαν την τελευταία στιγμή ΑΡΚΕΤΑ ΒΑΣΙΚΑ μικρά μέρη κειμένων λόγω βιασύνης, κακού υπολογισμού στο μοντάζ, και απειρίας. ΠΙΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ

1) Στο μέσα μέρος του εξώφυλλου ο τίτλος ήταν: ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, ο δε **υποτίτλος** της β' παραγράφου: Η ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΜΑΖΑ ΕΧΕΙ ΣΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΜΟΝΟ ΤΗ ΜΑΖΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ ΤΗΣ

2) Σελ. 4, ΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ (ο αναρχοσυνδικαλισμός:... οργάνωση της εργατικής τάξης σ' ένα συνδικάτο σα βασικό μέσο για την πραγματοποίηση της ριζικής κοινωνικής αλλαγής.

3) Σελ. 8, Δεν αναγράφονται τα μέρη του κειμένου ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΡΚΩΤΙΚΩΝ στα οποία αντιστοιχούν οι ανάλογες επεξηγηματικές σημειώσεις που γράφτηκαν στο τέλος του κειμένου.

4) Σελ. 10, οι σχέσεις αυτές είναι ΠΡΑΓΜΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ, όχι πραγματοποιημένες

5) Σελ. 33, ξεχάστηκε το κομμάτι (σαν απάντηση στο "φτωχό βιοπαλαιστή") που αναφέρονταν στις λεηλασίες καταστημάτων, περιπτέρων απ' τους φασίστες και πασόκους που συνόδευσαν τα ΜΑΤ στις συγκρούσεις, όπως και η απάντηση στο "τι εκπροσωπούμε εμείς...", πράγμα που ξέρει καλύτερα από μας ο ίδιος ο "βιοπαλαιστής" ανθρωπάκος άσχετα αν αρνείται στη συνείδησή του να το (παρα)δεχτεί αφού η ΤΡΕΛΛΑ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ. Κανένας σήμερα δεν (μπορεί να) είναι "ουδέτερος" κανένας δεν είναι ΑΘΩΟΣ. Θρηνείς ανθρωπάκο για τη σπασμένη βιτρίνα του μαγαζιού σου. Ποτέ δεν θρήνησες και δεν προβληματίστηκες για τόσα εγκλήματα που γίνονται καθημερινά σε βάρος συνανθρώπων σου. Αλλά τι σ' ενδιαφέρει εσένα, εσύ κυττάς μόνο "τη δουλίτσα σου".

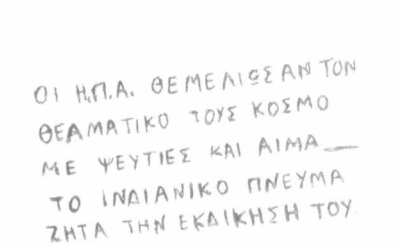
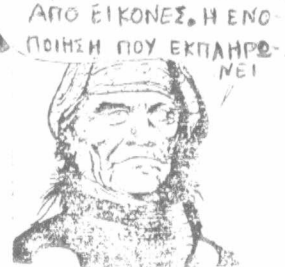
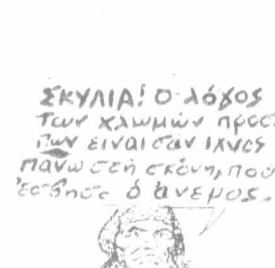
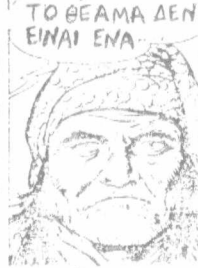
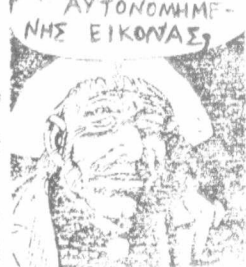

ΤΣΙΓΚΙΝΙΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ Τ.Θ. 89

"Ακούσαμε" πολλά για το ύφος του κειμένου Η ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ: το οποίο χαρακτηρίστηκε σαν άκρως "φολολογικό", "ακαδημαϊκό" και σπαστικό, με κείνους τους διαχωρισμούς σε α, β, 1, 2, κλπ. ΙΩΝΣ. Ευελπιστούμε πάντως ότι έγινε κατανοητή η έντονη επιθυμία μας να ξεκαθαριστεί όσο είναι δυνατό το σχετικό μπερδεμα που κυριαρχεί σε σημαντικό μέρος νεαρών κυρίως φίλων. Μπορεί στο γράψιμό του υπ' αυτούς τους όρους να βάρυναν κύρια οι συγκεκριμένες συνθήκες που επικρατούν στην Κομοτηνή. Πάντως το στυλ του κειμένου μικρή **ΕΧΕΙ** σημασία, τελικά.

Για όσους δεν κατανόησαν την "ετεροχρονισμένη" δημοσίευσή της προσούρας και της αφίσσας σχετικά με τον Αρμάνιους, είναι περιττό νά αναφερθούμε στο **γενικό** χαρακτήρα και στη... διαχρονική και μη συγκεκριμένη **αποκλειστική** ισχύ τους. Για τους φίλους φαντάρους που επικοινωνήσαν (με γράμματα) μαζί μας παραπονούμενοι ότι "γίνονται τόσα καθημερινά στα στρατόπεδα και δεν γράφετε τίποτα", απαντούμε ότι οι **ΙΔΙΟΙ** είναι πλέον κατάλληλοι να γράφουν (κι όχι μόνο) γι' αυτά, **απο τη** στιγμή που εμείς δεν είμαστε φαντάρους (με στολή, τουλάχιστον), ούτε έχουμε επαφές με "εν ενεργεία" φαντάρους, ούτε και είμαστε δημοσιογράφοι. Αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι δεν μας ενδιαφέρει το τί γίνεται με το στρατό. Για οποιαδήποτε συνεργασία μας (κι όχι αποκλειστικά εκδοτική) είμαστε πρόθυμοι.

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ «ΔΥΣΗΣ»

ΔPX. 100